

Đỉnh Kiềm Các 4 - Bỉ Ngạn Hoa

Contents

Đỉnh Kiềm Các 4 - Bỉ Ngạn Hoa	1
1. Bạch Cốt Chi Vũ	1
2. Hoa Đầu Lâu	5
3. Anh Nhi	8
4. Mộ	13
5. Phù Nam	16
6. Ký Sinh	20
7. Trở Lại	23
8. Trú Dạ	28
9. Yểm Quỷ	31
10. Lưu Quang	33
11. Yểm Lai	37
12. Huyết Anh	44

Đỉnh Kiềm Các 4 - Bỉ Ngạn Hoa

Giới thiệu

Nguồn: wattpad. com Dịch: Ngô Minh Vân Bỉ ngạn hoa là câu chuyện thê lương kể về hồn ma của mộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-kiem-cac-4-bi-ngan-hoa>

1. Bạch Cốt Chi Vũ

Một năm trước, nàng phải mất 39 bước mới đi hết một bức tường đá, 47 bước mới đi hết từ góc này đến góc đối diện của căn phòng.

Năm năm trước, khi mới đặt chân đến đây, nàng đã mất nhiều bước hơn nữa mới đo được hết căn mật thất này.

Lúc 8 tuổi, khi mới bị nhốt trong căn mật thất này, nàng chẳng thể nhìn thấy gì, chỉ biết loạng choạng bám theo mép tường mà dò dẫm từng bước một, thường xuyên bị vấp ngã bởi những vật cản dưới chân. Nàng đã dùng bước chân để đo nơi ở mới của mình - dù là đi từ bên nào chẳng nữa, cả thấy đều là 51 bước.

Đi hết một bức vách, trước mặt nàng là một bức tường đá lạnh lẽo chắn ngang, trên tường le lói một chút ánh sáng mờ mờ.

Nàng cứ thế mò mẫm trong bóng tối, các bức tường đều giống nhau: ẩm thấp và lạnh buốt, trên tường có chạm khắc những hoa văn, và lốm đốm những giọt nước toát ra rồi ngưng tụ. Còn cái chỗ mà có chút ánh sáng le lói kia, sờ vào trơn nhẵn, có lẽ cũng cùng chất liệu với mái trần, là một loại ngọc lưu ly hay thủy tinh gì đó, phát ra ánh sáng màu xanh u ám.

Nàng đứng thẩn người hồi lâu, rồi khe khẽ gõ lên bức tường, chờ đợi một cánh cửa nào đó mở ra, những mong có thể dẫn đến một thế giới hoàn toàn khác.

Thế nhưng, bức tường vẫn không hề động đậy.

Nàng nghiêng đầu, áp má vào tấm kính trên tường, chợt nghe thấy tiếng nước vỗ về đầu đây, dường như có hàng trăm ngàn con cá lớn đang bơi lội ngoài kia, làm dậy lên từng cơn sóng... Để có thể nghe kỹ hơn, vô tình nàng đã đặt tay lên bức tường đá, và khi từ từ áp vào, bỗng nhiên, có cái gì đó bỗng rẩy khiến nàng giật nảy người rồi ngã lặn ra đất.

Có kết giới! Bốn mặt của căn mật thất này vốn đã có những kết giới bất khả xâm phạm!

Những hồn ma bên ngoài biển nước rộng lớn kia còn chẳng thể vào đây, đương nhiên nàng làm sao mà thoát ra ngoài được!

Ở bên trên, thứ ánh sáng xanh u ám và sâu thẳm, phát ra những tia sáng yếu ớt, le lói, chỉ đủ để cho nàng biết lúc này mình đang đứng ở đâu. Rất lâu sau, cô bé tám tuổi là nàng ngồi xuống, gục đầu lên đầu gối, đôi vai gầy so lại, và khóc, khóc không thành tiếng.

Là Hồng Liên U Ngọc! Đây đúng là Hồng Liên U Ngọc ở sâu thẳm dưới đáy Thánh hồ!

Nàng... nàng thực sự đã bị nhốt vào căn ngục tối này rồi!

Tể Tư đại nhân đã không còn cần nàng nữa, các trưởng lão cũng không thương tình mà cầu xin giúp nàng lấy nữa câu. Còn cha nàng ư? Từ khi mới lên ba, nàng đã bị cha bỏ lại ở nghĩa địa nơi loài sen nhỏ màu đỏ Mạn Châu Sa nở rộ, rồi sau đó nàng đã từng được mang tước hiệu thật hiển hách: “Giáo Chủ Bái Nguyệt!”

Tể Tư đại nhân nuôi nàng năm năm, nhưng từ khi đại nhân bắt một con bé cũng bằng tuổi nàng từ Thí Kiếm sơn trang về nuôi, ngài đã chỉ còn quan tâm đến con bé tính tình quái gở đó. Ngài còn gọi con bé đó là “Tiểu Diệp Tử”, hết lòng yêu chiều và sẵn sàng cho nó mọi thứ, kể cả là vị trí Giáo Chủ Bái Nguyệt của nàng.

Thế nhưng, một đứa trẻ như nàng lúc đó làm sao ngờ được vận hạn lại đến với mình quá nhanh như thế!

Sau khi bị phế danh vị Giáo Chủ, thậm chí đến cung Chu Tước nàng cũng không còn được ở nữa, mà bị nhốt vào trong căn mật thất ngăm dưới lòng hồ này - nơi chuyên lưu đầy những Giáo chủ đã bị phế truất.

Hồi đó nàng còn nhỏ, cứ tưởng rằng đó chỉ là một sự trừng phạt trong chốc lát do nàng vô tình làm Tể Tư đại nhân phật ý mà thôi. Nàng không hề hay biết rằng, từ bao đời này, nơi tăm tối này chỉ có đường vào mà vĩnh viễn không có đường ra.

Cho đến khi đã quen dần với bóng tối, nhờ vào thứ ánh sáng le lói từ trên cao, nàng đã có thể nhìn thấy hàng đồng hai cột trắng đã xung quanh mình, đó là hai cột của hàng bao

cô gái trẻ không biết đã qua đời tự bao giờ. Trên tấm thân của mỗi chiếc đầu lâu ấy, vẫn còn đó những bộ váy Khổng tước đẹp đẽ đã cũ nát cùng những đồ trang sức quý báu đã xỉn màu. Rõ ràng họ đều là những Giáo chủ bị giam cầm sau khi bị phế truất.

Và nàng đã hiểu ra, mình cũng sẽ không bao giờ có thể thoát khỏi nơi này.

Những ngày tháng sau đó ra sao, nàng không còn nhớ rõ nữa.

Nàng chỉ còn nhớ rằng ngày thứ bảy kể từ khi bị nhốt vào đây, nàng chỉ còn thoi thóp chút hơi tàn, cơn đói hành hạ, giày xéo khiến nàng như muốn phát cuồng. Thế nhưng khát vọng sống mạnh mẽ đã giúp nàng bình tĩnh lại, rồi nàng hét lên trong hư không, cầu mong Nguyệt thần đến bảo hộ.

Quả thật, thần linh đã đáp lại lời khẩn cầu của nàng, mang Anh nhi đến bên nàng. Anh nhi bước ra từ một bức tường, đưa cho nàng một cành Linh chi.

Và nàng đã không chết. Cũng không phát điên. Nàng âm thầm lớn lên trong lòng nước, tựa như một đoá sen lặng lẽ nở hoa giữa hồ nước u tịch. Hằng ngày, nàng thần thờ ngược mắt lên nhìn về phía ánh sáng xanh u ám từ trên cao thấy nó yếu ớt, rồi sáng rõ dần lên, rồi lại yếu dần đi, và nàng biết, một ngày nữa lại vừa tàn.

Một ngày, rồi lại một ngày; một năm, rồi lại một năm. Cứ thế, đã năm năm trôi qua...

Trong căn mật thất dưới nước này, thời gian như ngừng lại, chỉ có thân thể nàng là vẫn không ngừng lớn dần, lớn dần lên.

Trong bóng tối, nàng cười lên và lắc lắc cái đầu, trên mặt thoáng nét hân hoan: “Anh nhi, nhìn xem, ta lại cao lên nữa này! Chỉ có ăn nấm thôi mà ta có thể cao như thế này! Ta nghĩ, Phiêu Bích ở bên ngoài chưa chắc đã cao bằng ta đâu!”

Người bạn nhỏ trong bộ y phục trắng muốt vẫn ngồi nguyên trong góc phòng, mái tóc dài rủ xuống che gần nửa mặt, lặng lẽ mỉm cười.

“Anh nhi, hôm nay chúng ta chơi nhảy lò cò nhé!”

Ánh sáng xanh u ám từ trên cao lơ lửng chiếu xuống căn phòng. Bên dưới những ô nhảy được xếp bằng những tấm xương trắng dã.

Không chút sợ hãi, nàng nhắc những tấm xương trên hai cột của các Giáo chủ Bái Nguyệt trước kia để xếp thành từng ô từng ô một, rồi vui vẻ chơi đùa. Nàng co một chân lên, nhanh nhẹn, khéo léo nhảy qua từng tấm xương trắng dã đó - đây là một trong số rất ít các trò chơi mà nàng học được kể từ khi bị nhốt vào nơi này, và cũng là thú vui duy nhất trong cảnh sống thiếu thốn, buồn bã của đời nàng.

Nàng càng nhảy càng nhanh, và cười thật vui. Dưới ánh sáng xanh lơ lơ u ám, chỉ thấy những tấm xương trắng dã dựng đứng lên, nhảy nhót theo bước chân của cô gái mười ba tuổi.

“Anh nhi, sao không nhảy cùng ta?”

Nàng đã thấm mệt, quay đầu lại hỏi và đưa tay lên lau những giọt mồ hôi lặn trên trán. Mắt nhìn người bạn nhỏ ngồi trong góc căn mật thất, nàng nói: “Tiếp đến như thế nào, ta không biết, Anh nhi dạy ta được không?”

Khi nàng dừng bước, hàng loạt tấm xương trắng theo sau nàng cũng đột ngột dừng lại, đồng loạt rơi dầm độp xuống đất.

Anh nhi vẫn ngồi yên lặng, không nói một câu, chỉ khẽ mỉm cười.

Nàng không nhảy nữa mà đi về phía Anh nhi, chìa tay ra: “Anh nhi, ta muốn ăn nấm!”

Người bạn nhỏ cười tươi, giơ tay đưa nàng một vật gì đó sáng óng ánh.

Thực ra, đó không phải là nấm, mà là một cành cỏ Linh chi có bảy lá, tỏa ra thứ ánh sáng lóng lánh diệu kỳ giữa căn phòng u tối.

Và trong suốt những năm qua, cứ hai ngày một lần, mỗi khi nàng cảm thấy đói, Anh nhi lại hóa phép ra thứ mà nàng tưởng là nấm để cho nàng ăn. Nhờ có Anh nhi, nàng đã không chết đói trong năm năm bị giam giữ.

Anh nhi mỉm cười với nàng, từ con mắt duy nhất tỏa ra cái nhìn thần bí, rồi chợt đứng dậy, nhảy một bước về phía nàng. Anh nhi cũng chỉ có một chân!

Bộ y phục màu trắng rộng lưng thùng, chùng xuống trên tấm thân gầy gò của Anh nhi. Anh nhi nhảy bằng cái chân duy nhất của mình, quay đầu lại nhìn nàng, mỉm cười, dùng ánh mắt ra hiệu rủ nàng cùng chơi. Nàng vui vẻ nhảy theo.

Sau khi ăn nắm, nàng thấy cơ thể mình nhẹ nhõm làm sao, những bước nhảy thật linh hoạt, uyển chuyển. Cứ thế, nàng không ngừng theo bước Anh nhi, và dần dần nắm được cách nhảy.

“Mười bảy!” Nàng dừng lại và vui mừng reo lên: “Ta học được rồi!”

Cùng với tiếng hoan hô của nàng, những tấm xương trắng vỡ vụn và rơi xuống.

Anh nhi nhìn nàng mỉm cười, nhảy về phía góc tường rồi lại ngồi xuống.

“Anh nhi, sao cứ ngồi mãi ở đó?” Nàng không khỏi tò mò, lại gần và đặt tay lên bức tường đá cạnh đó: “Ở bên kia là gì vậy? Anh nhi từ đâu tới?”

Trên mỗi bức tường đều có một tấm kính, nàng ghé đầu lại nhìn, cố gắng tìm câu trả lời. Thế nhưng ngoài kia chỉ là một mảnh màu xanh mờ hồ, chỉ lơ mờ trông thấy những hòn đá to màu trắng nằm rải rác dưới đáy hồ. Đúng lúc đó, căn mật thất rung chuyển mãnh liệt.

Nàng ngẩng đầu lên, một tia sáng chói lòa khiến mắt nàng đau nhức, trong thoáng chốc dường như không còn nhìn thấy gì nữa.

Căn mật thất hé mở! Căn mật thất bỗng nhiên hé mở!

Nàng vui mừng khôn xiết, giơ tay mình về phía tia sáng ở trên cao. Thế nhưng, không có ai kéo nàng lên cả. Tia sáng ấy chỉ hiện lên trong thoáng chốc, rồi lại nhanh chóng vụt tắt.

Có một vật gì vừa được ném xuống, phát ra tiếng cọt xát chói tai của kim loại. Tiếng ầm ầm nhỏ dần, cánh cửa mật thất đóng sầm lại trên đầu nàng, cách biệt với tất cả.

Mắt nàng vẫn mờ đi từ khi nhìn thấy tia sáng ấy, cánh tay vẫn giơ lên trong vô thức, chỉ có nét mặt vui mừng hân hoan ban nãy thì dần dần lắng xuống đượm buồn.

Lẽ nào... giam giữ suốt năm năm còn chưa đủ hay sao? Còn muốn nhốt nàng đến bao giờ?

Nàng chực khóc, nhưng nước mắt còn chưa kịp chảy ra, nàng bỗng thấy có cái gì đó rơi lên mặt mình, từng giọt, từng giọt ấm nóng, tanh nồng. Không phải nước mắt... là máu! Ai, là máu của ai đang lăn trên gương mặt của nàng?

Nàng ngước đầu lên nhìn.

Giữa luồng sáng xanh u ám, một sợi dây kim loại khổng lồ thông xuống. Sợi dây đó xuyên qua một cơ thể người.

Không, đúng hơn là sợi dây kim loại xuyên qua một hài cốt!

Có lẽ người đó mới bị vút xuống đáy hồ này, và hẳn là trước lúc xuống đây đã chết từ bao giờ. Và dường như khi rơi xuống nước đã bị những hòn mà ngoài kia găm nhăm, cắn xé đến nỗi khắp người nham nhở, lộ ra những đầu xương trắng dã. Sợi dây kim loại thít chặt lấy hài cốt và thả xuống tận cùng đáy hồ - chốn Hồng Liên U Ngục này.

Thật đáng thương... Nàng khê thở dài, ngẩng đầu lên nhìn hài cốt treo trên dây kim loại, định gỡ xuống.

Thế nhưng khi nàng vừa chạm nhẹ vào sợi dây kim loại, một chùm lửa màu xanh chợt lóe lên.

“Á...” Dường như có một sức mạnh vô hình nào đó đẩy nàng bật trở lại sát tường, khiến nàng gần như nghẹt thở. Là Anh nhi trong giờ khắc hiểm nghèo đó đã đẩy mạnh nàng ra, rồi nhìn chăm chăm vào hài cốt trên sợi dây kim loại. Trong ánh mắt Anh nhi lộ rõ vẻ kinh hoàng, ra hiệu cho nàng dừng bước tới.

“Ác... ác quỷ!” Lần đầu tiên nàng nghe thấy Anh nhi nói, tiếng nói khe khẽ, mờ hồ và nhuốm đầy sợ hãi.

Thế là thế nào? Nàng định hỏi, nhưng trong chốc lát, Anh nhi đã biến mất vào trong góc tường.

Chuyện gì vậy nhỉ? Lẽ nào sợi dây kim loại đó là điềm báo? Nàng sợ hãi nhìn hài cốt đó từ trên xuống dưới, rồi không tìm được, nàng lại giơ tay định chạm thử vào xem sao.

“Đừng... đừng động vào!” Một giọng nói mơ hồ cất lên, “Có... huyết... huyết chú!”

Giọng nói khe khẽ sát bên tai nàng, cùng với những giọt máu đang lạnh dần đi trên mặt, khiến nàng thoáng chốc rùng mình. Nàng nhảy lùi lại một bước, tất cả những tấm xương trắng trên sàn cũng đồng loạt nhảy theo. Nhìn hài cốt đang treo lơ lửng trên sợi dây kim loại, nàng khiếp sợ đến nỗi không thể thốt nên lời.

Hài cốt thôi không nói nữa, dường như là để dành sức lực. Những giọt máu dần thôi không chảy. Dưới ánh sáng màu xanh u ám, nàng bỗng thấy hài cốt đang biến đổi một cách kinh ngạc.

Trên những tấm xương, cơ thị dần dần được tái tạo, rồi từng mảng da mọc lên, ngực bụng bắt đầu được phục hồi, rồi đến tay, chân... Chỉ trong chốc lát, bộ xương kia đã trở lại thành người!

Nàng chỉ biết sững sờ nhìn cái cảnh chết đi sống lại kinh ngạc ấy diễn ra trước mắt.

“Ồ!” Khi hài cốt hoàn toàn hồi phục, nàng lặng người trong chốc lát. Nhìn thấy chiếc vòng ngọc trên trán người đó, nàng không khỏi kêu lên thất thanh khiến cho đám xương cũng run rẩy theo - “Vân Túc đại nhân! Sao lại là ngài?”

2. Hoa Đầu Lâu

“Hãy chết đi! Vân Túc, ông hãy chết đi!”

Dường như bị ma quỷ nhập hồn, nữ đồng cười lạnh, trên gương mặt còn non trẻ ấy toát lên một vẻ điên cuồng, hiểm ác.

Trong cái giây phút rơi xuống, ông giơ tay ra định ôm lấy nó để kéo xuống cùng, nhưng, khi vừa chạm vào vạt váy đỏ kia, ông lại buông ra, bởi câu nói ấy lại vang vọng bên tai:

“Vân Túc, ông hãy chết đi!”

Ông rơi xuống cái hồ đầy hồn ma này, bị truy cản, bị chìm xuống dưới đáy sâu. Khi đến Hồng Liên U Ngục, ông không ngờ lại được gặp một người - người con gái đang ngẩng đầu lên nhìn ông rơi xuống.

Cô gái ấy xem chừng không quá mười ba tuổi. Với ánh mắt sắc sảo của mình, dù là trong bóng tối, ông vẫn nhận ra sắc mặt cô gái trắng bệch đến lạ thường, chứng tỏ rằng đã bị nhốt ở đây từ lâu lắm.

Điều làm ông kinh ngạc là vừa nhìn thấy, cô gái đã nhận ra ông.

“Cô là ai?” Khi các cơ và mạch máu ở họng đã hoàn toàn khôi phục, ông thở một hơi rồi yếu ớt cất tiếng: “Tại sao lại ở đây?”

“Vân Túc đại nhân, ngài không nhận ra tôi nữa hay sao? Tôi là A Triệt đây mà!” Nàng trả lời với vẻ ngây thơ và nhiệt thành, giơ đôi tay nhỏ bé chạm vào người ông, nhưng lại sợ cái sợi dây kim loại có lời nguyên huyết chú kia, nàng ngẩng đầu nhìn lên kinh sợ: “Vân Túc đại nhân, ngài... sao ngài lại bị nhốt vào đây? Ai cả gan khiến ngài trở nên nông nổi này?”

“A Triệt...” Viên Tế Tư chợt nhắm mắt lại.

Sau khi sư phụ Phong Nha qua đời, ông đã sống quãng đời rất dài, và cho đến tận ngày hôm nay, nếu không nhờ vào việc dùng những suy nghĩ để che lấp đi cảnh tượng ở chốn nước mênh mông này, nếu cứ để cho những ký ức chồng chất lên nhau, thì chắc hẳn ông sẽ nổ tung!

Nhưng, nhìn cái vết mờ mờ hình trăng khuyết màu vàng trên má cô gái, trong thoáng chốc ông đã nhớ ra đang đứng trước mặt ông là ai, đó là vị Giáo chủ Bái Nguyệt thứ bảy do chính ông đã từng sắc lập.

Từ khi được Đình Kiếm Hầu ở Trung Nguyên phong làm Đại Lý Vương, hợp nhất chính giáo, cả vùng Nam Cương này là thiên hạ của ông. Là một Tế Tư có quyền lực nhất từ trước đến giờ, ông đồng thời cũng là một Tế Tư bất tuân giáo lý nhất trong lịch sử hàng mấy trăm năm của Bái Nguyệt giáo.

Dưới sự lãnh đạo của ông, Bái Nguyệt giáo từ chỗ cách ly thoát tục trần gian, đã dần dần trở thành một đạo giáo cầm quyền thống trị. Sau đó, tình thế của Trung Nguyên lại có thay đổi lớn, khi vương triều Đại Tĩnh bị thay thế, Bái Nguyệt giáo bị chư hầu của Trung Nguyên là Nam Hạ chinh phạt, cuối cùng không thể không giao lại chính quyền, nơi đây trở lại là vùng cỏ hoang dã.

Đó là khó khăn lớn nhất mà Bái Nguyệt giáo phải trải qua kể từ khi đối mặt với Thính Tuyết Lâu hàng trăm năm trước.

Ông biết rằng các trưởng lão đã tỏ ý không hài lòng, nhưng không buồn bận tâm.

Không giống như những Tế Tư trước đó, ông không muốn chọn những người con gái ở trong trại làm thần nữ dải nguyệt, mà thường thu nhận những đứa trẻ lưu lạc ở bên ngoài, dù là chúng có xuất thân hèn mọn đến đâu. Sau đó, nếu thấy bé gái nào thông minh lanh lợi, có thể lĩnh hội và nắm được pháp thuật của Bái Nguyệt giáo, ông sẽ phong làm Giáo chủ, đưa lên ngồi trên chiếc ghế ngọc cao quý, rồi vui sướng quan sát nhất cử nhất động của những cô búp bê xinh đẹp đó trước sự quỳ bái của muôn người.

Thế nhưng lòng kiên nhẫn của ông cũng có hạn, khi thấy không còn hứng thú, bất cứ lúc nào ông cũng có thể phế truất ngay mà không báo trước cho những vị Giáo chủ xinh đẹp đang lớn lên từng ngày đó, rồi tìm một bé gái khác thay thế.

Trong thời gian gần 100 năm, ông đã phế truất rất nhiều vị Giáo chủ.

Và trước mặt ông là một trong những Giáo chủ đó. Thần Triệt được ông nhặt về lúc ba tuổi, rồi được học pháp thuật của đạo giáo từ khi còn ngây chưa hiểu chuyện, và sau đó, giữa hai thần nữ dải nguyệt là Thần Triệt và Phiêu Bích, ông đã chọn cô bé có đôi mắt to tròn, trong sáng này đưa lên ngồi chiếc ghế cao quý của Giáo chủ.

Cô bé không có họ, nhưng có đôi mắt sáng và trong vắt, vì thế ông đặt tên Triệt.

Khi bị ông phế truất, cô bé mới tám tuổi - lúc đó ông đã gặp Tiểu Diệp Tử, và phong nó lên làm Giáo chủ mới mà không mấy may do dự. Từ cái ngày mà ông hạ lệnh phế truất ngôi vị Giáo chủ Bái Nguyệt cho đến nay, năm năm đã trôi qua, một đứa con gái bé nhỏ bị nhốt trong mật thất dưới đáy hồ, làm sao có thể vẫn còn sống sót?

“Trước đây, cô có hận ta không?” Bất giác có một cảm xúc kỳ lạ chợt ứa đến, khiến ông buột miệng hỏi.

“Dạ không... chỉ buồn một chút thôi. Tôi nghĩ, hẳn là mình có chỗ nào không phải, đã làm cho đại nhân giận...” Thần Triệt thoáng chút ngơ ngác, trong mắt vẫn còn ngập tràn nỗi đau.” Nhưng giờ tôi đã hiểu ra, ở đây không có lý do tại sao cả, chỉ đơn giản là đại nhân không còn cần tôi nữa - cũng giống như cha tôi năm đó...”

“Vậy thì, hiện giờ, cô bắt đầu hận ta rồi phải không?” Ông hạ giọng hỏi tiếp.

Đứng giữa gian phòng đã giam cầm mình suốt năm năm trời, Thần Triệt ngẩng đầu về phía người đàn ông bị treo trên dây kim loại, nhìn người đã từng vứt bỏ mình - ánh mắt trong veo, trầm mặc hồi lâu - rồi khẽ lắc đầu.

Sau hôm đó, lại một khoảng thời gian rất dài trôi qua.

Hai năm, hay là ba năm?

Trong Hồng Liên U Ngục chỉ có hai người họ, hằng ngày ân thâm, lặng lẽ đối diện nhau. Tế Tư Vân Tức vốn không phải là người ưa nói nhiều, sau khi bị nhốt trong căn mật thất này lại càng ít cất tiếng hơn, dù rằng hằng ngày vẫn bị những hồn ma xông đến cắn xé da thịt, nhưng ông hầu như vẫn lặng im.

Mỗi lần như thế, Thần Triệt ngồi co mình lại ở một góc, sợ đến run lên, nhắm chặt mắt lại không dám nhìn.

Đó là lời huyết chú nào mà độc địa như vậy? Để cho người ta mỗi ngày đều phải chết một lần, rồi lại sống lại một lần?

Bất đắc dĩ, nàng trở thành người quan sát duy nhất cảnh tượng ấy, và với nàng, đó quả là một cực hình dã man. Thế nhưng, nàng vẫn cứ phải âm thầm chịu đựng. Và vì thế, ngày qua ngày, người sụp đổ trước chính là nàng.

“Cút đi, hay mau cút đi! Đúng có ăn thịt người nữa, không được ăn thịt người nữa!” Lúc này, nàng không thể chịu đựng nổi, chạy tới khua tay tứ phía, miệng gào thét, những mong có thể đuổi được lũ hồn ma ấy. Nàng cố hết sức lay động sợi dây kim loại, mặc cho trên đó tóe lên ánh lửa xanh làm cháy bỏng tay mình.

Mặc dù hàng ngày vẫn ra vào căn mật thất, song không biết vì lý do gì, những hồn ma đó ấy không bao giờ đụng đến nàng. Nhưng bây giờ thấy nàng có ý gây hấn trước, chúng lập tức xông đến, nhe những hàm răng hung hãn ra định cắn nàng! Đối mặt với gương mặt trắng dã của một hồn ma lao tới, nàng bỗng nhiên có một cảm giác quen thuộc đến kỳ lạ.

Nhưng không còn thời gian để nghĩ, nàng liền tay không chống lại lũ hồn mà độc ác kia!

Nàng nhanh chóng cảm thấy không còn khả năng chống đỡ được nữa. Trước mắt nàng, tất cả chỉ là một đám khói trắng xám mờ mịt. Những hồn ma kéo đến đông nghịt, chúng kêu gào, la hét, từng con một bay đến nhe những bộ răng trắng dã cắn vào vai nàng.

Nàng muốn vùng vẫy chống lại, nhưng chân tay sao không chịu nghe theo.

“Mau nhảy đi!” Bỗng nhiên nàng nghe có giọng nói khe khẽ bên tai, nhắc nàng: “Hãy nhảy lên là sẽ không sợ nữa!”

Anh nhi? Có phải là Anh nhi không? Nhưng nhảy thế nào đây? Nàng chỉ biết mỗi trò nhảy lò cò mà thôi.

“Nhảy đi!” Tiếng nói ấy lại vang lên, “Khi hoa đầu lâu nở, tất cả cõi âm sẽ cùng nhảy theo nàng!”

Nàng nhảy. Và rồi, không hiểu vì sao đám hỗn loạn ấy đã kết thúc.

Nàng chỉ còn nhớ rằng, có âm thanh răng rắc vang lên thật mau, tất cả những chiếc xương trắng trên đất bắt đầu nhảy theo nàng, tạo thành một thanh kiếm sắc nhọn đâm thẳng vào lũ hồn ma. Đám khói trắng xám kia nhạt dần, tan dần và rồi hoàn toàn biến mất.

“Bạch cốt chi vũ?” Vị Tế Tư từ trên chiếc dây kim loại chứng kiến toàn bộ cảnh tượng những hồn ma bị tiêu diệt hết với ánh mắt lạ kỳ và bí hiểm, một ý nghĩ chợt lóe lên, ông không khỏi ngạc nhiên trước người con gái bé nhỏ đó, miệng lẩm bẩm: “Hoa đầu lâu... cô ta biết cách chi phối hoa đầu lâu!”

Cùng với “Phệ hồn thuật” và “Phân huyết đại pháp”, đây là một trong ba tà pháp của giáo, đã bị thất truyền từ khi Trầm Anh Giáo chủ qua đời. Trong ba tà pháp này, Phệ hồn là thuật để cướp đoạt sinh khí của người khác, Phân huyết là đại pháp để kêu gọi những hồn ma, chỉ duy có Hoa đầu lâu là thuật pháp tấn công, với sức hủy diệt có thể làm kinh động thể gian.

“Tôi chẳng biết hoa đầu lâu là gì cả...” Nàng mệt mỏi ngồi xuống đất, vứt thanh xương trắng khỏi tay, và cảm thấy mắt mình mờ đi, trắng xóa. “Tôi chỉ biết mỗi trò nhảy lò cò, Anh nhi bảo tôi nhảy, thế là tôi nhảy...”

“Anh nhi?” Ánh mắt Vân Túc thoáng chốc dừng lại, sắc nhọn: “Cô nói ‘Anh nhi’? Cô ta đang ở đâu?”

“Ồ, ông cũng biết Anh nhi ư?” Thần Triệt bỗng nhiên hứng thú trở lại, ngó nhìn xung quanh để tìm người bạn nhỏ hay ngồi trong góc tối của mình, nhưng không thấy, bèn ngạc nhiên, “Ban nãy còn ở đây mà, ngày nào cô ấy cũng đến cho tôi ăn nấm - chẳng lẽ ông không nhìn thấy hay sao?”

Tế Tư khẽ lướt nhìn quanh, rồi im lặng.

Nếu là xuất hiện ngay tại đây, mà suốt thời gian qua ông không nhìn thấy, chứng tỏ rằng, chỉ có một cách giải thích, đó là pháp thuật của người đó cao siêu hơn ông!

Thế nhưng, cô ta lại không chịu ra mặt.

Trong Bái Nguyệt giáo này, có cao thủ bí ẩn nào mà lợi hại như thế? Trầm mặc hồi lâu, một vẻ gì khác thường ánh lên trong mắt Vân Túc, ông ta quay sang phía nàng, khẽ mỉm cười, và nhẹ nhàng nói: “A Triệt, lần sau khi Anh nhi đến, cô âm thầm ra hiệu chỉ cho ta nhé, được không?”

“Vâng!” Nàng vô tư gật đầu đồng ý, và vẫn còn thấy vui thích: “Vân Túc đại nhân cũng muốn gặp cô ấy ư?”

Vân Túc cười không thành tiếng. Đôi mắt màu xanh ánh lên đầy bí ẩn.

Vân Túc lại trầm tư, nhìn ngắm cô gái đang lớn lên trong bóng tối này, hồi lâu sau mới cất tiếng nói: “Cô rất giống ngày ấy... Một tâm hồn thật thuần khiết. Một ánh sáng thật dịu dàng.”

“Giống ai cơ?” Lần đầu tiên trong đời nàng được nhận một lời khen, hơi ngượng ngùng, nhưng không thể kìm nổi tò mò.

“Đó là Giáo chủ thứ nhất, tên là Sa Mạn Hoa.” Với ánh mắt sâu thẳm như vô tận, Vân Túc nhìn cô gái trước mặt như nhìn vào một khoảng không mênh mang rộng lớn, “Nhưng ta đã mất người con gái đó mãi mãi, từ rất lâu rồi.”

Sau câu nói ấy, căn phòng tiếp tục chìm vào im lặng.

Trong không khí nặng nề ấy, Vân Túc cảm thấy thấp thỏm không yên, không biết phải làm sao trước thái độ bỗng mềm yếu của vị Tế Tư.

“Ngày trước sư phụ nói với ta, người trong lòng trống rỗng như ta, khó lòng mà kể tục được... cho đến 55 sau khi sư phụ qua đời, ta mới nhận ra là sư phụ nói đúng.” Trong căn mật thất u tối, tiếng nói của vị Tế Tư tỏa lan, mang theo chút gì đó hư vô, xa thẳm, “Sư phụ đã qua đời bởi sự hoang vắng trong cõi lòng. Ta rất sợ mình cũng sẽ biến thành như thế... Vì thế bao nhiêu năm qua, ta đã không ngừng tìm kiếm - tìm kiếm người con gái giống như Sa Mạn Hoa... hoặc là giống như Tiểu Diệp Tử.”

Thần Triệt quả thực không hiểu hết những gì Tế Tư đang nói, chỉ biết lắng nghe và nhìn một cách mơ hồ, đôi mắt vẫn thật sáng trong.

3. Anh Nhi

Không những không dạy nàng nhảy lò cò nữa, thậm chí Anh nhi cũng càng ngày càng ít đến đưa nắm cho nàng ăn. Và thỉnh thoảng có xuất hiện, thì cũng chỉ ngồi ở góc tường ấy, cúi gằm mặt xuống, đặt nắm trên đất rồi lập tức lùi bước, biến mất vào trong góc tường bí ẩn.

“Kỳ lạ thật, ông không nhìn thấy sao?” Thần Triệt hỏi, và Tế Tư lắc đầu.

“Tại sao thế nhỉ? Cô ấy vừa đến, ngồi ở đây này!” Thần Triệt chỉ vào góc tường, gương mặt lộ vẻ ngạc nhiên. Dù rằng ánh sáng ở dưới này rất yếu ớt, nhưng Tế Tư đại nhân đâu phải người thường, lẽ ra phải nhìn thấy người trong bóng tối chứ?

“Anh nhi là cô gái chỉ có một mắt và một chân, mặc bộ y phục trắng muốt. Cô ấy hay xấu hổ lắm, nên thường chỉ thích cúi đầu ngồi ở góc tường, không dám nhìn người khác.”

“Một mắt, một chân... y phục trắng.” Vân Túc lẩm bẩm nhắc lại từng chi tiết, dường như đang cố nhớ lại điều gì, rồi chợt hỏi: “Trên mặt cô ta có dấu hiệu của Bái Nguyệt Giáo chủ không?”

“Ông nói hình trăng khuyết này phải không?” Thần Triệt bất giác giơ tay lên sờ vào dấu hiệu đã mờ trên má mình, “Không biết... tôi không nhìn thấy. Cô ấy luôn cúi đầu, mái tóc luôn rủ xuống che kín nửa mặt bên trái.”

“Ra thế... ta hiểu rồi.” Vân Túc thở dài, và không nói thêm gì nữa.

Thế nhưng tính hiếu kỳ của Thần Triệt như bị kích thích, “Thế là thế nào, Tế Tư đại nhân nghĩ cô ấy cũng đã từng là một Bái Nguyệt Giáo chủ?”

“Cô ta dạy cô Bạch cốt chi vũ, đó là một pháp thuật tuyệt đỉnh đã thất truyền từ lâu.” Vân Túc nhìn về phía góc tường u ám, nhưng không thấy gì, biết rằng cô gái kia cố ý không muốn gặp mình, “Người cuối cùng biết cách dùng Bạch cốt chi vũ để thao túng hoa đầu lâu chỉ có thể là Giáo chủ cách đây hơn 100 năm - Trầm Anh. Từ khi Trầm Anh rơi xuống hồ, pháp thuật này đã bị thất truyền.”

Tế Tư liếc mắt nhìn cô gái đang đứng lặng yên thẫn thờ, mỉm cười: “Thứ mà hằng ngày cô ăn, có phải là có Linh chi bầy lá? Thảo nào mà cô đã không chết trong mấy năm qua, không những thế, thuật pháp còn tiến bộ rõ rệt.”

“Cỏ Linh chi bảy lá?” Thần Triệt cầm cây “nắm” trên tay, khẽ đếm, quả nhiên đúng là có bảy lá thật, “Thật ra đây là cái gì? Tôi chỉ biết là Anh nhi thường đưa nó cho tôi, tôi còn cứ nghĩ là trên người Anh nhi mọc nắm cơ!”

“Ồ chón âm cực này, những vầng sáng quanh mặt trăng ngưng tụ lại tạo thành cỏ Linh chi.” Vân Túc thần nhiên nói, khẽ nhướn đầu lông mày - “Giống như viên xích hàn ngọc được biến hóa từ máu của rồng hàng vạn năm trước kia, đây là thứ bảo bối mà bất cứ ai luyện pháp thuật cũng đều mơ ước. Vậy mà cô lại tưởng đó là đồ ăn hằng ngày.” Vân Túc cười, “Thật thú vị, rõ ràng cô ta yêu quý cô. Xem ra, cô ta đã quá cô đơn trong suốt trăm năm qua...”

“Tế Tư đại nhân, sao ngài không nói sớm? Ngài ăn nó đi, sẽ khỏi ngay thôi!” Thần Triệt cười mừng rỡ.

“Vô ích thôi. Đây chỉ là thứ thuốc nâng cao tinh thần và sinh lực, không thể giải được huyết chú.”

“A Triệt,” Vân Túc gọi, “hãy đưa tay cho ta.”

Thần Triệt bước tới, giơ tay trước mặt Vân Túc.

Vân Túc cắn một ngón tay mình, rồi dùng ngón tay lạnh ngắt ấy đưa đi đưa lại trên lòng bàn tay Thần Triệt, vẽ lên một bông Mạn Châu Sa. Dường như việc vẽ bông hoa này đã làm hao tổn quá nhiều sức lực, gương mặt ông bỗng chốc trở nên trắng bệch. Vân Túc nhắm mắt lại và khẽ nói: “Lần sau nếu thấy Trầm Anh, cô hãy lên ấn dấu hiệu này lên người cô ta!”

Thần Triệt ngạc nhiên, nhìn vết máu đang khô dần trên lòng bàn tay mình, trong lòng ẩn chứa nỗi niềm sợ hãi, ngược mắt nhìn Vân Túc và cất giọng run rẩy: “Đại nhân, cái này, cái này là...”

“Chỉ là một phù chú để giải thuật ẩn thân thôi mà,” Vân Túc cười an ủi cô gái, “bởi vì Anh nhi luôn trốn không chịu gặp ta.”

“Uhm...” Nàng hiểu ra, khẽ gật đầu.

Ngày hôm đó, khi nàng cảm thấy bụng mình đói sôi lên, Anh nhi xuất hiện.

Vẫn như thường lệ, Anh nhi ngồi ở góc tường, cúi đầu, không nói một lời, và đưa cho nàng một cành cỏ Linh chi màu trắng. Nhân cơ hội lúc đưa tay ra nhận cành cỏ Linh chi, nàng nhanh chóng ấn tay mình lên tay của Anh nhi.

Phù chú Mạn Châu Sa bỗng chốc nóng rực lên!

Trong giờ khắc ấy, nàng nhìn thấy rõ toàn thân Anh nhi rung lên mãnh liệt, rồi chợt ngừng đầu lên.

Đây là lần đầu tiên nàng để ý kỹ toàn bộ gương mặt Anh nhi - giờ chỉ còn một nửa: một con mắt, một hàng lông mày, một nửa cái miệng lệch lạc méo mó, và rất nhiều những vết thương. Gương mặt ấy đáng sợ như thể một con búp bê bị vứt bỏ lâu ngày, bị giày xéo đến thảm hại, chỉ tồn tại trong ác mộng! Phía dưới con mắt bên trái, quả thật có một hình trăng khuyết nho nhỏ màu vàng. Lúc này, toàn thân Anh nhi run rẩy, ngừng đầu nhìn nàng với ánh mắt đáng sợ.

Trong giờ khắc đó, người cất tiếng hét lại là nàng!

Nàng muốn buông tay ra, muốn chạy xa khỏi gương mặt đáng sợ này, nhưng hình phù chú quái gở cứ dính chặt hai bàn tay lại với nhau, mặc cho nàng có cố vùng ra đến mức nào cũng không được.

“Vân Túc đại nhân! Vân Túc đại nhân!” Trong lúc hoảng loạn, nàng kêu gào xin sự giúp đỡ.

Thế nhưng, vị Tế Tư ở trên dây kim loại vẫn không nói một lời, chỉ khẽ mỉm cười chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

Câu phù chú như bùng lên một đám lửa ở giữa hai người, Thần Triệt bỗng thấy bên trong có xao động mãnh liệt, dường như có gì đó tỏa lan khắp tay chân, mình mẩy, mang lại một cảm giác dễ chịu không thể diễn tả. Nàng từ bỏ ý định phản kháng, không muốn vùng vẫy thoát ra nữa, và từ lòng bàn tay có một luồng năng lượng kỳ lạ không ngừng chảy vào, tràn trề khắp thân thể nàng.

Đôi tay bé nhỏ của Anh nhi dính chặt vào tay nàng, gương mặt trắng bệch, toàn thân run lẩy bẩy, như đang cố chống chọi nhưng sức lực thì đã yếu ớt đến tội nghiệp. Anh nhi trừng mắt nhìn nàng đầy ngạc nhiên và nghi hoặc, mở to miệng định nói điều gì.

Thế nhưng, rốt cuộc, không thể cất lời.

Trong giờ khắc ngắn ngủi ấy, nàng mới phát hiện ra: Anh nhi không có lưỡi.

“Anh nhi, Anh nhi! Đừng sợ!” Nàng an ủi người bạn nhỏ, chỉ tay lên cao và nói: “Không sao đâu, Tế Tư đại nhân chỉ muốn gặp cô thôi mà... Không sao đâu, cô đừng sợ!”

Anh nhi đã không còn cố vùng vẫy nữa, cũng không cố chạy bằng chiếc chân gầy gò của mình nữa, và để mặc nàng kéo đi.

Con mắt độc nhất của Anh nhi nhìn chằm chằm vào nàng, rồi một hàng nước mắt chảy ra từ khóe mắt.

“Anh nhi? Anh nhi?” Nhìn giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt của Anh nhi, nàng hoảng sợ và thôi không kéo Anh nhi đi nữa: “Cô không đồng ý ư? Không đồng ý thì thôi mà.”

Đúng lúc nàng thả lỏng tay ra, toàn thân Anh nhi bỗng nhiên uể oải, mệt nhọc. Bộ y phục màu trắng chùng xuống đất, cái chân duy nhất tàn lụi đi trong chốc lát, cơ thể co rúm lại nhỏ xíu.

“Cô sao vậy?” Thần Triệt hoảng sợ hỏi, và cảm thấy ánh mắt của Anh nhi như xuyên qua vai mình, chiếu thẳng về phía người đàn ông treo trên sợi dây kim loại ở phía đằng sau - ánh mắt bi ai, và ẩn chứa lòng căm phẫn! Không hiểu vì sao, nàng cảm thấy giật mình khi nhìn ánh mắt đó, dường như cảm nhận được có điều gì uẩn khúc.

“Vân Tức đại nhân, Anh nhi, cô ấy làm sao vậy?” Nàng nhìn theo ánh mắt của Anh nhi, vội vàng hỏi, cầu mong sự giúp đỡ.

Vị Tế Tư của Bái Nguyệt giảo nhếch mép cười lạnh, từng từ từng từ cất lên rành rọt: “Cô ta sắp chết rồi!”

Thần Triệt hoảng sợ hét lên: “Cái gì, tại sao lại thế?”

“Cô đã hút hết linh khí của cô ta rồi còn gì, cô ta ắt phải chết thôi.” Nhìn người con gái ngày càng bị thu nhỏ đi trong bộ pháp y, Vân Tức không nén nổi cười, “Ha ha... Trầm Anh, năm xưa khi tự mình nhảy xuống hồ, chẳng phải là người đã thề sẽ có thể vượt qua tất cả lũ hồn ma dưới này hay sao? Thật là vô nghĩa! Chỉ bằng hãy truyền cho A Triệt tất cả những gì người đã tu luyện được trong bao năm qua đi!”

Thần Triệt sợ hãi đến mức mặt chuyển màu trắng bệch, chân tay mềm nhũn, ngồi khụy xuống đất và không sao nói nên lời.

Thân thể nàng quả thật như đang có một dòng sinh khí kỳ diệu lan tỏa mang đến sự dễ chịu, sáng khoái đến khó tả. Nàng cúi đầu xuống nhìn lòng bàn tay mình, đóa Mạn Châu Sa đỏ tươi như máu, từng cánh, từng cánh xòe ra xung quanh. Bàn tay ban nãy còn trắng bệch, nhợt nhạt, thì giờ bỗng đỏ rực lên, như chiếc móng vuốt vừa nhấc lên từ bể máu!

“Không... không!” Nhìn bàn tay của mình, nàng hét lên và cố sức xua tay, vùng vẫy, “Tôi không cần, tôi không cần! Vân Tức đại nhân, tôi không muốn như thế đâu! Tôi muốn Anh nhi sống lại... tôi muốn Anh nhi sống lại!”

“Đồ trẻ con. Đây là sức mạnh vô địch thiên hạ mà bao nhiêu người mơ ước, đủ để giúp cô có thể thống lĩnh bá tánh. Nay ta đem nó tặng cho cô, còn không cảm ơn ta hay sao?”

“Tôi không cần!” Thần Triệt ôm lấy Anh nhi, và cảm thấy cái thân thể nhỏ bé ấy đang nhỏ dần, nhỏ dần. Nàng sợ hãi, hoảng loạn đến hồn siêu phách lạc, chỉ biết lắc đầu hét lên: “Tôi không cần sức mạnh gì hết! Tôi chấp nhận cả đời bị nhốt trong ngục này! Chỉ xin ngài hãy làm cho Anh nhi sống lại... Tôi cầu xin ngài, đừng bắt Anh nhi phải chết!”

Thế nhưng, khi nàng vừa chạm vào tay trái của Anh nhi, toàn thân Anh nhi bỗng run lên cầm cập, mắt ánh lên vẻ thù hận, căm phẫn - “Cút!” Bằng tất cả sức lực của mình, Anh nhi đẩy nàng ra, và nói được một từ duy nhất.

Người bạn nhỏ cô đơn dưới đáy hồ suốt bao năm qua luôn giữ vẻ bình thản như nước, chưa bao giờ có chút biểu cảm mừng vui hay phẫn nộ, vậy mà giờ đây, trong giây phút này, con mắt lóe lên ánh nhìn đáng sợ! Phải chăng, sự tàn ác và căm hận đã bị kìm nén, chôn vùi suốt bao nhiêu năm, giờ mới bùng phát, trào dâng mãnh liệt?

Anh nhi, Anh nhi... hận tôi lắm phải không?

Thần Triệt buông người bạn nhỏ xuống, loạng choạng đi về phía sợi dây kim loại, ngẩng đầu lên nhìn vị Tế Tư, khấn thiết và hoang mang, giơ cánh tay trái của mình lên: “Tế Tư đại nhân... Mau, mau trả lại sức lực cho Anh nhi, để Anh nhi sống lại, tôi cầu xin ngài!”

“Ta chính là mong cho cô ta chết đấy! Ta căm hận tất cả những kẻ mạnh hơn ta.” Nhìn gương mặt lo lắng đến tái nhợt của nàng, Vân Túc cười lạnh lùng và nói với giọng điệu tàn ác, “Thế nhưng, ta đã mượn tay cô để giết cô ta - Ngay từ đầu cô ta đã đề phòng ta, là vì nhìn thấy cái ‘ác’ trong con người ta, nhưng với cô thì không.”

Dưới đáy nước xanh u ám, từng lời của Vân Túc nói như mũi kiếm sắc nhọn đâm vào tim đau nhói.

Cả đời nàng chưa bao giờ nghe đến điều gì tàn khốc như thế.

Thần Triệt đứng lặng người, ngẩng đầu nhìn Vân Túc, ánh mắt biến đổi trong chớp lát. Từ kinh hoàng, mất lòng tin, bị thương, dần dần chuyển thành căm phẫn, cánh tay màu đỏ như máu từ từ hạ xuống, nắm lấy thanh Bạch Cốt.

“Ông lừa tôi! Ông lừa tôi!” Dường như đã bị dồn ép đến cùng cực, Thần Triệt gào khóc, bất chấp tất cả cầm Bạch Cốt lao đến, “Tôi hận ông!”

Thần Triệt không thể ngờ rằng, sức mạnh của nàng đã vô cùng lợi hại. Trong giờ khắc vung kiếm lên, nàng đã không còn là nàng ngày trước. Mỗi nhịp chuyển động của thanh kiếm đều nhanh như sấm sét, mạnh như vũ bão, trong chớp mắt đã xuyên qua ngực Vân Túc, khiến vị Tế Tư của Bái Nguyệt giáo bị dính chặt lên trần căn ngục. Tấm trần kiên cố bằng đá lưu ly bỗng chốc xuất hiện vô số vết nứt dài, trông tựa như một đóa Mạn Châu Sa nở rộ - Sức mạnh thanh kiếm thậm chí có thể xuyên qua cánh cửa mật của chốn U Ngục!

Mọi căm phẫn của Thần Triệt như được kết tụ trong nhát kiếm đó.

Chết người rồi! Có phải nàng đã giết chết Vân Túc đại nhân? Thần Triệt lão đảo lùì bước, hoảng sợ nhìn lên phía người đàn ông mặc áo trắng ở trên trần nhà. Mắt nàng giờ đây không còn trong veo như thuở nào nữa, mà thay vào đó là sự hoảng loạn, kinh sợ, trong phút chốc nàng không biết phải làm gì nữa.

Thế nhưng, ông ta vẫn mở mắt nhìn nàng, mỉm cười.

Đã phải chịu cảnh cô độc vì không có đối thủ trong cả trăm năm qua, sinh mạng của Vân Túc đại nhân đâu có dễ dàng kết thúc như thế. Khi gặp Trần Anh dưới đáy hồ này, ông đã vui mừng biết bao khi được gặp một người có sức mạnh hơn mình! Cũng giống như sư phụ Phong Nha đã chết dưới tay Hoắc Ân ở Đại Quang Minh cung, cuối cùng ông cũng tìm được người có thể kết thúc cuộc đời của mình.

“Làm tốt lắm! Ta chờ nhát kiếm này đã từ rất lâu rồi... hãy dừng bàn tâm. A Triệt, là ta cố tình chọc tức cô đấy.” Ông giơ cánh tay về phía người con gái đang chết lặng vì hoang mang, đầu ngón tay chảy ra từng giọt máu, trên gương mặt nở nụ cười âm áp hiem thấy, “A Triệt, cô đã lớn rồi. Hãy nhớ lời ta, đừng bao giờ tin vào người khác... Trong cuộc đời này, mỗi người đều là một hòn đảo cô độc.”

Giọng điệu của Vân Túc như có sức mê hoặc kỳ lạ, Thần Triệt không lùi lại nữa, chỉ đứng lặng thinh nhìn ông, rồi đột nhiên cảm thấy sợ hãi và hối hận vô cùng. Nàng òa lên khóc.

“Đừng có khóc, đừng có khóc! Cô biết không, cô là tiểu tiên nữ thánh thiện giống như Sa Mạn Hoa, còn Tiểu Diệp Tử... là một con tiểu yêu tinh. Trước sau gì cô cũng sẽ lớn lên, trưởng thành... nhưng ta rất vui vì đã dạy được cô bài học này.”

Vân Túc nhẹ nhàng đưa tay vuốt lên má nàng, giọng nói ngày càng yếu đi. Ông đã từng yêu đôi mắt trong trẻo của cô bé này biết bao nhiêu, nhưng đến giờ thì nó không thể trở lại như trước được nữa... chính ông đã biến cô tiểu tiên nữ này thành một tiểu yêu tinh... giống như với Tiểu Diệp Tử...

Bằng chút sức lực cạm kiệt cuối cùng của mình, Vân Túc dùng ngón tay đâm máu của mình từ từ xóa đi dấu hình mặt trăng trên má nàng, đồng thời lấy đi đoạn ký ức vừa qua của nàng.

Nàng đã cho ông cái chết và sự thanh thản, nên ông muốn trao trả cho nàng sức mạnh và sự tự do.

Máu cứ thế chảy tràn khắp căn ngục tối, Thần Triệt cảm thấy như có một ngọn lửa nóng rực đang thiêu đốt tâm can, khiến nàng đau đớn, như muốn nổ tung.

Rồi, điều kỳ lạ đã xảy ra, thân thể yếu ớt của Anh nhi bỗng nhiên hồi sinh. Trên gương mặt ấy bộc lộ vẻ đáng sợ, không còn co giật khổ sở nữa, mà cố gắng cúi người xuống, nhúng mặt vào trong máu, và bắt đầu hút thật chặt chỗ máu trên mặt đất.

Lúc bấy giờ, thần khí của Vân Túc đã bắt đầu tiêu tan, nhìn cảnh tượng ấy, ông bất chợt giật mình, định giờ tay lên làm gì đó nhưng không còn đủ sức lực.

“Tại sao... tại sao lại còn sống? Đã mất đi tất cả pháp thuật tu luyện được tại sao con quỷ này vẫn có thể sống sót?”

Vân Túc lợi dụng Thần Triệt rồi mượn tay nàng để kết thúc cuộc đời vô định không bờ bến của mình. Thế nhưng ông không thể ngờ rằng, cách làm ấy đã gây ra hậu quả tai hại như thế!

Ông đã giải thoát một linh hồn ác quỷ đã bị giam giữ cầm tù suốt bao năm qua!

Máu từ cơ thể ông không ngừng chảy ra, tràn lan trên mặt đất.

Yểm quỷ đã hồi sinh! Một khi ý chí của Trầm Anh sụp đổ, thì ác quỷ ẩn sâu bên trong cơ thể đó sẽ sống lại!

Vân Túc cảm thấy như có một dòng hàn lưu chảy qua tim, trước khi linh hồn hoàn toàn tiêu tán, ông cố gom tất cả chút hơi tàn để rút thanh Bạch Cốt cắm trước ngực mình ra, dùng hết sức lực định đâm về phía tên nữ đồng đang uống máu kia. Nhất định ông phải khiến con quỷ đã sống hàng trăm năm ấy ngủ một giấc dài vĩnh viễn như mình, ở dưới chốn đáy sâu không bao giờ được nhìn thấy ánh sáng mặt trời này.

“Rắc... rắc...” Thanh kiếm vừa được rút ra thì trần nhà của căn ngục đã lập tức vỡ thành trăm ngàn mảnh.

Vô số những hồn ma ủa vào cùng dòng nước, tràn ngập khắp cả không gian.

“Chạy mau... chạy mau...” ông vút thanh kiếm xuống, đẩy Thần Triệt đi khỏi, còn mình thì tuyệt vọng chống chọi giữa biển máu.

Nhìn thấy ánh sáng thiên nhiên từ trên cao chiếu xuống, ông cảm thấy mình đang dần dần tan ra trong đó, biến thành một bóng nước màu trắng, từ từ nổi lên trên mặt nước, hướng tới ánh sáng mặt trời... Đó có phải là giấc mơ?

Suốt trăm năm sống cuộc đời ảm đạm và dài lê thê, ông chỉ biết mượn thơ văn giải sầu cho qua đêm dài, làm bạn với sự phản bội, cái chết và bóng tối. Chỉ có trong giấc mơ, ông mới thấy mình được tự do bay lên trong không trung rộng lớn, đến với nơi có ánh sáng.

Đó là điều mà tước kia chưa bao giờ ông chịu thừa nhận - tính hướng sáng thiên bẩm.

Ông bay cao dần lên như một bọt nước, cảm thấy bóng tối xung quanh càng ngày càng nhạt đi, càng lúc càng sáng hơn, từ màu xanh đen chuyển sang xanh thẫm, rồi xanh nhạt. Ánh sáng bao trùm, chiếu vào bọt nước...

Cuối cùng, trong cái giây phút bọt nước thoát ra khỏi bóng tối, nó bỗng dừng vỡ tan trên mặt nước.

Cũng vào lúc ông mất đi tri giác, một ánh sáng trắng vụt lướt qua - không biết đã được tiếp thêm nguồn sức mạnh từ đâu, Trầm Anh đột nhiên ngẩng đầu, chỉ cần một thao tác chống tay dưới đất là lập tức có thể lao vút lên, lướt qua hàng ngàn mảnh vỡ để thoát ra ngoài.

Thế nhưng sự sụp đổ của Hồng Liên U Ngục chỉ diễn ra trong chốc lát, bởi nhờ vào hàng bao nhiêu phù chú được yểm chỉ chít ở khắp mọi nơi, căn ngục dưới đáy nước sâu này có một sức mạnh đáng sợ, có thể nhanh chóng tự khôi phục lại sau khi bị tổn hại.

Trầm Anh vừa nhô được đầu qua vết nứt trên trần nhà thì căn ngục khép lại như cũ.

Các hồn ma lao đến, còn thân thể bé nhỏ của Trần Anh thì bị kẹt lại, chỉ biết giơ tay ra cầu cứu Thần Triệt đang ở bên ngoài. Gương mặt ấy méo mó, ánh mắt pha trộn sự phẫn nộ lẫn tuyệt vọng, trông thật kỳ dị và đáng sợ.

“Cứu, cứu tôi với... A Triệt!” Một tiếng kêu vang lên, rồi tiếng vỡ răng rắc... nghe như không phải tiếng người.

Lúc này Thần Triệt đã thoát khỏi U Ngục và đang men theo khe nước, nghe thấy thế bỗng giật mình, quay lại - là tiếng của Anh nhi! Đây là lần đầu tiên trong suốt tám năm qua Anh nhi mở miệng cầu cứu nàng!

Nàng làm sao có thể bỏ mặc Anh nhi cho được?

Để có thể bù đắp lại những tổn thương mà mình đã vô tình gây ra với Anh nhi trước đó, giữa ngưỡng cửa của sự sống và cái chết, Thần Triệt đã quay trở lại không chút do dự, nắm lấy đôi tay nhỏ bé trắng toát của Anh nhi. Bằng toàn bộ sức lực của mình, cuối cùng nàng đã kéo được Anh nhi ra khỏi ngục tối! Nhưng cũng chính vì hành động bất chấp tất cả ấy, nàng đã phải dốc chút hơi sức cuối cùng, và bắt đầu chìm vào hôn mê, thần khí dần dần miên man mơ hồ...

“A... a... Cô thật là tốt bụng!” Theo quán tính, cơ thể Trần Anh lao về phía trước. Khi đã thoát thân, Trần Anh quay đầu lại, nở nụ cười. Trong mơ màng Thần Triệt đột nhiên giật mình, dường như có một dòng điện vụt qua, khiến nàng toàn thân lạnh toát.

Nụ cười ấy, rõ ràng không giống với Anh nhi!

Sự tàn ác kỳ lạ ấy, cùng với tà khí lạnh lẽo và ham muốn tàn sát, là của một ác quỷ vừa thoát khỏi chốn địa ngục!

“Rất tiếc, Anh nhi của cô đã chết rồi, chính bởi âm mưu của cô đó thôi.” Tên nữ đồng với nụ cười ma quái tóm lấy Thần Triệt - những đầu ngón tay lạnh toát, ” Cảm ơn cô nhé! Ta đã bị Trần Anh giam cầm trong cơ thể ả suốt hàng trăm năm qua. Nếu không nhờ có cô, làm sao ta thoát ra được?”

“Người... người là ai...?”

Đúng lúc đó, ngón tay lạnh toát kia đung vào sau gáy nàng, rồi cười, “Cô đã nghe đến ‘Yểm quỷ’ bao giờ chưa?”

Trước khi chìm sâu vào hôn mê, nàng nghe thấy câu nói ấy cất lên bên tai.

Sau đó, “rắc” một tiếng, bàn tay lạnh toát kia đã xuyên thẳng vào xương cột sống sau gáy nàng.

4. Mộ

Trong mái nhà lá gần đó, như thường lệ, người coi mộ tên Nham Sinh cầm cây điều trúc lên rít một hơi thuốc lào sau khi uống một chút rượu. Bỗng nhiên, Nham Sinh cảm thấy có một cơn gió thổi qua. Bất giác quay về phía cửa sổ, không khỏi giật mình - trên những nắm mộ vàng sin sít nhau, bỗng nhiên mọc lên cơ man bao nhiêu là hoa đỏ rực như máu!

Nham Sinh đã sống ở quanh khu mộ dưới chân núi này được mười năm, và có nghe người ta nói rằng: sở dĩ Bái Nguyệt giáo chọn khoảng đất dưới chân núi Linh Tự làm nghĩa trang là để có thể quy tụ được thật nhiều hồn phách, bởi núi Linh Tự là một ngọn núi mang nhiều âm khí.

Khu mộ dưới chân núi Linh Tự đã có lịch sử vài trăm năm, quy mô rộng lớn đến kinh người, cũng vì thế mà khu mộ được chia làm bảy khu nhỏ, mỗi khu nhỏ có một người trông giữ.

Nham Sinh nhìn về phía đông bắc, người coi mộ ở khu mộ bên cạnh là một cô gái - Phiêu Bích.

Nhân lúc trời còn chưa tối, Nham Sinh đi tuần một vòng để kiểm tra như thường lệ. Nhưng có một điều khác với mọi khi, hôm nay người coi mộ cầm theo một túi bột màu vàng.

Đó là thuốc chí cương chí dương, chuyên dùng để áp chế những âm linh không chịu an phần dưới chân núi Linh Tự. Còn đối với những hồn ma dưới đáy Thánh hồ, thì chỗ thuốc này có lẽ không thể đủ được, mà mỗi năm đều cần phải hiến máu của những vị Tế Tư thì chúng mới chịu yên ổn.

Đúng là nghiệp chướng... Nham Sinh vừa đi vừa lắc đầu, chân bước cẩn thận vì không dám sơ suất để rơi một chút thuốc nào xuống đất.

Nham Sinh bước chân đi trên đất vàng ẩm ướt, ống quần không khỏi chạm vào những khóm hoa màu đỏ.

“Quạ!” Một bóng đen nhô lên từ bên trong chiếc túi bột vàng, phát ra tiếng kêu chói tai. Nham Sinh mở ra nhìn, thở một hơi dài, “Nha Nha, mày làm tao sợ hết hồn!”

“Quạ! Quạ!” Chú quạ đen bị nhốt trong túi, khi bay ra tiền đứng trên một ngôi mộ hắt xì hơi liên tục, vỗ đập đôi cánh và rồi quay đầu về phía những đóa hoa màu đỏ đằng xa, cất tiếng kêu “Quạ! Quạ!”

Đây đã là phía cuối của khu mộ. Trong khi rừng hoang vắng, một ngôi tịnh xá bằng tre tỏa ra ánh sáng lơ mơ, và xung quanh là vô số những bông Mạn Châu Sa đỏ như máu - nhưng có một điều thật lạ đó là: loài hoa đỏ chỉ mọc đến cách ngôi nhà đúng ba trượng thì dừng lại, để lại một khoảng trống trước nhà, nơi đó trồng hai cây dẻ ngựa.

“Còn trong nhà? Bình thường là đang luyện kiếm cùng Phiêu Bích mà...”

Nhìn thấy ánh đèn từ trong nhà, Nham Sinh thấy yên tâm hơn, khẽ xoa đầu, “À, đúng rồi, hôm nay là rằm tháng bảy, có lẽ cậu ấy cũng phải kiên kị, dù thế nào thì cũng là người trong giáo, trước đây đã từng là đồ đệ của Tế Tư Văn Tứ!”

Bỗng nhiên, chú quạ Nha Nha cất lên tiếng kêu thẳng thốt khác thường, quắp móng lại trên vai Nham Sinh. Thấy đau đau, Nham Sinh liền quay đầu lại, nhìn theo phía Nha Nha đang nhìn, và cũng giật mình trong thoáng chốc.

Ngôi mộ! Ngôi mộ đó mới chôn cất, không hiểu đã bị đào lên từ bao giờ?

Nham Sinh hoảng sợ là điều dễ hiểu - quy định của Bái Nguyệt giáo vô cùng nghiêm ngặt, nếu phần mộ do ai trông giữ mà bị cướp, hoặc để cho linh hồn trốn thoát, khi đã truy cứu ra thì chỉ có nước nhận tội chết!

Nham Sinh vội thấp đèn lên, thấp thỏm bước tới soi đèn quan sát. Chỉ thấy có một lỗ hổng, chứ không thấy bất cứ một dấu vết nào chứng tỏ ngôi mộ bị đào, trên đất có để lại những dấu chân. Nham Sinh xách đèn đi xung quanh ngôi mộ, và phát hiện ra một điều kỳ lạ.

Dấu chân ấy đi thẳng từ ngôi mộ ra!

Hoàn toàn không có dấu chân người đi từ ngoài vào, chỉ có dấu chân bước từ mộ ra.

“Tại sao... sao lại như thế được... mới chôn có hai ngày mà...” Vết chân chứng tỏ đây rõ ràng không phải là một vụ cướp mộ! Sắc mặt của Nham Sinh càng lúc càng tái nhợt đi. Người coi mộ runr ẩy ngồi xuống, rồi không kìm được, đành lấy can đảm bước lại gần hơn, ngó đầu vào lỗ hổng trên ngôi mộ. Lại một lần nữa Nham Sinh thẳng thốt kêu lên.

Xác chết vẫn còn đây... một xác chết cuộn trong mảnh chiếu được mai táng qua loa vẫn còn nằm nguyên dưới đất!

Người coi mộ soi đèn nhìn quanh, vài cây Mạn Châu Sa đã bị giẫm đổ ngã nghiêng, thân xanh và hoa đỏ đều bị dập nát, chảy ra những dòng nhựa. Trên chiếc lá hoa, còn sót lại một dấu chân khá rõ, nhỏ bé và mềm mại, như là của một người con gái.

Đôi chân ấy có vẻ hơi chững lại do dự một chút, giẫm đổ một cây hoa, sau đó mới đi tiếp, thẳng về phía ngôi tịnh xá bằng tre ở phía cuối khu mộ.

“Quạ!” Quạ đen lại lượn vài vòng quanh ngôi mộ, kêu lên một tiếng, rồi bay theo dấu chân, lao thẳng qua cửa sổ tịnh xá.

“Quạ!” Sau đó, lập tức lại vang lên một tiếng kêu ngắn ngủi và chói tai nữa.

Nham Sinh đang sợ hãi thì nghe thấy giọng nói quen thuộc: “Muốn chết hả, đồ súc sinh? Cút đi, mày làm khách quý của ta hoảng sợ bây giờ!”

Sau đó, chỉ thấy chú quạ tội nghiệp bị ném ra khỏi nhà, kêu lên “Quạ, quạ...”

Là giọng nói của Phù Nam... Nham Sinh thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút, và nhanh chóng xách đèn tiến về phía căn nhà.

Đi qua bóng của hai cây đề ngựa, bước lên bậc thềm, đang định gõ cửa, ánh mắt của Nham Sinh lại đột nhiên dừng lại - là dấu chân ấy! Trên bậc thềm, có hai vết chân rất rõ, và còn dính cả chút nhựa hoa Man Châu Sa màu đỏ nữa! Đây rõ ràng là dấu chân đi từ ngôi mộ ra!

Nham Sinh sợ hãi đến không còn đứng vững được nữa, chân bước hụt vào không trung, lơ đãng rồi ngã từ bậc thềm xuống.

“Ai đó?” Người ở trong nhà nghe động liền chạy ra.

Ánh trắng bàng bạc phủ khắp thân hình chàng trai trong bộ y phục trắng bước ra từ sau cánh cửa. Chàng trai trẻ mang một thanh kiếm màu trắng bạc, nét mặt sáng láng, hiền hòa, “Nham thúc, thúc sao vậy?” Nhìn thấy người coi mộ ngã dưới đất, chàng trai ngạc nhiên hỏi.

Phải một lúc sau Nham Sinh mới có thể trấn tĩnh lại, nhặt chiếc đèn lên, tay run rẩy chỉ vết dấu chân trên bậc thềm, “Cậu, cậu không sao chứ? Ai, có ai đã đến phải không? Có phải là Phiêu Bích không?”

“Không phải Phiêu Bích.” Phù Nam mỉm cười, “Chỉ là một người quen cũ đã lâu không gặp thôi ạ!”

Dưới ánh đèn ảm áp của căn phòng, một cô nương trẻ tuổi vô cùng diễm lệ trong bộ bạch y đang ngồi cạnh bàn - có lẽ cũng trạc tuổi Phiêu Bích - khoảng chừng mười sáu. Thần thái của cô gái vô cùng bình thản, nhẹ nhàng, đầu hơi cúi xuống, và dường như là vừa ăn tối cùng với Phù Nam - Nham Sinh đoán vậy.

Phù Nam mỉm cười, giơ tay ra nói: “Trời cũng tối rồi, thúc vào trong này ngồi nghỉ một lát? Nhân tiện cùng chúng cháu dùng bữa luôn!”

“Thôi khỏi, thôi khỏi.” Nham Sinh thở một hơi dài, rồi lập tức vẫy tay chào “Xin cáo từ!”

Trước khi đi Nham Sinh cố ý quay lại nhìn người con gái trong phòng một lần nữa. Lúc này cô đã ngẩng đầu lên, đôi mắt thật trong sáng, rõ ràng là còn xinh đẹp hơn cả Phiêu Bích. Nham Sinh nghĩ, rồi bất giác thở dài - chỉ tiếc cho cô gái xinh đẹp thế mà lại bị dị tật bẩm sinh, phía sau lưng thấy rõ một cục u gồ lên, làm thân người gù xuống khiến mặt luôn hướng xuống đất.

Thấy người coi mộ đã đi khỏi, Phù Nam nhẹ nhàng đóng cửa, nụ cười trên môi vụt tắt.

“Rốt cuộc người là người hay là ma quỷ?” Chàng quay đầu, tay nắm sẵn vào chuôi kiếm. “Đừng tưởng ta nhìn không ra, người mang âm khí quá nặng, có phải người trốn thoát từ đáy hồ lên không?”

“Phù Nam huynh, không nhận ra tiểu muội sao? Muội là Thần Triệt đây mà!” Người con gái tự xưng là Thần Triệt vừa cười vừa nói, ánh mắt sáng lên: “Chúng ta cùng lớn lên dưới sự nuôi dưỡng của Tế Tư đại nhân, rồi muội làm Giáo chủ, huynh học pháp thuật. Cách đây tám năm, muội bị phế truất và bị nhốt trong Hồng Liên U Ngục - lẽ nào huynh quên rồi sao?”

“A Triệt?... A Triệt?” Ánh mắt của Phù Nam toát lên vẻ kinh ngạc pha lẫn sợ hãi, giọng như lạc đi, “Muội, muội còn sống ư?”

Làm sao có thể không nhớ cho được? Trong ký ức, làm sao có thể tìm thấy một đôi mắt nào khác trong và đẹp như thế!

“Muội bị nhốt dưới đó suốt tám năm trời, nhưng huynh xem này, muội vẫn còn sống!” Thần Triệt nở nụ cười, nhưng sao trong ánh mắt đó lại có một thứ ánh sáng thật xa lạ, “Muội đã thoát ra được rồi, Phù Nam huynh, người đầu tiên muội muốn tìm gặp đó là huynh... muội muốn nhờ huynh một việc.”

“Việc gì?” Phù Nam hỏi, tay đã rời khỏi chuôi kiếm.

“Hãy giúp muội đoạt lại Nguyệt cung!” Thần Triệt dõi mắt ra cửa sổ, nhìn những ngọn núi đứng lặng im trong bóng tối, một vẻ gì đó thật cay nghiệt và hiểm ác lóe lên trong nụ cười nơi khóe miệng. “Giáo chủ hiện nay có phải là tên hồng y nữ đồng Tiểu Diệp Tử không? Muội muốn bẻ gãy chân nó, rồi ném xuống Thánh hồ cho lũ hồn ma dưới đó!”

5. Phù Nam

Câu nói ấy như một lưỡi dao cạy mở cánh cửa của lòng thù hận đã bị dồn nén trong lòng Phù Nam suốt bao năm qua.

Giống như các vị Tế Tư trước đó, Vân Tức nhận hai đồ đệ: đại đồ đệ là Lưu Quang và nhị đồ đệ là Phù Nam. Thế nhưng Tế Tư Vân Tức tính tình quái gở, độc đoán, lúc nào cũng chỉ thích một mình, hầu như không bao giờ dạy pháp thuật cho hai đồ đệ, thỉnh thoảng lắm mới cho họ vào thư viện ở trong Thần miếu để tự nghiên cứu, còn bản thân chẳng bao giờ đích thân dạy bảo.

Lưu Quang hơn Phù Nam ba tuổi, từ nhỏ đã tỏ ra rất hiểu chuyện, dù sư phụ không dạy nhưng vẫn luôn tự giác tập luyện, vì thế pháp thuật nhập cảnh nhanh chóng.

Khi đó Phù Nam còn mãi chơi, hằng ngày cứ hễ có thời gian rỗi là chỉ thích ra ngoài, và nơi Phù Nam đến nhiều nhất chính là cung điện Bách Thạnh của Giáo chủ Thần Triệt. Hai đứa trẻ cùng trang lứa quần quýt gần bó và trở thành huynh muội tốt của nhau.

Thế nhưng, quãng thời gian tốt đẹp đó không kéo dài được bao lâu. Năm Phù Nam mười tuổi, Nguyệt cung bỗng nhiên xuất hiện một người con gái người Hán tên là Thiên Trúc. Sư phụ hết mực yêu thương hồng y nữ đồng đó, và đã không ngần ngại phế truất Thần Triệt để lập Thiên Trúc lên làm Giáo chủ.

Bái Nguyệt giáo vốn có một quy định vô cùng tàn khốc - khi Giáo chủ mới kế vị, nếu Giáo chủ cũ còn sống thì sẽ bị nhốt vào Hồng Liên U Ngục ở dưới đáy Thánh hồ, để đề phòng hậu họa.

Và thế là Phù Nam đành lòng nhìn A Triệt bị đẩy xuống đáy hồ, không dám và cũng không đủ sức mạnh để phản kháng lại quyết định của sư phụ.

Từ đó trở đi, Phù Nam hạ quyết tâm bắt đầu chăm chỉ tập luyện pháp thuật, thế nhưng không hiểu sao, tốc độ nhập cảnh vẫn rất chậm chạp, không những thế mấy lần còn suýt bị tẩu hỏa nhập ma.

“Trong tâm đệ vẫn còn điều ác, nên làm sao có thể đắc khuy thiên đạo?”

Ngày hôm đó, Phù Nam bị thổ huyết do tẩu hỏa nhập ma khi cố tập thuật Tố Ảnh, nhưng may nhờ được Lưu Quang cứu sống. Khi ngồi trò chuyện, Lưu Quang bỗng nhiên thở dài, thừa nhận: “Thực ra... huynh cũng như đệ vậy.”

Phù Nam lặng người, không khỏi có suy nghĩ: phải chăng trong lòng của Lưu Quang cũng đang đau khổ vì cuộc đời vô vọng như thế này? Dù cho huynh ấy có chăm chỉ tập luyện đến bao nhiêu, thì cũng không sao có thể vượt qua nỗi sư phụ.

Nỗi niềm uất ức và phần nộ cứ dồn nén mỗi lúc một đẩy lên trong lòng Phù Nam, cho đến một ngày chàng quyết định rời xa ngọn Linh Tự này, một mình lưu lạc khắp mọi nơi một cách vô định. Cuộc sống lưu lạc vùng Nam Cương kéo dài khá lâu và cũng có những thu hoạch nhất định.

Một ngày, Phù Nam bỗng nhận được Nguyệt lệnh buộc phải quay trở về Linh Tự gấp: Giáo chủ mới chủ định chiêu gọi Phù Nam vào cung. Trong thời gian đó, sư phụ luôn ở trong cấm cung, đã gần nửa năm không lộ diện, nghe nói là lại tiếp tục bước vào một lần bế quan mới, và mỗi lần bế quan xong thì sức mạnh của vị Tế Tư lại tăng lên gấp bội.

Đêm hôm đó, khi Phù Nam và Lưu Quang cùng vào Thần điện đã gặp nữ đồng Giáo chủ trong bộ y phục đỏ, hai bên là mười vị trưởng lão tóc đã bạc trắng. Do bất ngờ không kịp đề phòng, hai người đã bị bọn chúng phục kích.

Quả là một đêm tàn khốc và đẫm máu... cho đến tận hôm nay những ký ức đó vẫn còn lảng vảng, vương vấn trong đầu.

Phù Nam yên lặng nhìn người con gái quay trở về từ ngục sâu đang ngồi trước mặt, khe thở dài - thay đổi rồi... nàng đã hoàn toàn thay đổi!

Thần Triệt nhìn Phù Nam, cười nói: “Muội cảm ghét con bé Tiểu Diệp Tử kia! Huynh hãy giúp muội giết nó!”

Khi cất lên câu nói đó, nét mặt của Thần Triệt vẫn thản nhiên như không, tưởng chừng chuyện sống chết dễ dàng như trở bàn tay. Trong đôi mắt to tròn ấy ánh lên một thứ ánh sáng thật khác, như sự kết hợp kỳ lạ của lòng căm hận tột cùng và sự bình thản đến không ngờ!

Phù Nam vẫn lặng thinh không nói một câu, đưa mắt nhìn về phía Nguyệt cung trong bóng tối im lìm. Chẳng có thể hiểu được sự thù hận của A Triệt.

Suốt tám năm qua, Thần Triệt bị giam cầm trong ngục sâu tận cùng dưới đáy hồ, từ một cô bé còn chưa hiểu chuyện, nay đã trở thành một thiếu nữ kiều diễm. Thời niên thiếu tươi đẹp của nàng đã bị chôn vùi trong bóng tối, không được nhìn thấy mặt trời, không ra sống cũng chẳng ra chết. Tên nữ đồng áo đỏ đã cướp đi của nàng tất cả, vì thế, làm sao không hận cho được?

Thế nhưng...

Hễ nhắm mắt lại, cảnh tượng về cái đêm đẫm máu ấy lại ùa về trong tâm trí, khiến chàng cảm thấy như nghẹt thở.

“Không!” Chàng buông kiếm xuống và khẽ lắc đầu, giọng lạnh lẽo: “Huynh đã thề là sẽ không bao giờ giết người nữa...”

Thần Triệt thoáng ngạc nhiên, rồi che miệng cười: “Ôi, không giết người ư? Chẳng giống với đồ đệ của Vân Túc chút nào.”

Hai tiếng “Vân Túc” vừa buông ra, Phù Nam bỗng giật mình, hoang mang nhớ lại ánh mắt cuối cùng của sư phụ khi rơi xuống ngục sâu. Bị người mình thương yêu nhất phản bội, trong giờ khắc cuối cùng, rõ ràng sư phụ đã có thể giết chết Phù Nam và Thiên Trúc, nhưng tại sao sư phụ lại không làm thế?

Chính sau lần thoát chết đó, những năm vừa qua, mỗi khi nhớ đến chuyện này là Phù Nam lại thấy người mình như run lên, và tất cả mọi thù hận từ thuở nhỏ bỗng chốc đều tiêu tan. Bây giờ, nếu Thần Triệt đã có thể ở đây, thì hẳn là sư phụ cũng đã có thể thoát nạn rồi chứ?

Nghĩ vậy, Phù Nam không khỏi buột miệng: “Sư phụ... hiện nay đang ở đâu?”

“Huynh nhớ ông ấy sao?” Thần Triệt cười, giơ những ngón tay chỉ lên bầu trời đêm, “Hiện giờ ông ấy có lẽ là ở trên này - hoặc,” rồi chỉ xuống dưới đất, “dưới này.”

Chết rồi ư? Làm sao có thể thế được... Người như sư phụ, sao có thể chết được?

“Phù Nam, rốt cuộc huynh có chịu giúp muội hay không?” Không đợi cho Phù Nam kịp định thần, Thần Triệt hỏi. Dưới ngọn đèn, ánh mắt của nàng sáng lên, nhưng ẩn chứa vẻ gian tà đến khác thường.

Phù Nam lắc đầu chậm rãi.

“Tại sao?” Trước thái độ ấy, Thần Triệt bực bội, bất chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc như dao, “Muội thoát thân từ nơi chốn quỷ quái ra được đến đây, việc đầu tiên là đến tìm huynh! Huynh... tại sao huynh lại không chịu giúp muội?”

Phù Nam nhìn thẳng vào người con gái trong bộ y phục trắng trước mặt, ánh mắt dần ngưng lại, nói rành rọt từng từ một: “A Triệt, hãy nói cho huynh biết, có phải chính muội đã giết chết Tể Tư Vân Túc không?”

Nàng sững người, không ngờ bỗng nhiên lại bị chất vấn bởi một câu hỏi như thế. Hồi lâu sau, nàng mỉm cười, gật đầu.

“Muội lấy đâu ra sức mạnh như vậy?” Ánh mắt Phù Nam đầy nghiêm khắc nhìn thẳng vào nàng, “Hãy nói cho huynh biết, muội lấy đâu ra sức mạnh đó?”

Thần Triệt thấy mình nóng lên như lửa, đứng bật dậy và cất giọng sắc nhọn: “Không phải việc của huynh!”

“Muội bị quỷ nhập rồi... A Triệt, đúng là muội bị quỷ nhập rồi!” Nhìn người con gái lưng gù trước mặt, mắt của Phù Nam cũng nóng lên như lửa, nghiêm giọng hỏi lớn: “Nói cho huynh biết, để thoát ra khỏi đó, rốt cuộc muội đã làm những gì? Muội lấy đâu ra sức mạnh như vậy?”

Giọng nói ấy vang lên như một tia chớp rạch giữa không trung.

Đường như bị kích động đến tột cùng, Thần Triệt giơ tay phải lên, một ánh sáng trắng vụt ra... là ánh sáng của một thanh kiếm!

Phù Nam điểm đầu ngón chân xuống đất, thoái lại, và cũng rút ra một thanh kiếm sáng choanh. Chàng vừa lùi một bước bay ra khỏi cửa sổ ngôi nhà, nhảy lên trên cành cây dễ ngựa cao lớn ngoài sân.

Chú quạ đen Nha Nha vừa ngủ thiếp đi trên cây bỗng nhiên bị đánh thức dậy, cất tiếng kêu hoảng hốt, vỗ cánh bay vòng quanh.

“Ra chỗ khác!” Phù Nam gơ tay đuổi con quạ sang cây bên kia, vuốt cổ họng, không ngừng thở dốc, và phát hiện ra rằng, nơi cổ họng mình đã chảy ra những giọt máu.

Nhìn những giọt máu trên đầu ngón tay, gương mặt Phù Nam chợt biến sắc: rõ ràng là thanh kiếm chưa hề chạm vào da, vậy mà dường như đã có những hồn ma vô hình cắn xé cổ họng, và đang thi nhau hút máu!

“Thân thủ khá lắm!” Thần Triệt khẽ cười, thân hình uốn cong nhẹ nhàng đứng trước hiên nhà, ánh mắt thoảng chút ngạc nhiên: “Rõ ràng đây không phải là thuật pháp của Bái Nguyệt giáo... Huynh cũng lấy đầu ra sức mạnh này?”

Dưới ánh trăng rằm tháng bảy sáng trong, nàng ngẩng đầu cười, ánh trăng rọi chiếu thanh kiếm trên tay của nàng,

Thanh kiếm đó, chính là thanh Bạch Cốt có uy lực đáng sợ.

“Muội cứ nghĩ rằng, cho dù tám năm đã trôi qua, khi tất cả mọi người đều đã bỏ mặc muội, thì huynh vẫn sẽ giúp muội!”

Phù Nam dưới tán cây dễ ngựa, khẽ nhếch miệng cười nhạt: “Ba năm trước đây khi bị đuổi khỏi Nguyệt cung, huynh đã hạ một lời thề: từ giờ trở đi tuyệt đối không rút kiếm ra với bất cứ người nào trong giáo, nếu không...”

Câu nói buông lửng giữa chừng... sự im lặng dài lê thê... Cuối cùng, Phù Nam cũng nói nên lời: “Nếu không, Lưu Quang sẽ chết.”

Lưu Quang? Thần Triệtngắt người, sau một hồi lục tìm ký ức, nàng mới mơ hồ nhớ ra dáng vẻ ấy.

“Có phải Lưu Quang đã rơi vào tay con yêu tinh đó?” Nàng phần nào hiểu ra, rồi ngạc nhiên hỏi: “Thế sao huynh vẫn được bình an?”

Câu hỏi ấy khiến Phù Nam bỗng nhiên giật mình, và gần như không thể đứng vững nữa.

Sau cái đêm ba năm về trước, tại sao Lưu Quang mãi mãi không quay trở lại... và tại sao, Phù Nam vẫn bình an như bây giờ?

“Ta là một kẻ hèn nhát...” Bóng cây dễ ngựa trùm lên gương mặt, nhưng ánh mắt thì sáng lên trong bóng tối, Phù Nam khe khẽ tự nhủ, “Ta sợ đau khổ, sợ cái chết... vì thế đã phải quy phục. Ta đã phản bội sư phụ... Trước tiên là mất đi Lưu Quang, sau đó, là mất muội...”

Đêm bị phục kích đó chính là bước đầu tiên trong kế hoạch của các trưởng lão để đối phó với Tế Tư Vân Túc: phải cắt bỏ vây cánh của ông.

Trong cuộc chiến không cân sức đó, hai đứa trẻ thậm chí còn chưa thực sự nắm được pháp thuật phải dùng hết sức lực để phản kích, và đối thủ của họ là mười vị trưởng lão cái thế của viện nguyên lão, cùng với tên nữ đồng áo đỏ.

Sau khi bị bắt, hai người đã phải nhận đủ loại cực hình tàn khốc. Tên nữ đồng áo đỏ lấy điều kiện thả A Triệt ra để dụ dỗ, bắt họ phải thực hiện âm mưu hại sư phụ - chàng trai trẻ mười lăm tuổi Phù Nam đã vì run sợ mà chấp thuận điều kiện.

Còn Lưu Quang thì không.

Đêm hôm đó, theo kế hoạch, Phù Nam dẫn dụ được Vân Túc vào bẫy, dâng tách trà có độc Long Huyết và chính mắt nhìn sư phụ uống nó. Sau đó, Phù Nam còn tham gia cùng với các trưởng lão trong việc phát

động tấn công, tận mắt chứng kiến cảnh tượng tên nữ đồng bóp lấy cổ họng Vân Túc, cười nham hiểm và đẩy vị Tế Tư xuống đáy hồ.

Hồng Liên U Ngục hé mở trong thoáng chốc, rồi lại nhanh chóng khép lại.

Dưới hồ, vô số hồn mà gào thét, kêu lên sung sướng và thi nhau cắn xé thân thể vừa rơi xuống nước.

Trong giây phút ngắn ngủi, Phù Nam đã nhìn thấy người con gái mặc y phục trắng bị giam trong ngục sâu dưới nước. Thế nhưng vì quá sợ hãi trước lũ hồn mà, chàng đã chần chừ, rồi chỉ biết đứng nhìn căn ngục khép lại.

Ngày hôm sau, Phù Nam bị đuổi khỏi Nguyệt cung, và rời khỏi núi Linh Tự.

Sau đó, Lưu Quang không quay trở lại... còn Phù Nam, vẫn bình an sống sót.

Câu hỏi của Thần Triệt đã khơi lại nỗi đau trong lòng, khiến Phù Nam gần như không đứng vững nổi trên cành cây, suýt chút nữa rơi xuống. Phù Nam cúi đầu, không dám nhìn người con gái lưng gù đang đứng trước hiên nhà, “Huynh... huynh thực sự là một kẻ hèn nhát.”

“Thôi được rồi, không nói đến chuyện này nữa.” Lặng im một hồi, bỗng nhiên Thần Triệt cười lên, rồi nhảy một bước, từ hiên nhà lên cành cây dễ ngựa, nhìn Phù Nam nói: “Muội có cái này cho huynh.”

“Gì vậy?” Phù Nam nửa ngạc nhiên nửa vui mừng, rồi đến thực sự bất ngờ.

“Cái này, cái này là...” Nhìn đồ vật trên tay Thần Triệt, Phù Nam không cất lên lời.

Đó là một chiếc vòng đeo trên trán màu bạc với những họa tiết hình hoa Mạn Châu Sa, trên đó có rất nhiều phù chú được khắc tinh xảo trông vô cùng tuyệt mỹ. Mặt trước của chiếc vòng có nam một viên đá quý màu đỏ, phát ra thứ ánh sáng diệu kỳ dưới ánh trăng đêm.

Đây rõ ràng là một trong ba bảo vật của giáo - “Nguyệt Phách”!

“Trong giây phút cuối cùng dưới ngục, muội đã lấy được cái này từ người của Vân Túc - Không có nó, không ai có thể làm Tế Tư được!” Thần Triệt đắc ý cười, và trong lúc Phù Nam còn đang thất thần, khẽ kiễng chân lên đội chiếc vòng lên trán Phù Nam, “Huynh hãy nghĩ mà xem, muội trở lại làm Giáo chủ, còn huynh là Tế Tư, được không?”

Chiếc vòng đá quý vừa được đội lên đầu, thần lực mãnh liệt đã tỏa ra mạnh mẽ, khiến thần trí của Phù Nam bỗng ngẩn ngơ trong phút chốc.

“Không... không được.” Phù Nam loạng choạng, một tay vung thanh kiếm để giữ thăng bằng còn tay kia đẩy chiếc vòng ra “Huynh không cần... đeo cái này thì sẽ... thì sẽ...”

Phù Nam ngẩng mặt lên nhìn Thần Triệt, lúc này trong đôi mắt ấy, cái nhìn trong trẻo, long lanh thuở nào đã hoàn toàn biến mất, mà thay vào đó là sự điên cuồng tàn ác... Phù Nam thầm nhớ lại quá khứ. Cảnh sự phụ rơi xuống giếng ba năm về trước lại như hiện ra trước mắt, và thấp thoáng đâu đây là nụ cười nham hiểm của tên nữ đồng áo đỏ.

“Huynh không muốn làm Tế Tư.” Phù Nam cố bình tĩnh, dựa người vào cây dễ ngựa, nhắm mắt định thần rồi lạnh lùng trả lời.

“Tại sao?” Không cần nhìn, Phù Nam cũng cảm thấy mũi kiếm đang dí sát vào cổ họng mình.

“Làm Tế Tư, có nghĩa là sẽ biến thành quái vật sống không ra sống, chết chẳng ra chết... huynh không muốn cuộc sống như thế!” Phù Nam nở một nụ cười đau xót, lắc đầu, “Hơn nữa, A Triệt, muội đã làm phép vào chiếc vòng này, muội muốn qua đó để biến huynh thành tên bù nhìn cho muội thao túng có phải không?”

Nói đến đây, sự quyết liệt và căng thẳng bao trùm khắp không gian.

Đôi mắt ấy giờ đây sao bỗng nhiên trở nên hoàn toàn xa lạ, đầy khinh thường và thù hận, như thể đã bị dồn nén tích tụ suốt hàng trăm năm.

“Cô là ai? Cô không phải là A Triệt!” Phù Nam không có thời gian để suy nghĩ nhiều, chàng vung kiếm ra nhưng rồi lại không biết đâm vào đâu.

Chú quạ Nha Nha này giờ vẫn đậu ở bên chúng kiến, dường như ngay từ đầu đã có ác cảm với vị khách không mời mà đến kia, nên không lại gần làm quen như với những người khác. Trong giờ khắc hai người đang căng thẳng, bỗng nhiên nó kêu lên một tiếng rồi lao vào nhanh như chớp.

“Đồ đáng chết!” Thần Triệt hét lên, và vung tay chém vào không gian. Chỉ nghe thấy tiếng quạ kêu thảng thốt, và bóng đen bay ra từ phía sau lưng Thần Triệt.

Trong bóng tối, miếng rách lớn trên lưng áo để lộ ra làn da trắng toát, nhưng từ phía sau mái tóc đen óng của Thần Triệt bỗng nhiên có ánh sáng màu xanh u ám lóe lên, lộ rõ một nụ cười nham nhở.

Trên đó... trên lưng của Thần Triệt, có một đứa bé!

Đứa bé này chỉ cao khoảng chừng ba mươi phân, co túm thân khô rạc trên lưng Thần Triệt, đôi bàn tay nhỏ gầy gò như móng chân chìn bám lấy cột sống và phía sau đầu nàng.

Nó ngẩng đầu lên nhìn Phù Nam và cười, một cái nhìn lạnh toát phát ra từ con mắt độc nhất, khiến cho Phù Nam lạnh người. Cái gì... cái gì thế này? Dẫu có lật hết tất cả thư tịch của toàn giáo, cũng chưa từng thấy qua phép thuật kỳ lạ như thế - không chế người khác bằng cách bám chặt lấy thân thể!

6. Ký Sinh

Phù Nam nắm chặt lấy thanh kiếm trong tay, cảm thấy nó đang rung lên khe khẽ, phát ra những âm thanh nho nhỏ - thanh Khước Tà kiếm của chàng vốn dĩ rất bình tĩnh, vậy mà đêm nay lại không chịu ở yên như thế, có phải là ngầm báo rằng trước mặt là một thể lực tà đạo vô cùng lợi hại?

Đứa trẻ ngồi trên lưng Thần Triệt, bàn tay nhỏ nắm chặt lấy sau gáy nàng. Nó chỉ có một tay, và một nửa mặt. Trong bóng đêm, mắt nó sáng quắc, chốc chốc lại nhìn Phù Nam.

Phù Nam thở nhẹ không ra tiếng - bên má trái của nó có một vầng trăng khuyết màu vàng, là dấu hiệu của Bái Nguyệt Giáo chủ!

“Người là ai?” Phù Nam không giấu nổi vẻ xúc động, “Người là người trong giáo?”

”Ha ha... thân thể tàn phế trên lưng Thần Triệt ngẩng đầu lên cười, ngón tay bám càng chặt hơn.

Dưới bàn tay ấy, dường như có một sợi dây vô hình nào đó điều khiển, Thần Triệt đột nhiên giơ tay lên, thanh Bạch Cốt chìa thẳng về phía Phù Nam.

“Không làm Tể Tư, để người sống cũng vô ích!” Thần Triệt mở miệng nói câu nói ấy mà ánh mắt vẫn thản nhiên. Thân thủ của nàng nhanh nhẹn như ma quỷ, thảo nào ban nãy chẳng cần thủ thế, trong chớp mắt đã có thể nhảy từ hiên nhà lên cành cây để ngựa một cách nhẹ nhàng.

“Keeng”, Phù Nam giơ thanh kiếm lên đỡ lấy mũi Bạch Cốt, điểm chân trên cành cây để ngựa và nhanh chóng lùi một bước.

Trong chốc lát, Phù Nam cảm thấy tà khí tỏa ra mạnh mẽ khiến chàng như muốn nghẹt thở. Phù Nam nhanh chóng cố gắng lấy lại tinh thần, không nhìn vào mắt của đứa trẻ đó nữa, mà tập trung vào đối phó với mũi kiếm trên tay của Thần Triệt. Dù có di chuyển thế nào thì bước chân của Phù Nam vẫn không rời khỏi phạm vi của hai cây để ngựa, đầu ngón chân điểm lên cành và lá cây trong từng bước nhảy.

Theo truyền thuyết của Bái Nguyệt giáo, để ngựa là loài cây thần thánh, có thể ngăn được âm tà độc khí.

Vì thế, Phù Nam đã trồng trước cửa nhà hai cây để ngựa, và cũng vì thế, loài Mạn Châu Sa từ khu mộ cũng không thể mọc sát đến đây.

Xem ra đêm nay Phù Nam không thể không xuất kiếm!

Phù Nam điểm chân trên những cành cây để ngựa, tránh từng nhát kiếm, từ chỗ chỉ cố đỡ gạt đã dần phản công, và rồi khi thanh Bạch Cốt đâm thẳng tới, một luồng sáng chột lóe lên - Khước Tà kiếm của chàng vung lên đầy sức mạnh.

Bị bất ngờ đánh lại không kịp đề phòng, hổ khẩu Thần Triệt rách toạc, từng giọt máu của ròng ròng chảy ra.

Những tưởng rằng Thần Triệt sẽ buộc phải buông kiếm xuống, nhưng thật không ngờ, nàng dường như không hề cảm thấy đau đớn.

Trong thoáng chốc Phù Nam hiểu rằng, quan trọng là phải đối phó đứa trẻ trên lưng Thần Triệt. Và nếu để cho nó rơi xuống mặt đất, nó sẽ nhanh chóng hút âm khí trong đất và trở nên đáng sợ đến khôn lường.

Do đó, Phù Nam cố hết sức khống chế cuộc chiến trên hai cây dễ ngựa.

Thế nhưng, dù Phù Nam có nhanh nhẹn đến đâu thì phạm vi hai cây dễ ngựa cũng có hạn. Cùng với những sát chiêu của thanh Bạch Cốt, hai cây dễ ngựa ban đầu rậm rạp là thế, chẳng mấy chốc đã rơi rụng, điều tàn. Hầu hết các cành cây đều bị chặt gãy, chỉ còn trơ lại chiếc thân khô.

“Xoạt” một tiếng, chiếc tổ chim được làm rất cẩn thận từ trên cao rớt xuống.

“Quạ...” Nhìn thấy tổ của mình bị rơi xuống mặt đất tan tành, chú quạ Nha Nha kêu lên giận dữ, bất chấp nguy hiểm xông lên chĩa thẳng mỏ vào con mắt đen nhánh của đứa trẻ, và lấy hết sức mổ mạnh.

Đương nhiên không thể ngờ đến sự tấn công này, đứa trẻ lộ vẻ sợ hãi, vội vàng dùng kiếm ngăn lại. Thế nhưng do mới ở trên thân của Thần Triệt chưa được một ngày, nên động tác chưa được thuần thục, thế công trong thoáng chốc đã lộ sơ hở.

“Đi!” Phù Nam bất chợt vung tay, thanh kiếm bay lên như một chiếc cầu vồng không trung, lao vòng ra sau lưng và đâm vào phía sau đầu đứa trẻ.

“Cộp” một tiếng, ánh sáng trắng đỏ lại bay trở lại và nằm gọn trong tay Phù Nam.

Phù Nam điểm chân lên cành dễ ngựa cuối cùng. Khi thu kiếm, chàng cũng thấy người mình chấn động, chao đảo một lúc mới đứng yên được, có thể là do phải chịu lực phản chấn. Thế nhưng, lúc này toàn thân Thần Triệt đã bất động, thanh Bạch Cốt buông xuống, trên mũi kiếm xuất hiện một vết khuyết.

“Ngự kiếm thuật?” Đứa trẻ thoáng giật mình, thốt lên, “Người... môn hạ của Trầm Sa cốc bạch đế?”

Dù đã ngăn cản được đòn tấn công của đối phương, nhưng gương mặt Phù Nam cũng đã trở nên trắng bệch, hồi lâu sau mới thở một hơi dài, khẽ gật đầu và lẩm nhẩm: “Hải thiên long chiến huyết huyền hoàng...”

Câu nói chưa dứt thì sắc mặt đứa trẻ đã có sự biến đổi rõ rệt, không dám quấy rầy Phù Nam nữa, trong thoáng chốc nhảy xuống đất và bỏ đi.

May nhờ có nhát kiếm cùng nửa bài về đó, Phù Nam đã đánh đuổi được tà ma. Thực ra, nếu nhờ vào thuật Ngự kiếm học được dở dang đó, chàng không phải là đối thủ của đứa trẻ ma quái kia - đây chẳng qua chỉ là chiêu kiếm mà có lần vô tình đi qua Trầm Sa cốc chàng đã phần nào lĩnh hội. Nếu cứ tiếp tục chiến đấu thì chắc chàng khó còn sống sau hai mươi chiêu nữa.

Nhớ lại thân thủ như ma quỷ của đứa trẻ, cùng với thanh Bạch Cốt, Phù Nam khẽ rùng mình: “Là Trầm Anh Giáo chủ!”

Một trăm năm qua, thanh Bạch Cốt đã bị thất tung. Nhưng Phù Nam còn nhớ rõ, trong ghi chép của giáo, vị Giáo chủ cuối cùng sử dụng nó là Trầm Anh Giáo chủ!

Ba trăm năm trước, vị Tổ Tư lúc đó là Già Nhược đã lừa mình nhốt quỷ bên trong người, sẵn sàng chấp nhận trả giá đắt là vĩnh viễn ở dưới đáy sâu, tháo hết nước Thánh hồ để đưa tất cả hồn ma ác quỷ vượt sang bờ bên kia - thuật pháp chống lại ma quỷ cũng từ đó mà biến mất trong toàn giáo.

Một trăm năm sau, trong giáo nổi lên một thiên tài về thuật pháp tên là Trầm Anh. Khi đã nắm được tất cả các thuật pháp lưu truyền lại trong dân gian, Trầm Anh tiếp tục vào “Tri Kiến chương” - giới hạn tối cao của người tu tập. Sự truy cầu pháp thuật của Trầm Anh Giáo chủ không bao giờ cạn, nhưng trên thực tế, sức mạnh con người là có hạn, thường khó lòng có thể đắc khuy thiên đạo.

Sau mười năm đóng cửa tu luyện mà vẫn chưa thể vượt qua được “chướng”. Trầm Anh quyết định làm theo phương pháp “Huyết tế” thần bí lưu truyền thượng cổ, đó là dùng chính thân thể của mình để đổi lấy sức mạnh.

Một đêm nguyệt thực, sau khi tắm rửa, thay y phục trước sự chứng kiến của Nguyệt thần, Trầm Anh Giáo chủ đối lửa tự thiêu mặt mình, rồi rút dao chém đứt một tay, một chân. Giáo chủ đã hiến mắt, tai, mũi, tay, chân, dung mạo tuyệt đẹp và cả thân thể đang độ thanh xuân của mình. Với cái giá quá đắt đỏ, cuối cùng giáo chủ cũng vượt qua được chướng của bản thân.

Sau khi đã đạt được sức mạnh siêu phàm, tính cách của Trầm Anh Giáo chủ bỗng nhiên đổi khác.

Trầm Anh trở nên tàn ác và độc đoán, bất chấp sự phản đối của Tế Tư Thương Minh và các trưởng lão, đã dùng Thánh hồ làm nơi nuôi dưỡng các linh hồn ma quỷ, với mục đích dựa vào âm khí trời đất nơi đây không chế được nhiều sức mạnh hơn.

Rồi đến một ngày, như một điều khó tránh khỏi, giữa Giáo chủ Trầm Anh và Tế Tư Thương minh đã xảy ra một cuộc quyết chiến. Kết quả là, vị Tế Tư đã phải chết dưới mũi kiếm Bạch Cốt của chính người mà ông đã dạy dỗ pháp thuật suốt bao năm qua, và rồi bị ném xuống đáy Thánh hồ.

Khi đã ở đỉnh cao của quyền lực, tâm hồn của Trầm Anh Giáo chủ càng ngày càng trở nên khô cằn và độc ác, đến mức không thể không lấy việc tàn sát để đổi lấy sự bình yên trong lòng.

Dù thể lực đen tối đã ăn sâu vào tim, nhưng Trầm Anh vẫn còn đủ tỉnh táo để nhận ra những gì đang xảy ra với mình: “Bên trong cơ thể ta có ma quỷ!”

Một ngày kia, Trầm Anh đã ra tay giết hại người tì nữ thân cận nhất đã theo mình suốt hơn mười năm. Khi tỉnh lại, nhìn thấy đôi bàn tay đầm máu, Giáo chủ như đã hiểu ra những việc mình làm, mặt biến sắc trắng bệch, “Bên trong ta có ma quỷ! Yểm quỷ đang lớn dần... nó sắp thoát ra... phải làm sao đây?”

Những người xung quanh nghe thấy thế, không ai không hoảng sợ.

Trong Bái Nguyệt giáo, “Yểm quỷ” là thể lực ma quái đối lập với Nguyệt thần, có pháp lực cao cường.

Truyền thuyết kể rằng, Yểm quỷ dễ trứng trong không gian, ban đầu trứng chỉ nhỏ hơn lỗ chân lông, theo gió phiêu bạt khắp mọi nơi, dễ gặp người có tư chất phù hợp và có âm ảnh ẩn chứa trong lòng, lập tức sẽ nhập vào - và rồi ra đời ngay chính trong trái tim của người đó. Nó sống ký sinh trong cơ thể người, lấy nội tạng làm thức ăn, cho đến khi ăn hết cơ thể đó thì sẽ bay ra và tìm mục tiêu tiếp theo.

Yểm quỷ có thể tìm thấy rất nhiều đối tượng để nhập vào, bởi sức mạnh của nó là phần đen tối trong tâm hồn mỗi con người, vì thế sẽ không bao giờ bị hủy diệt. Theo truyền thuyết, cứ sau một trăm năm, sức mạnh của nó lại đạt đến mức tuyệt đỉnh, trở nên điên cuồng hơn bao giờ hết, thậm chí có thể nuốt chửng cả mặt trăng, để trời đất hoàn toàn chìm trong bóng đêm.

Ngày hôm đó bị gọi là “Diệt thiên chi khước” của Bái Nguyệt giáo.

Đã một trăm năm nữa qua đi... Bởi lòng khao khát sức mạnh đến cực độ, Trầm Anh đã khiến thể lực đen tối trong lòng mình lớn lên, nước Thánh hồ đã cạn khô giờ lại được đổ đầy, còn ma quỷ, cũng đang dần dần phục sinh trong tâm hồn con người!

Thế nhưng, trong khi càng ngày càng không thể khống chế nổi bản thân, Trầm Anh vẫn còn giữ được một chút tỉnh táo cuối cùng.

Một đêm trước khi ngày đại kiếp như lời dự báo xảy ra, vị Giáo chủ mạnh nhất trong lịch sử Bái Nguyệt giáo đã tự mình đốt hương, khoác lên bộ y phục trắng, rồi gieo mình xuống Thánh hồ - Trầm Anh đã làm theo cách mà vị Tế Tư Già Nhược đã làm trước kia - lấy thân mình để dẫn độ tất cả những hồn ma quỷ ác.

Trước khi nhảy xuống hồ, Trầm Anh Giáo chủ đã cắt máu thề, chừng nào linh hồn ma quỷ vẫn còn, thì sẽ không bao giờ quay trở lại.

Trầm Anh đã nhốt ma quỷ trong tim, để rồi gieo mình xuống dưới đáy hồ mãi mãi.

Suốt một trăm năm qua, hầu hết mọi người đều đã lãng quên, thậm chí còn hoài nghi tính chân thực của câu chuyện này.

Thế nhưng, giờ đây, Giáo chủ Trần Anh của một trăm năm về trước đã nương vào thân thể người khác để bắt ngờ xuất hiện trên trần gian!

Quay trở vào căn nhà, Phù Nam ngồi xuống băng bó vết thương, rồi lấy cái tráp để trên ô cửa sổ xuống và mở ra. Bên trên lớp vải nhung đỏ là ba cành cỏ Linh chi bảy lá tỏa ánh sáng lung linh và mùi hương thơm ngát.

Linh chi bảy lá là loài cỏ chỉ sống ở những nơi có nhiều âm khí, lớn lên nhờ hấp thu nước ở chốn hoàng tuyền, không cần ánh sáng mặt trời, và làm bạn với những linh hồn cõi âm.

Núi Linh Tự mặc dù được coi là nơi tích tụ nhiều âm khí của trời đất, nhưng cũng chỉ ở dưới Thánh hồ mới có thể trồng được loài cỏ Linh chi này. Dưới Thánh hồ đầy những hồn ma kêu gào, vì thế việc xuống hồ hái Linh chi quả là vô cùng khó khăn và nguy hiểm, dường như mỗi cành Linh chi đó được đổi bằng sinh mạng của bao nhiêu người.

Vậy mà năm nào cũng vậy, cứ đến rằm tháng bảy là Nguyệt cung lại sai người xuống núi gửi thứ cỏ quý này cho Phù Nam, nói rằng đó là quà của Lưu Quang - thực ra Phù Nam nghĩ đây chính là lời cảnh cáo của Thiên Trúc Giáo chủ, rằng Lưu Quang đang ở trong tay ả, tốt nhất là đừng có ngông cuồng mạnh động.

Phù Nam vẫn không khỏi thần thờ khi nghĩ lại những chuyện đã qua. Chàng gõ gõ ngón tay lên thanh Khước Tà, lắng nghe những tiếng gõ đó, sắc mặt mỗi lúc một nặng trĩu. Chàng đứng một mình bên cửa sổ, trầm mặc nhìn về phía ngọn núi Linh Tự dưới ánh trăng đêm, ánh mắt lóe lên những tia sáng.

Đằng xa kia, Mạn Châu Sa mọc tràn lan vây quanh chân núi, đó rục cả một vùng, tựa hồ một ngọn núi lửa đang bốc lên mạnh mẽ.

Trăng đêm rằm tròn vành vạnh, núi Linh Tự cao vút tận chân mây. Trên đỉnh núi, Nguyệt cung như đang đắm mình dưới ánh trăng, tỏa ra thứ ánh sáng như không thuộc trần thế.

Lưu Quang, Lưu Quang đang ở trên đó... Đã ba năm kể từ ngày xảy ra đoạt cung chi biến, Phù Nam không được gặp lại sư huynh của mình, mặc dù rằm tháng bảy hằng năm đều đặn nhận được quà và thư của Lưu Quang. Thiên Trúc Giáo chủ, kẻ mãi mãi trong dáng vẻ nữ đồng ấy, là kẻ lòng lang dạ sói, Lưu Quang ngay từ đầu đã không chịu khuất phục, nay ở trong tay ả, không biết phải chịu những cực hình đã man đến thế nào...

Bây giờ, Trần Anh Giáo chủ lại thao túng Thần Triệt và đang xông vào Nguyệt cung, không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Đôi mắt to tròn, trong sáng ngày nào lại hiện ra rõ nét trong ký ức Phù Nam... thật ngây thơ và thánh thiện! Tám năm... tám năm trước đây, chàng đã giương mắt nhìn cánh cửa Hồng Liên U Ngục đóng lại mà không dám ra tay cứu giúp.

Suốt bao năm qua, chàng đã sống trong sự nhẫn nhịn, cô đơn và tẻ nhạt. Cuộc sống như thế, có khác là mấy so với cái chết?

Ba năm trước chàng đã thề sẽ không đặt chân vào Nguyệt cung, dù chỉ là nửa bước. Thế nhưng hôm nay, chàng quyết định sẽ mang kiếm lên núi.

Lưu Quang ở trên núi, A Triệt cũng vậy... Những người mà chàng quan tâm đều đang ở trên đó! Dẫu biết rằng, Nguyệt cung vốn là nơi đã cả gan mạo phạm thì tất phải trả bằng tính mạng, thế nhưng, có điều gì là đáng sợ cơ chứ?

Bên ngoài, trăng đêm lạnh lẽo và u tịch. Mạn Châu Sa nở rộ dưới ánh trăng, như thấp lên những ngọn lửa.

7. Trở Lại

Bỗng nhiên, cánh cửa ngôi tịnh xá bằng tre phát ra tiếng động nho nhỏ, ngọn nến sắp tàn bị một cơn gió mạnh thổi qua, đốm lửa lắc lư một hồi, rồi vụt tắt.

Chú quạ Nha Nha tỉnh giấc, mở to mắt và kêu lên một tiếng. Nhưng khi nhìn thấy người đi tới, sự thù địch của nó lập tức biến mất, rồi rít bay tới và kêu rì rầm điều gì đó.

Phù Nam chẳng buồn để ý đến nó. Sau khi đặt người con gái trên tay mình lên chiếc sạp, chàng mở nắp lấy ra một nhánh Linh chi, lập tức đút vào miệng người đó.

Nhánh Linh chi vừa chạm đầu lưỡi liền biến thành một dòng cam lồ chảy vào bên trong. Phù Nam đặt tay lên lưng và nhanh chóng truyền chân khí cho người đó. Nhưng Nha Nha lúc này đã tỉnh táo, nó chạy quanh bàn, cặp mắt đen tròn dán chặt vào người mà Phù Nam đưa về, kêu lên một tiếng lớn và chĩa mỏ bay tới.

Quả không sai, đây chính là nữ quỷ đã bước ra từ ngôi mộ đêm qua!

Mặc dù giờ này người con gái đó chỉ còn lại hơi thở yếu ớt, không có vẻ dữ dằn và ma quái như đêm qua, bộ y phục trắng đã nhuốm đẫm máu, nhưng Nha Nha vẫn nhận ra gương mặt trắng bệch không chút huyết khí ấy, vì thế trong mắt nó ánh lên sự thù địch.

“Ra chỗ khác!” Phù Nam quát lên và đuổi nó đi.

Ấn liền một lúc ba nhánh Linh chi, có thể coi như đã lấy lại được chút sinh khí, tốc độ máu chảy ra từ các đại huyết trên cơ thể cũng dần chậm lại. Vì cái lưng gù của mình, người con gái đó không nằm ngửa được, buộc phải nghiêng người, thu mình lại, hơi thở gấp gáp và yếu ớt. Chiếc áo đã bị rách ở sau lưng, để lộ ra một “cục u” cao khoảng bao mươi phân - đứa trẻ đó dường như cũng bị nội thương nghiêm trọng, đang trong trạng thái hôn mê, nhưng ngón tay thì vẫn tóm chặt lấy gáy của người con gái.

Phù Nam phát hiện ra Thần Triệt giữa những khóm Mạn Châu Sa trên sườn núi. Lúc đó, chàng đang trên đường đi lên, còn Thần Triệt dường như vừa lao ra từ Nguyệt cung. Không biết đã gặp phải đối thủ như thế nào, chỉ thấy Thần Triệt bị thương rất nặng.

Dưới ánh trăng, nhìn Thần Triệt và cả đứa trẻ trên lưng đang trong trạng thái hôn mê, Phù Nam cảm thấy thanh Khước Tà của mình như muốn nhảy ra.

Giết! Giết! Giết!

Trước thế lực tà ma, thanh bội kiếm của Bạch Đế từ trăm năm trước đang động đậy, đằng đằng sát khí muốn xông lên.

Phù Nam quay mặt đi, không muốn nhìn gương mặt xấu xí độc ác của đứa trẻ kia, vì sợ không thể kìm nổi mà phải động thủ. Thần Triệt đang ngủ yên lành, gương mặt của nàng nhợt nhạt nhưng thanh thần, vẫn còn đó sự trong sáng, thuần khiết của tám năm trước kia.

Nếu muốn cứu A Triệt, tức là sẽ buộc phải cứu cả con quỷ này hay sao? Còn nếu muốn tách nó ra khỏi A Triệt, chỉ còn cách xẻo những ngón tay đang bám chặt lấy người nàng mà thôi.

“Keeng” một tiếng, Thần Triệt rút Khước Tà ra khỏi bao.

Bỗng nhiên, đang trong tình trạng hôn mê, Thần Triệt nhanh như chớp, vung cánh tay của mình lên tóm lấy cổ tay Phù Nam.

Thật không ngờ, mặc dù đã yếu đến thế nhưng Trầm Anh vẫn có thể thao túng Thần Triệt để thực hiện động tác nhanh và mạnh như vậy. Do bất ngờ, Phù Nam đã bị giữ chặt cổ tay. Nhưng rồi, sau khi trải qua đêm quyết chiến kịch liệt, Trầm Anh cũng không thể tiếp tục thêm được nữa, chỉ biết dùng con mắt duy nhất của mình nhìn Phù Nam đầy căm hận.

Ngày mới đã đến, những tia sáng từ bên ngoài rọi qua cửa sổ, trải trên tấm sạp giữa nhà. Làn da của Thần Triệt sáng lên như tuyết.

Đột nhiên đứa trẻ bỗng há miệng kêu gào gì đó nhưng không thành tiếng, thân người nó co quắp lại, cổ trổn né ánh sáng.

Nó sợ ánh sáng?

Trong giây lát Phù Nam chợt hiểu ra, lập tức quay người mở hết rèm cửa sổ!

“A...” Thế nhưng, khi ánh sáng mặt trời tràn vào phòng, người kêu lên thảm thương lại chính là người con gái đang hôn mê trên tấm sạp - Thần Triệt. Cơ thể Trầm Anh cũng bắt đầu run lên, nhưng ngón tay thì lại tóm chặt lấy gáy, bầu vào mạch máu của Thần Triệt.

Con mắt của Trầm Anh ánh lên đầy đau đớn nhưng cũng thật điên cuồng, nhìn chăm chăm vào Phù Nam, rồi ngón tay lại càng bấu chặt hơn.

Giây phút đó, hai bên trừng trừng nhìn nhau!

Phù Nam đành phải quay người, kéo lại rèm để che ánh nắng mặt trời chiếu vào phòng.

Trên nửa gương mặt Trầm Anh lộ rõ nụ cười tàn nhẫn và đắc ý, ngón tay cứ liên tục bóp vào rồi thả ra trên gáy Thần Triệt, khiến tấm thân đang hôn mê của nàng không ngừng co giật, kêu lên những tiếng kêu thảm thiết. Nàng chỉ là một cô gái mới mười sáu tuổi, qua hai trận ác chiến đêm qua, thân thể đã chịu nhiều vết thương, làm sao có thể chịu nổi sự hành hạ dã man đến vậy?

“Đủ rồi đấy! Dừng tay lại!” Phù Nam không chịu nổi nữa, sắc mặt tái nhợt đi, nghiến chặt răng và hạ thấp giọng. “Rốt cuộc ngươi muốn gì đây? Đồ quái vật... ngươi muốn thế nào thì mới chịu tha cho A Triệt?”

“Nhà ngươi thay ta đi giết kẻ ở trong cung Chu Tước.” Trầm Anh lạnh lùng bấu chặt lấy cột sống của Thần Triệt.

“Tại sao ngươi lại muốn giết những người không thù không oán gì với mình?” Phù Nam lắc đầu, tay nắm lấy cán Khước Tà, cảm thấy thanh kiếm đang không ngừng rung động, dường như quá đổi cảm phần và chỉ chực xông lên quyết chiến với thế lực tà ma quỷ quái.

Trầm Anh nhếch mép cười, dùng cái chân duy nhất của mình đá vào lưng Thần Triệt, “Bởi vì, nếu ngươi không chịu, ta sẽ giết nó! Giết được kẻ ở trong cung Chu Tước, ta sẽ thả nó ra!”

Lúc này, trời đã sáng rõ. Những ngón tay của Trầm Anh lại cử động, người con gái đang co mình trên sạp bông toàn thân run rẩy, và rồi... nàng hét lên một tiếng, tỉnh dậy, hỏi: “Anh là ai? Tôi... tại sao tôi lại ở đây?”

Thanh kiếm trên tay Phù Nam bỗng nhiên rơi xuống đất. Ánh mắt của người con gái trước mặt sáng long lanh và vô cùng thánh thiện, trong lành như dòng nước suối.

Đó là A Triệt... đó mới thực sự là A Triệt!

“Huynh là Phù Nam đây...” Chàng thở nhẹ, cảm thấy cổ họng mình như nghẹn đi, “A Triệt, muội còn nhớ huynh không?”

“Phù Nam huynh?” Trong thoáng chốc, Thần Triệt nhận ngay ra Phù Nam, đôi mắt sáng trong ánh lên niềm vui sướng vô bờ, giơ bàn tay nhỏ bé về phía chàng, “Là huynh thật sao? Muội không nằm mơ chứ? Có đúng là muội đã thoát ra khỏi ngục tối rồi không?”

Thế nhưng Phù Nam vẫn đứng đó, khẽ chớp mắt và lặng người đi.

Bàn tay của nàng...

Bàn tay nhỏ bé đang giơ ra nhuộm đỏ màu máu, trông thật đáng sợ. Trên lòng bàn tay trắng muốt, một bông Mạn Châu Sa đỏ rực đang nở rộ, lan ra rộng khắp.

Thế nhưng Thần Triệt vẫn không hề hay biết, nàng vẫn giơ tay mình ra và vui mừng gọi tên vị sư huynh đã bao năm xa cách.

Đó là Dung Tuyệt thuật... là một trong những pháp thuật uyên thâm nhất của giáo. Cũng tương tự như Hấp tinh đại pháp của võ thuật Trung Nguyên, người thi pháp sẽ mượn lời chú để hút toàn bộ công phu tu luyện của một thuật sĩ khác và thu nhận vào cơ thể mình qua một cách chạm tay. Đây là một thuật sĩ khác cực độc, chính người thi pháp cũng có thể gặp nguy hiểm trong lúc đang hút công phu tu tập của đối phương, có khi dẫn tới tẩu hỏa nhập ma.

Phù Nam nhớ lại chuyện xảy ra trước khi trời sáng, Trầm Anh đã cố dùng chút sức lực cuối cùng của mình để điều khiển Thần Triệt nắm lấy cổ tay chàng. Phù Nam bất giác rung mình - bây giờ chàng mới hiểu ra, lúc đó Trầm Anh làm thế với mục đích gì.

Cũng may là đã khá lâu rồi Phù Nam không còn tập pháp thuật nữa, chỉ luyện kiếm cho vui và rèn luyện sức khỏe, vì thế đã không trở thành nạn nhân của tà thuật đó.

Nhìn bàn tay đỏ như máu của Thần Triệt, Phù Nam mỉm cười và nhẹ nhàng cúi xuống, ôm lấy tấm thân của người con gái đang bị trọng thương.

Thần Triệt vòng tay ôm lấy cổ chàng, ánh mắt ngập tràn niềm vui, trong phút chốc chẳng biết nói gì, chỉ khóc lên thổn thức.

“Đừng khóc, đừng khóc nữa.” Phù Nam nhẹ nhàng vỗ lưng nàng an ủi. Thế nhưng, tay chàng chạm phải một cục u lạnh ngắt như băng đang khê cứa quây, chàng chợt rùng mình, có cảm giác buồn nôn và vô cùng khó chịu. Phù Nam cố hết sức kìm lại, tránh chạm vào Trầm Anh, và buông Thần Triệt khỏi tay.

Suốt tám năm qua, từng ngày từng ngày Phù Nam luôn mong ngóng Thần Triệt quay trở lại, nhưng chẳng ngờ, khi đã tìm thấy và bế được nàng về đây, chàng lại buộc phải chấp nhận mang theo một con quái vật!

Thần Triệt có vẻ như vẫn không hề biết tại sao mình đến được đây, nàng vẫn mãi mê với niềm vui ngày trở lại.

“Được rồi, đừng khóc nữa.” Phù Nam nhẹ nhàng vỗ về, cất giọng ấm áp, “Muội bị thương rồi, để huynh đắp thuốc cho muội!”

“Muội bị thương?” Thần Triệt bấy giờ mới phát hiện ra những vết thương trên chân tay, cũng như hai bên vai mình, ngạc nhiên hỏi: “Tại sao muội lại bị thương? Đúng rồi, mà tại sao bỗng nhiên muội lại ở đây?”

Phù Nam nhất thời không biết giải thích ra sao. Nàng đã không còn nhớ gì hết?

Thần Triệt cúi đầu, nhìn thấy lòng bàn tay đỏ như máu của mình, kêu lên thất thanh: “Đây, đây là cái gì vậy? Bông hoa ở đâu ra thế này? Đây là cái gì vậy?”

Thần Triệt hoảng sợ, vội vàng xoa tay của mình lên gấu áo, mong xóa đi bông hoa màu đỏ kỳ lạ kia. Thế nhưng bông hoa như đã thấm sâu vào da thịt nàng, không sao xóa đi cho được. Nàng cố chà tay thật mạnh, đến nỗi rách cả da, những giọt máu tươi nhuộm vào khiến bông hoa càng thêm kỳ quái.

Thần Triệt thở dốc, lắc đầu thật mạnh như muốn cố gắng lay động những ký ức đã đánh mất của mình.

Phù Nam nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng an ủi: “A Triệt, đừng nghĩ nữa... tất cả đã qua rồi.”

Có lẽ nàng đã bị mất trí nhớ... Khi quay trở về, trên mặt nàng đã không còn hình mặt trăng nữa... người làm được điều này, chắc hẳn phải là một người có sức mạnh phi thường. Xem ra, người giúp nàng xóa dấu hiệu của Bái Nguyệt Giáo chủ cũng đã xóa bỏ đi đoạn ký ức ở trong Hồng Liên U Ngục.

Dù sao thì quãng thời gian đó cũng chẳng vui vẻ gì.

Dần dần Thần Triệt đã bình tĩnh hơn, ngồi lặng yên không nói một lời. Dưới sự chăm sóc chu đáo của Phù Nam, những vết thương trên cánh tay và vai nàng đều đã được băng bó cẩn thận, mắt nàng ánh lên lòng cảm kích. Phù Nam xé một đoạn vải trắng, sau khi băng vết thương ở vai, chàng chần chờ một lát rồi chỉ tay vào bát thuốc trước mặt: “Thuốc đặt ở đây, lát nữa muội tự đắp lên vết thương ở ngực trái nhé!”

“Sao vậy?” Thần Triệt ngược nhìn đầy ngạc nhiên.

“Muội đã là một cô nương mười sáu tuổi, không còn là cô bé tám tuổi ngày nào nữa rồi.” Phù Nam cười, quay đi về phía cánh cửa, “A Triệt, muội thực sự đã lớn, và trông thật xinh đẹp!”

“Thật ư?” Lời khen khiến Thần Triệt bỗng chốc quên hết những gì đang nghĩ. Nhìn xuống thân hình mình, nàng hãnh diện nở nụ cười.

Thần Triệt từ từ cởi áo để đắp thuốc lên vết thương nơi ngực trái. Chỗ đó không rõ là bị vật gì rạch một nhát, tuy không sâu lắm, nhưng chảy ra rất nhiều máu. Nàng nhẹ nhàng bôi thuốc lên vết thương. Ánh sáng sớm mai rọi qua ô cửa sổ, chiếu lên thân thể nàng. Làn da đã bao năm không tiếp xúc với ánh mặt trời, giờ sáng trắng lên, long lanh như tuyết.

Suốt tám năm qua, đây là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy thân thể mình, và phát hiện ra rằng, mình quả thật không còn là cô bé tám tuổi như trước nữa....

Thân thể thay đổi nhiều như thế, vậy, nhan sắc thì sao?

Liệu có phải cũng đã thay đổi rồi không? Liệu có thể trở thành một giai nhân tuyệt sắc như thuở nhỏ nàng từng mơ ước?

Quên cả việc tiếp tục băng vết thương, Thần Triệt xuốn khỏi sạp và chạy ngay về phía chiếc gương góc phòng.

Một thiếu nữ vô cùng kiều diễm và mảnh mai xuất hiện trước gương, nhìn nàng với ánh mắt ngạc nhiên mà thích thú - làn da trắng như tuyết, mái tóc đen như mực, đôi mắt vừa to vừa sáng, cặp môi đỏ như hoa Mạn Châu Sa, còn nữa là bầu ngực căng đầy và chiếc eo thon thả, tạo nên những đường cong tuyệt vời.

Thần Triệt sững người, không tin nổi đó là mình.

Tám năm trôi qua, nàng âm thầm lớn lên trong bóng tối, để rồi không biết tự bao giờ đã trở thành người con gái xinh đẹp như trong gương...

Nàng vừa ngạc nhiên vừa vui sướng trước vẻ đẹp của mình, nhẹ nhàng quay người một vòng với niềm hân hoan và đôi chút ngượng ngùng... Đột nhiên, nàng cảm thấy như có gì bất ổn trên lưng... trên lưng nàng... dường như có vật gì đó!

Nàng quay người, vén mái tóc dài mượt của mình sang một bên - chuyện gì thế này? Nàng đã trở thành một người gù rồi hay sao?

Thần Triệt hoảng sợ đưa tay ra phía sau, run rẩy sờ vào “cục u” trên lưng mình, càng lúc càng thấy kỳ lạ. Nàng dùng tay kia vén mái tóc của mình sang, một bên, quay người để nhìn rõ hơn - phía dưới mái tóc đen mượt ấy bỗng lộ ra một khuôn mặt bé nhỏ vô cùng xấu xí và gớm ghiếc!

Không, đúng hơn là chỉ có một nửa mặt. Một quái thai đang co tròn trên lưng nàng, trông như một cục u.

Trời ơi... Quá ngạc nhiên và sợ hãi, nàng mở miệng định kêu lên mà không sao cất nổi thành lời.

Thần Triệt giơ tay về phía trước, sờ vào cái hình thù quái gở trên lưng mình ở trong gương. Trong lúc hoảng hốt, nàng nhìn thấy người con gái trong gương cũng giơ tay ra, thân thể nuột nà như một viên ngọc không tí vết, nhưng, lòng bàn tay lạo có vết gì màu đỏ trông thật đáng sợ.

“Á... á...” Trong thoáng chốc, nàng ôm lấy hai vai mình, khụy xuống, và bật lên tiếng thét kinh hoàng...

Sau khi giúp Thần Triệt trấn tĩnh được đôi chút, Phù Nam đi ra ngoài và định tìm chút gì cho nàng ăn.

Vừa đi, Phù Nam vừa cố nghĩ cách làm sao để giải thích với Thần Triệt về những chuyện đã xảy ra. Trên đường đi, Phù Nam chợt nhớ ra mình đã sơ suất một điều, thần sắc bỗng nhiên biến đổi kỳ lạ.

Hồng rồi! Trong phòng có một chiếc gương!

Không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, Phù Nam vội vàng chạy về.

Nhưng chưa kịp bước vào nhà, chàng đã nghe thấy tiếng kêu thất thanh và tiếng vỡ phát ra từ bên trong.

“A Triệt! A Triệt!” Phù Nam vội đẩy cửa vào nhà, đoạt lấy mảnh gương vỡ dính đầy máu trên tay nàng, “Muội làm gì vậy?”

“Không... không...” Thần Triệt chống cự quyết liệt, dùng hết sức đẩy mạnh Phù Nam, để lại vết máu đỏ thẫm trên người chàng.

Cả mảng da trên bàn tay trái đã bị nàng dùng mảnh thủy tinh sắc nhọn gọt đi!

“Muội không muốn... không muốn như thế đâu!” Trong cơn hoảng loạn, nàng vùng ra khỏi vòng tay Phù Nam, nắm lấy mảnh gương vỡ khác và cố sức cắt bỏ đứa trẻ quái thai ở sau lưng mình, ánh mắt trở nên hoang dại, “Đây là cái gì... cái gì vậy? Quỷ... là quỷ! Muội không muốn như thế này!”

Thế nhưng, mảnh thủy tinh sắc nhọn dường như không gây hề hấn gì cho đứa trẻ. Thấy không sao có thể cắt bỏ được, ánh mắt Thần Triệt tràn đầy lòng căm hận và điên cuồng, nàng không ngần ngại dùng mảnh thủy tinh cửa mạnh vào lưng mình! Bất luận thế nào, dù phải cứa đi bao nhiêu thịt da, nàng cũng không chịu được việc có một con quái vật trên lưng mình như thế!

“Dừng tay!” Nhìn Thần Triệt trong cơn điên loạn, Phù Nam vội hét lên, lao tới đẩy nàng ngã ra, ” Muội chớ có làm liều như thế!”

Bằng sức mạnh của mình, Phù Nam giữ chặt lấy Thần Triệt, và dần dần giúp nàng yên tĩnh lại.

Thần Triệt buông mảnh gương trong tay ra, hoang mang nhìn ánh mắt kiên định của Phù Nam. Bỗng nhiên, nàng ôm lấy hai vai, co người lại dưới mắt sà và òa lên khóc nức nở.

“Muội đã biến thành quái vật rồi... Phù Nam huynh, muội đã biến thành quái vật rồi! Muội biết phải làm sao bây giờ...?”

8. Trú Dạ

“Nham Sinh thúc, thúc sao vậy? Là cháu, Phiêu Bích đây!” Giọng một cô gái vang lên từ bên ngoài cửa.

Nham Sinh thở phào, đặt túi bột thuốc trên tay xuống, bước khỏi sạp và đi tới mở cửa: “Có việc gì mà cháu đến sớm vậy?”

“Nham Sinh thúc, thúc không sao chứ ạ?” Phiêu Bích hỏi.

“Ta không sao.” Nham Sinh thở dài, nghĩ lại chuyện bất thường xảy ra đêm qua, không biết phải bắt đầu từ đâu, bèn hỏi: “Cháu cũng thấy có điều gì lạ ư?”

“Không rõ nữa. Hôm qua khi mặt trời lặn, cháu nhìn sang bên này, thấy những khóm Mạn Châu Sa... có vẻ gì... lạ lắm.”

Nham Sinh thấy yên tâm hơn đôi chút. Có Phiêu Bích ở đây, không phải sợ gì nữa - dù sao thì cô gái này cũng không phải người bình thường, mà đã từng là thần nữ đãi nguyệt!

Phiêu Bích bước theo vết chân trên khu mộ.

Vết chân đó đi ra từ ngôi mộ, tiến thẳng tới căn tịnh xá của Phù Nam, sau đó lại trở ngược lại, đi thẳng về phía Nguyệt cung.

Khu rừng tre xung quanh căn nhà của Phù Nam bao trùm đầy tà khí!

Phiêu Bích bước từng bước chậm rãi trong rừng, tay cầm một cành tre, không ngừng chú ý quan sát hai bên đường: vết chân bước ra từ ngôi mộ, đã đi một vòng qua đây. Hai cây đề ngựa bình thường cành lá sum suê, là nơi nàng và Phù Nam vẫn thường cùng nhau luyện kiếm thuật, chỉ sau một đêm sao bỗng nhiên trở nên khô cằn, trơ trụi?

Những giọt sương đêm lung linh vẫn còn đọng trên cành tre, nhưng khi nàng thử đưa lên miệng nếm, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Trong giọt sương rõ ràng có chứa rất nhiều tà khí!

Phiêu Bích nhìn ngôi tịnh xá trước mặt, bên trong yên ắng không một tiếng động. Nàng bèn gọi Nha Nha, “Quạ” một tiếng, chú quạ đen bay từ trong phòng ra, loạng choạng đậu lên vai nàng, dựa vào cằm nàng một cách thân thiết, như đã quen thuộc từ lâu.

“Nha Nha, mày làm sao vậy?” Nhìn cánh trái của chú quạ bị thương, Phiêu Bích hỏi.

Nha Nha vỗ vỗ cánh, đôi mắt đen như hai hạt đỗ của nó nhìn về phía ngôi nhà, ngón chân quặp lại, lộ vẻ cảnh giác - Phải chăng là có tà khí ở trong nhà?

Phiêu Bích chợt giật mình. Không kịp nghĩ ngợi gì hơn, nàng vội lao vào căn tịnh xá. Vừa tới cửa, nàng đã nhìn thấy những mảnh gương vỡ tan tành, trải khắp nền đất, và đầy sắc màu...

“Á... á...” Tiếng kêu nho nhỏ nhưng sắc nhọn vang lên.

Nhìn về phía phát ra tiếng kêu, Phiêu Bích nhìn thấy một gương mặt trắng bệch xa lạ đang ngồi ở một góc tường, giữa những mảnh gương vỡ vụn. Tà khí mạnh quá!

“Ai đó?” Với sự cảnh giác cao độ, Phiêu Bích giơ cành tre trên tay mình lên, chĩa thẳng về phía góc tường như sẵn sàng chiến đấu với mọi thế lực tà ma thù địch.

“Dừng tay!” Đúng lúc ấy, một tiếng quát vang lên rồi một bóng trắng hiện ra. Bóng trắng ấy một tay kéo lấy người con gái ngồi trong góc tường, một tay giơ kiếm lên, khiến Phiêu Bích trong thoáng chốc phải lùi lại ba bước. Sau đó một giọng nói quen thuộc: “Không sao đâu, đừng sợ!”

“Phù Nam! Huynh không sao chứ?” Nhìn thấy Phù Nam, Phiêu Bích thở phào nhẹ nhõm.

“Huynh không sao!” Phù Nam vừa nói, vừa nhẹ nhàng đặt người con gái trở lại tấm sạp, “Muội làm cho A Triệt sợ rồi!”

Phiêu Bích sững người, buột miệng, “A Triệt?”

Phù Nam bước tới, nhẹ nhàng vỗ vào vai nàng, nói: “Phiêu Bích, A Triệt đã quay trở lại rồi. Muội không nhận ra phải không?”

Phiêu Bích gật đầu, lặng yên trong chốc lát, rồi cất tiếng hỏi: “Ồ, thế dấu hiệu hình mặt trăng trên má cô đâu rồi?” Phiêu Bích cúi người lại gần để nhìn cho kỹ, tỏ vẻ ngạc nhiên: “Ai đã giúp cô xóa nó đi vậy?”

Thần Triệt mở to mắt nhìn Phiêu Bích, đôi mắt trong suốt ẩn chứa chút gì căng thẳng, sợ hãi và hoang mang. Trước người bạn thời thơ ấu, không hiểu sao người nàng lại run lên khe khẽ, và ánh mắt chứa đầy sự thù địch.

“A Triệt, làm sao... làm sao cô ra được khỏi đó?” Phiêu Bích vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, tiếp tục hỏi: “Tế Tư Vân Túc cũng bị nhốt cùng cô, ông ấy cũng thoát ra rồi chứ?”

Vừa nghe đến bốn từ “Tế Tư Vân Túc”, những cảm xúc trong ánh mắt Thần Triệt bỗng nhiên vỡ òa, toàn thân nàng run lênc ầm cập, tay ôm lấy đầu, co ro lại nơi góc tường, rồi òa lên khóc.

“Có chuyện gì vậy? Cô sao vậy?” Phiêu Bích giật mình, vô tình nhìn thấy vết máu lớn trên lòng bàn tay Thần Triệt - bàn tay đã bị mất hẳn một lớp da!

“A... a...! Cút đi! Quái vật! Quái vật!” Thần Triệt dùng tay che mặt, lắc đầu một cách hoảng loạn, dường như muốn xua đuổi cái gì đó trong người mình, “Đừng có đến làm phiền ta nữa, hãy cút đi!”

Cùng với sự giãy giụa mãnh liệt, mái tóc đen mượt của Thần Triệt xòa sang hai bên, lộ ra một gương mặt trắng bệch kỳ quái.

“A... a...” Phiêu Bích hoảng sợ hét lên, cảm thấy có tà khí toát ra mạnh mẽ, định động thủ.

“Đừng!” Phù Nam kịp thời cản lại, khẽ lắc đầu: “Đừng làm vậy!”

“Chuyện gì xảy ra thế này?” Phiêu Bích nhìn đứa trẻ đằng sau lưng Thần Triệt, miệng lẩm bẩm.

“Quý ký sinh!” Phù Nam nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc Thần Triệt, thở dài, “Phiêu Bích, A Triệt đã bị quý ký sinh vào cơ thể rồi!”

Phiêu Bích kinh hoàng, nhìn người con gái xinh đẹp mặt mày trắng bệch đang ngồi co ro trước mặt, không biết phải nói gì hơn, “Muội... muội đi làm cơm nhé!”

Phiêu Bích quay người đi, tiện tay cầm chiếc chổi sau cánh cửa để quét những mảnh gương vỡ trên sàn. Xem ra nàng rất thông thạo với nơi này, giống như là nữ chủ nhân của căn nhà vậy.

Phù Nam định chạy lại giúp, nhưng thấy Thần Triệt vẫn còn đang run rẩy, chàng dừng lại, vỗ vỗ vai nàng và nhẹ nhàng an ủi, rồi băng bó lại vết thương nơi cổ tay nàng, “Muội cứ nghỉ ngơi cho khỏe, huynh và Phiêu Bích sẽ nghĩ cách giúp muội bỏ vật đó đi, được không?”

Thần Triệt ôm lấy đầu gối, thu mình lại và ngồi lặng thinh nơi góc tường.

“Muội sao vậy?” Phù Nam ngạc nhiên, vừa băng bó vết thương vừa hỏi.

“Không sao...” Thần Triệt cúi đầu, mặt tì lên đầu gối, mắt lấp lánh, “Phù Nam, huynh đã ở đây lâu rồi phải không?”

“Ừ” Phù Nam không muốn nhắc nhiều về quá khứ vì sợ kích thích lại hồi ức đau buồn của nàng, chỉ biết gạt đầu.

“Phiêu Bích sống cùng huynh tại đây ư?” Nàng lại hỏi.

“Ừ. Bọn huynh gần như bị đuổi khỏi cung cùng một lúc.” Phù Nam đáp, “Cũng đã ba năm rồi.”

“Sau đó hai người cùng nhau sống ở đây?” Nàng cúi mặt, giọng buồn rầu.

“Ừ, sống gần nhau, bọn huynh thường cùng nhau luyện kiếm.” Phù Nam xoa nhẹ lên đầu nàng, đứng dậy, “Thôi, huynh xuống bếp xem thế nào, kéo Phiêu Bích lòng ngóng nhóm lửa cũng không xong. Chắc muối cũng đói lắm rồi.”

Đi đến cửa, bỗng nhiên chàng nghe thấy câu hỏi khê cất lên: “Vậy thì... Phù Nam huynh, huynh... thích Phiêu Bích phải không?”

Phù Nam bất chợt quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt long lanh đến khó tả, bật cười: “Ngốc ạ, sao lại hỏi như vậy? Đói rồi phải không? Để huynh đi lấy gì cho muối ăn nhé!”

Sau đó, Phù Nam đi xuống bếp.

Chàng không hề biết rằng, phía sau mình, trong đôi mắt long lanh trong sáng ấy bỗng chốc diễn ra một sự biến đổi kỳ lạ và ngập tràn u tối.

Khi Phù Nam xống bếp, nước trong nồi đã cạn nhưng gạo thì chưa bỏ vào...

Phiêu Bích thần thờ ngồi bên cạnh bếp, hờ hững nhìn những ngọn lửa bập bùng, để mặc thanh củi trên tay cháy rụi. Không hiểu nàng đang nghĩ gì mà nồi nước đun đã cạn cũng không buồn bắc ra.

Phù Nam đến bên, nhẹ nhàng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Muội đang nghĩ, có thể Trầm Anh đã biến thành hóa thân của Yểm quỷ rồi...” Hồi lâu sau, Phiêu Bích định thần lại một chút, lẩm bẩm: “Phải làm sao bây giờ... e rằng dầu cho Tế Tư Vân Tức quay lại cũng chưa chắc đã đổi phó nỗi!”

“Sư phụ đã chết rồi!” Phù Nam không muốn tiếp tục chủ đề vô vọng này, chỉ lắc đầu, vỗ nhẹ lên vai nàng: “Cứ từ từ hăng hay, trước mắt muội chớ có nghĩ nhiều làm gì. Nào, mau lại nấu cơm đi thôi, A Triệt hẳn là đói lắm rồi.”

Phiêu Bích ngồi trước bếp, gạt những thanh củi trong lò để nhóm lửa. Phù Nam xắn tay áo lại giúp, cho nước vào nồi, rồi ra vườn hái rau.

Hai người lúi húi làm cơm trong bếp, không ai nói với ai một lời. Suốt mấy năm qua, ở chốn nghĩa địa hoang vu này, tuy quan hệ không được đầm thắm như những người yêu nhau, nhưng giữa hai người lòng đã hiểu lòng, tình cảm vô cùng gắn bó khăng khít.

“Phù Nam!” Lửa đã cháy lên, Phiêu Bích như vừa nghĩ ra điều gì đó, chợt hỏi, “Huynh có phát hiện ra không? Dầu tích trên lòng bàn tay A Triệt, thực ra là một phù chú vô cùng nguy hiểm! Đó là Dung Tuyệt thuật!”

Một lúc sau Phù Nam mới nhớ ra: “Ý muội là... A Triệt đã hút công lực tu luyện của Trầm Anh, vì thế Yểm quỷ mới có thể thừa cơ nhập vào?”

“Không có cách giải thích nào khác.” Phiêu Bích thở dài, “Không ngờ sau một trăm năm, Trầm Anh lại xuất hiện trên cõi trần...”

Phù Nam suy nghĩ, nhưng vẫn không sao hiểu nổi, “Sao có thể thế được? A Triệt tâm hồn trong sáng thuần khiết, trước nay chưa từng hại ai bao giờ, làm sao có thể dùng phép thuật hiểm độc này để hút công lực của Trầm Anh?”

Phiêu Bích khê nhú mày, buông một câu: “Hoặc giả, chỉ vì muốn thoát ra khỏi ngục?”

“Không phải!” Phù Nam tỏ vẻ giận dữ, ném xẻng vào trong bếp, “A Triệt sẽ không bao giờ chỉ vì mưu lợi cho bản thân mà đi hại người khác như thế!”

“Ai mà biết được?” Phiêu Bích lạnh lùng phân tích, “Huynh cũng biết đấy, Yểm quỷ không vô duyên vô cớ đi theo bất cứ ai, chỉ khi trong tâm hồn người đó có ý niệm tà ác, Yểm quỷ mới có thể nhập vào tim, rồi ký sinh, lớn dần lên. Nếu quả thực tâm hồn A Triệt trong sáng như tờ giấy trắng, trong tim không hề có chút u tối, thì Yểm quỷ làm sao có thể ký sinh?”

“...” Bị hỏi đến đây, Phù Nam không biết nói gì hơn, nhìn Phiêu Bích và cười nhạt, “Phiêu Bích, sao muội chỉ nghĩ đến việc suy xét quá khứ thế, sao không nghĩ cách giúp Thần Triệt thoát khỏi thể lực tà ma?”

“Muội...” Phiêu Bích mở miệng, định biện hộ, nhưng rồi lại chẳng thể nói thành câu.

Phải nói sao bây giờ? Đây không chỉ là suy đoán đơn thuần, mà là... rõ ràng là một dự cảm rất không lành. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Phiêu Bích đã cảm thấy có bóng mây đen khổng lồ che phủ, nặng trĩu lòng, và gương mặt xấu xí quái gở của đứa trẻ trên lưng A Triệt dường như báo hiệu hàng loạt tai ương sắp xảy ra.

Cuộc sống bình yên ngày ngày trồng cây, luyện kiếm dưới chân ngọn Linh Tự suốt ba năm qua của nàng giờ đây đang có nguy cơ bị xáo trộn.

Lúc này, Phiêu Bích chỉ mong sao có thể tránh xa được tai họa, chứ không muốn nghĩ tới cách giải cứu thế nào.

“Trong tim muội mới có ma quỷ!” Phù Nam buông một câu, và đột ngột bỏ đi.

Phiêu Bích lặng thinh, ngồi xuống bên bếp lửa, tay đỡ lấy gương mặt đang tái nhợt đi của mình, nhìn những ngọn lửa nhảy múa, không khỏi bàng hoàng.

Phải chăng, trong lòng nàng thực sự có ma quỷ?

9. Yểm Quỷ

Bất chấp tất cả mọi thứ xung quanh, nàng hét lên thật to, tóm lấy cục u sau lưng mình cho đến khi kiệt sức.

Mỗi khi nhìn Thần Triệt kêu gào vô vọng, đau khổ vật vã, mặt mày nhợt nhạt, Phù Nam lại đau xót thương, nhưng không biết phải nói gì để vỗ về, an ủi.

Và thế là, đêm đêm, cùng với thanh Khước Tà, Phù Nam lại ngồi bên cạnh chiếc sạp nàng nằm cho đến tận khi trời sáng.

A Triệt dường như chẳng hề hay biết những gì xảy ra với mình hằng đêm, tối đến nàng ngủ từ rất sớm và sáng hôm sau mơ màng tỉnh dậy. Nhưng thần khí của nàng thì mỗi lúc một suy yếu, thậm chí có lần còn ngất lịm đi ngay trong khi đang nói chuyện với Phù Nam.

Phù Nam hiểu rằng, con quỷ trong người A Triệt đang từng ngày từng ngày hút hết tinh khí của nàng.

Kể từ khi thoát khỏi ngục tối, con quỷ đó đã hai lần bị đả thương, một lần ở ngay căn tịnh xá này và một lần ở Nguyệt cung, vì thể nguyên khí đã bị tổn thất nặng nề. Lúc này nó chịu nằm yên, không phải là vì thay đổi tâm tính, mà chỉ là để chờ thời cơ hồi phục. Đến khi hút hết toàn bộ tinh khí của A Triệt chắc chắn nó sẽ trở lại.

Trong lòng đầy lo lắng và xót xa, nhưng Phù Nam thực sự không biết phải làm thế nào để tách con quỷ ra khỏi cơ thể của A Triệt.

Khi màn đêm buông xuống, có lần Phù Nam cũng đã nói chuyện với con quỷ, chẳng hạn như hỏi về lao lịch và ý đồ của nó.

“Trầm Anh đã cô đơn trong thời gian quá lâu, vừa nhìn thấy A Triệt là hết lòng yêu quý, cái gì cũng sẵn sàng truyền dạy, và chính vì tin tưởng cô ta hoàn toàn ‘thiện’ nên đã không hề đề phòng.” Con quỷ cười phá lên, “Thật không ngờ, cuối cùng chỉ bằng một phù chú, A Triệt đã hút toàn bộ công lực tu luyện suốt hàng trăm năm của Trầm Anh! Ha ha... Về mặt của Trầm Anh lúc đó quả là thú vị! Thậm chí ta có thể cảm nhận được tiếng con tim đó tan vỡ thành muôn mảnh.” Con quỷ cười như điên như dại, về mặt vô cùng hung hiểm, “Chỉ trong chốc lát, ả đã hoàn toàn sụp đổ! Uống công hàng trăm năm cố gắng áp chế tất cả

mọi tà niệm trong tim, giữ gìn chuẩn tắc, rồi cuối cùng... chẳng phải là chịu không nổi dù chỉ một đòn hay sao? Ha ha...”

Nhìn nụ cười nham nhở trên lưng Thần Triệt, Phù Nam phải cố giữ chắc thanh kiếm trong tay, vì nó dường như chỉ chực xông lên. Trái tim chàng rung lên mạnh mẽ: Quả đúng là do A Triệt đã hút hết công lực của Trầm Anh, nên đã vô tình giải thoát Yểm quỷ!

Vậy thì... trong tim nàng, có phải là cũng có bóng đen?

Sau một hồi nói chuyện, con quỷ từ từ nhắm mắt lại, rồi chìm dần vào giấc ngủ.

Trời sáng, Phù Nam dường như đã hạ quyết tâm, ánh mắt chàng bỗng nhiên sáng lên một cách đáng sợ, rồi nói với Thần Triệt: “Huynh đi ra ngoài một lát, trước khi mặt trời lặn, huynh sẽ quay trở lại!”

“Không được!” Thấy Phù Nam đứng dậy, Thần Triệt bỗng có đôi chút bực mình, “Huynh đi đâu? Có phải đi tìm Phiêu Bích? Huynh không được đi... không được bỏ mặc muội!”

“Đừng có âm ỉ lên thế!” Phù Nam gằn giọng, “Huynh có việc quan trọng, sẽ trở lại ngay thôi!”

Gạt tay Thần Triệt và quay người đi, Phù Nam bỏ lại nàng ngã trên tấm sạp, bất động một hồi lâu.

“Chuyện quan trọng? Chuyện quan trọng ư?...” Tiếng nói vang lên khe khẽ không biết là từ miệng Thần Triệt hay từ đứa trẻ sau lưng nàng... Rồi nàng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc nhọn.

Nàng không hề biết rằng, mình đã trở nên nhạy cảm và đầy hoài nghi như thế từ bao giờ.

Ngoài kia, những khóm Mạn Châu Sa đã bắt đầu khô héo.

Giữa những ngôi mộ nằm san sát nhau, dường như vừa có một dòng thủy triều đỏ dâng lên rồi rút xuống, để lại một bãi đất hoang tàn, bừa bộn.

Phù Nam bước đi giữa những khóm hoa đã tàn lụi hướng thẳng tới núi Linh Tự. Khi đi tới ven khu mộ, chàng quay đầu lại nhìn về phía Bắc. Nơi đó, có một căn nhà nhỏ cô lẻ - nhà của Phiêu Bích.

Mấy hôm này, sự xuất hiện bất ngờ của Thần Triệt đã khiến quan hệ giữa hai người có phần căng thẳng. Đã ba ngày qua không thấy Phiêu Bích, có phải là đang giận dữ gì hay không? Phù Nam đứng lặng thinh, mắt dõi về phía đó một hồi lâu, rồi khẽ thở dài, quay người đi tiếp. Nếu ví Thần Triệt là một viên kim cương trong sáng lung linh chưa qua mài giũa, thì Phiêu Bích là một viên ngọc đen quý giá, kiên định, nhẫn nại và trầm mặc.

Nếu như... nếu như chàng có thể bỏ mặc A Triệt... nếu như chàng không phải nhìn thấy cảnh người con gái bé nhỏ mỏng manh đó khóc trong đau đớn - trong tim chàng giờ nhói buốt như thể có mũi kiếm đâm vào nơi sâu thẳm nhất trong trái tim - nếu như không... có lẽ, chàng sẽ tiếp tục sống cuộc sống bình thường, yên ổn như trong mấy năm qua.

Thế nhưng, A Triệt đã trở lại, và hơn bao giờ hết, nàng cần sự che chở giúp đỡ của chàng. Làm sao chàng có thể làm ngơ?

Biết rõ rằng có vô vàn hiểm nguy đang chờ đợi phía trước, nhưng lần này nhất định chàng sẽ không lùi bước nữa.

Phù Nam quyết định tiến thẳng tới Nguyệt cung. Thế nhưng, sự việc này tuyệt đối không thể nói với Phiêu Bích - dấu cho Phiêu Bích có biết thì cũng không thể ngăn cản được, nhưng... chỉ sợ Phiêu Bích sẽ liều mạng cùng chàng bước vào chốn nguy hiểm kia.

“Phù Nam công tử, cậu đứng đâu làm gì vậy?” Bỗng nhiên, có một giọng nói vang lên bên tai. Chưa nhìn thấy người đã ngửi thấy mùi khói thuốc, Phù Nam định thần và quay lại, Nham Sinh thúc thúc đang đứng bên cạnh, một tay cầm thuốc, tay kia lau những giọt mồ hôi trên trán.

“Cậu nhìn mà xem, phía bắc mây đen dày đặc thế kia, đến tối thế nào cũng mưa to!” Trên đôi giày của người coi mộ lấp lăm lấp đất vàng. Ông đứng hút liền mấy điếu thuốc lòn, rồi nói, “Tranh thủ lúc trời chưa mưa, tôi phải đi đắp lại mấy ngôi mộ này - kéo không những linh hồn dưới đất đêm này sẽ chẳng chịu yên!”

Trong lòng Phù Nam đang đầy hoang mang, lo lắng, nên cũng chẳng chú ý nghe Nham Sinh nói gì, chỉ gắt đầu cười và quay lưng đi tiếp.

“Cậu cũng tới Nguyệt cung sao?” Thấy Phù Nam bước chân lên ngã đường phía đông - con đường duy nhất hươc thẳng đến Nguyệt cung - Nham Sinh tỏ vẻ ngạc nhiên, “Không được đâu, chẳng phải Giáo chủ đã nói hay sao, cậu không được đặt chân vào đó dù chỉ là nửa bước!”

Phù Nam lắc đầu, không hề để ý đến chữ “cũng” của Nham Sinh, chỉ thản nhiên đáp, “Tôi mặc kệ...”

Quay lại nhìn xa xăm về phía khu mộ, Phù Nam thở dài, nói với Nham Sinh: “Nếu... nếu trước khi trời sáng mà không thấy tôi quay về, phiền thúc nói với Phiêu Bích đừng tìm một câu, nhờ cô ấy đến chăm sóc A Triệt.”

Nham Sinh ngạc nhiên, đánh rơi cả ống điếu xuống đất, “Cái gì? Cậu không biết ư, Phiêu Bích, cô ấy lên núi Linh Tự từ sớm hôm qua rồi mà!”

“Thật sao?” Cậu nói như tiếng sét bên tai, khiến Phù Nam giật mình hoảng hốt.

Mấy ngày nay, chàng toàn tâm toàn ý chăm sóc Thần Triệt, không nghĩ rằng với tính cách của mình, Phiêu Bích sẽ phản ứng như thế nào sau cái hôm hai người căng thẳng với nhau. Phiêu Bích vào Nguyệt cung làm gì? Lẽ nào... lẽ nào đến mặt báo với Thiên Trúc Giáo chủ về tin A Triệt trốn thoát khỏi U Ngục?

Trong chốc lát, Phù Nam cảm thấy như có dòng điện chạy dọc sống lưng. Không kịp nghĩ ngợi gì thêm, chàng vội vàng chạy thẳng về phía Nguyệt cung.

10. Lưu Quang

Ánh nắng ban chiều xuyên qua ô cửa, chiếu vào bộ trường bào, khiến nó như trắng sáng lên và tỏa ra xung quanh. Người nọ đứng bên cửa sổ, mắt nhìn xa xăm về phương bắc, vạt áo bay trong gió, trông trầm tĩnh mà vô cùng thanh cao. Phong thái ấy giống hệt như một vị Tể Tư - chỉ thiếu chiếc vòng đeo trán với viên hồng ngọc để khẳng định thân phận!

“Không, muội không về! Lưu Quang, nếu huynh không nói cho muội cách giải quyết, thì muội sẽ không về đâu!”

“Không có cách nào hết!” Lưu Quang khẽ lắc đầu, xoa xoa huyệt nơi thái dương, “Trừ khi Yểm quỷ tự khỏi kỳ chủ, chứ không còn cách nào cả. Huynh cũng chẳng thể làm gì hơn.” Lưu Quang thở dài, “Cần hiểu rằng, tâm hồn A Triệt vô cùng trong sáng, mà trái tim càng trong sáng, một khi đã có khe nứt, thì lại càng dễ bị hủy hoại. Yểm quỷ đã từ bỏ cơ thể Trầm Anh để chọn lựa A Triệt, một khi đã nhập vào rồi thì chúng ta không có cách nào để tách ra được đâu.”

Lưu Quang buông rèm xuống, cách biệt với không gian bên ngoài. Căn phòng lại trở lại với sự âm u, ảm đạm vốn có trong bao năm qua.

Mặt trời sắp lặn, đã đến giờ phải tĩnh tọa để tu tập rồi.

Bài tập mà hằng ngày Lưu Quang thực hiện tuyệt đối không được cho bất kỳ ai chứng kiến, vì hthể phải chờ Phiêu Bích ra về mới được.

“Phiêu Bích, muội về đi, lần này muội thật sự quá liều lĩnh đấy.” Ngón tay Lưu Quang vuốt dọc gáy cuốn cổ thư còn đang đọc dở dang, nói lạnh lùng, “may mà nửa tháng nay Thiên Trúc xuống núi đến La Phù Thí Kiếm sơn trang, nếu không, thấy muội hấp tấp lỗ mãng xông vào đây như thế, sẽ chẳng dễ yên đâu!”

“Muội mặc kệ, sự việc nghiêm trọng quá rồi.” Phiêu Bích cắn răng, hai bàn tay đan chặt vào nhau, “phải mau chóng nghĩ cách để đuổi Yểm Quỷ ra khỏi cơ thể A Triệt! Nếu không... nếu không...”

“Nếu không thì Phù Nam sẽ rời xa muội đúng không?” Lưu Quang hỏi lại.

“Cũng khó trách... từ xưa đệ ấy đã đặc biệt yêu quý A Triệt.” Lưu Quang lạnh lùng nói, ngón tay đã dừng lại trên cuốn sách, không để cho Phiêu Bích phản bác, nhếch miệng cười, “Hay là, huynh đưa cho muội cuốn

‘Cổ thuật’ này - muốn giữ được Phù Nam, chỉ cần cái này là đủ. Còn để đối phó với Yểm quỷ thì quả là khó quá.”

Lưu Quang đặt cuốn sách làm từ lá cây dễ ngửa vào tay Phiêu Bích, từng trang sách tỏa ra hương thơm dịu dịu.

“Muội không quan tâm Phù Nam đi với ai... chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện thôi!” Phiêu Bích nắm lấy cuốn sách, miệng phản bác, mắt nhìn ra xung quanh. Từ khi Lưu Quang đến cung Chu Tước này, hầu hết tất cả sách vở trong Tàng Thư Các đều được dọn về đây.

Ngày đó, trong khi cả Nguyệt cung mải mê câu kết, đấu đá nhau để chiếm đoạt quyền lực, chỉ có Lưu Quang và Phiêu Bích là cách ly hẳn với bên ngoài, vẫn mải mê lật từng trang sách, chìm đắm trong những thuật pháp bên cạnh những giá sách cao lớn đồ sộ.

Có lẽ cũng chính sự tâm đầu ý hợp đó như là sợi dây liên kết vô hình, nên giờ phút này, khi gặp phải khó khăn không giải quyết nổi, người mà Phiêu Bích mạo hiểm đến tìm gặp, duy nhất đó là Lưu Quang.

Phiêu Bích nhẹ nhàng vuốt phẳng cuốn sách, lắc đầu, “Nên muội không cần dùng đến cách ‘Hạ Cổ’ này.”

“Dẫu cho muội có lật giở hết tất cả sách vở ở đây, cũng không thể tìm ra cách để đối phó với Yểm quỷ đâu.” Lưu Quang cười, chỉ vào giá sách đầy ắp sau lưng mình, lắc đầu, “Trừ phi Yểm quỷ không kịp tránh một đòn giết chết ký chủ của nó, như thế mới có thể tạm thời nhốt được. Nhưng nếu muốn A Triệt tiếp tục sống, thì điều đó là không thể.”

Phiêu Bích lặng thinh, nét mặt bộc lộ sự kiên định, nhẫn nại đến cố chấp.

“Thôi được rồi, tùy muội.” Lưu Quang thở dài, đổi chủ đề câu chuyện, “Hôm nay muội đến đây, Phù Nam không biết chứ?”

“Vâng.” Phiêu Bích buồn rầu đáp. “Muội đã hứa với huynh rồi mà.”

“Vậy muội tiện thể mang đi hộ huynh cái này, đặt lên cửa sổ nhà đệ ấy nhé!” Lưu Quang lấy một cành cỏ Linh chi từ trong ống tay áo mình, “Ngày rằm tháng bảy cách đây mấy hôm, huynh bận việc nên không kịp sai người xuống núi đưa cho Ohù Nam.”

Phiêu Bích nhận lấy cành Linh chi bảy lá - loài cây này chỉ sống dưới đáy Thánh hồ, là loại linh đơn tuyệt được mà bất cứ người tu tập thuật pháp nào cũng phải mơ ước. Không biết Lưu Quang dùng cách nào để có thể xuống dưới đáy hồ đầy hồn ma quỷ ác để hái lên.

Cầm cành linh Chi trên tay, Phiêu Bích không hỏi thốt lên sự nghi vấn trong lòng suốt nhiều năm qua: “Muội không hiểu... Lưu Quang, tại sao huynh không cho Phù Nam biết về tình hình của mình? Với sức mạnh hiện nay, từ lâu huynh đã không phải e ngại Thiên Trúc Giáo chủ nữa, tại sao huynh không dám gặp Phù Nam?”

Trước câu hỏi của Phiêu Bích, bàn tay của Lưu Quang bất giác rung lên khe khẽ.

“Bởi hồi đó, ta và cậu ấy chọn những con đường đi khác nhau.” Lưu Quang cười, nhưng ánh mắt thì thật âm u, buồn bã, “Giờ đây, cát bụi đã trở về với cát bụi, không cần phải gặp nhau nữa.”

“Nhưng hằng năm huynh vẫn tặng Phù Nam món quà quý giá như thế này, lại không ngừng hỏi thăm tin tức của huynh ấy qua muội - huynh cũng rất nhớ huynh ấy phải không?” Phiêu Bích cố gắng lý giải, “Rõ ràng huynh đang sống rất tốt, còn Phù Nam thì luôn lo lắng cho huynh - hai người trước kia thân nhau là vậy, nay sao cứ phải dần vật nhau như thế?”

“Đệ ấy quá lương thiện... ngược lại với huynh...” Lưu Quang nhìn ra ngoài cửa sổ, trong ánh mắt có sự biến đổi kỳ lạ, “Huynh thực sự sợ phải đối diện với đệ ấy.”

Một lát sau, nhìn qua khe cửa sổ, sắc mặt của Lưu Quang bỗng nhiên trở nên lãnh đạm, “Mặt trời đã lặn rồi - lại sắp mưa nữa, muội mau về đi. Nếu không Phù Nam sẽ lo lắng đấy.”

Thấy Lưu Quang đã mấy lần tỏ ý khuyên mình về, Phiêu Bích đứng lên, nhưng rồi lại chần chừ, mắt nhìn thẳng vào Lưu Quang, hỏi: “Lưu Quang... ban này lúc muội kể với huynh chuyện A Triệt đã thoát khỏi ngục,

huynh dường như không chút ngạc nhiên? Lẽ nào... huynh đã biết trước điều đó? Huynh làm sao có thể biết tình hình U Ngục ở dưới đây Thánh hồ?"

Lưu Quang đặt bàn tay lên cửa sổ, sắc mặt biến đổi, nhưng lặng thinh không đáp.

Phiêu Bích nhìn Lưu Quang hồi lâu, những mong tìm thấy chút manh mối gì đó trên gương mặt người bằng hữu từ thuở nhỏ của mình. Thế nhưng, đôi mắt ấy sâu thẳm đến vô tận, chỉ sau vài phút, Phiêu Bích đã có cảm giác như bị hút vào trong đó, liền tránh đi và thở dài khe khẽ, "Huynh đã không muốn nói, muội cũng không hỏi nữa. Cáo từ!"

Lưu Quang không tiễn Phiêu Bích, chỉ đứng bên cửa sổ nhìn theo người con gái men theo hành lang, bóng dáng xa dần, nhỏ dần, rồi biến mất.

Lưu Quang nhắm mắt lại, những ngón tay khẽ run lên... chàng đang cố gắng kìm nén những ký ức trào dâng trong lòng.

Lại phải xa cách nữa rồi... Mỗi lần Phiêu Bích đi khỏi, chàng đều muốn bắt mình không nhìn theo.

"Muội chẳng muốn làm Giáo chủ, phiền phức lắm... Nếu có thể cho muội đến trông Tàng Thư Các này thì thật là tuyệt!"

Trong ký ức của Lưu Quang, vẫn còn nguyên vẹn hình ảnh người con gái tay ôm cuốn sách, nói chuyện với mình qua một hàng giá sách, trên mặt hiện rõ niềm đam mê với thuật pháp.

Khi đó, Lưu Quang bất chợt phát hiện ra đôi mắt vô cùng trong sáng thấp thoáng đằng sau cuốn "Nguyên Anh Thổ Nạp", thậm chí còn rung động lòng người hơn cả đôi mắt của Thần Triệt.

Và rồi, trong Tàng Thư Các rộng lớn, thường xuyên chỉ có hai người này đắm chìm trong những giá sách phủ đầy bụi.

Lưu Quang là người có hoài bão lớn, từ nhỏ đã đặt mục tiêu phải vượt qua sư phụ, vì thế chàng thường chọn những cuốn sách thuật pháp cao siêu và uyên thâm, rồi về nghiền ngẫm, mỗi khu tu thành một thuật thì vui mừng khôn tả. Còn Phiêu Bích thì ngược lại, đam mê những cuốn sách kiểu như "Tinh Dã Biến", chỉ thích sống giữa trời đất, nghiên cứu ý nghĩa sâu xa của thế giới hồng hoang, còn những thứ khác thì không hề bận tâm.

Ngăn cách giữa hàng giá sách cao ngất, cả hai cùng âm thầm lớn lên. Tuy vậy, họ rất ít khi nói chuyện với nhau, thường là chỉ vô tình gặp gỡ trên đường đi và mỉm cười, gật đầu chào hỏi.

Cùng với vốn kiến thức ngày càng sâu rộng, Phiêu Bích càng ngày càng trở nên an tĩnh, thông dong, ánh mắt luôn sáng lên đầy trí tuệ, và con tim cũng trở nên bình yên, sáng suốt hơn. Còn Lưu Quang thì phiền não chất chồng, dù rằng từ mười lăm tuổi đã tập được thuật pháp khiến người ta phải kinh ngạc, nhưng sức mạnh càng tăng thì chàng lại càng nhận ra rằng, mình sẽ chẳng bao giờ có thể vượt qua được sư phụ.

Một khi tâm đã dao động thì sẽ khó lòng yên tĩnh trở lại để chuyên tâm đọc sách. Thế là, Lưu Quang không tới Tàng Thư Các nữa, mà bắt đầu âm thầm lập kế hoạch, tìm cách để lật đổ vị sư phụ bất khả chiến bại của mình.

Cho đến đêm hôm đó... cái đêm phản bội đẫm máu tàn khốc đó... Nhìn thấy hồng y nữ đồng đẩy Tế Tư Vân Túc xuống đáy Thánh hồ trong tiếng cười điên dại, Lưu Quang mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ đó trở đi, vách đá dựng đứng ngang trên đường tiến lên của Lưu Quang đã được phá bỏ.

Lưu Quang chuyển vào sống một mình trong cung Chu Tước, và mang hết sách vở ở Tàng Thư Các tới đây chất quanh bốn bức tường, hằng ngày chỉ biết vui đùa vào tu tập, đam mê theo đuổi sức mạnh vô song, và dần dần trở nên khép mình hơn, chỉ còn duy nhất một người bạn - đó là Phiêu Bích - người đã cùng y đọc sách từ thời thơ ấu.

Lưu Quang cũng không rõ tại sao mình lại muốn gặp Phiêu Bích.

Mỗi lần gặp Phiêu Bích, y lại thấy nàng đẹp hơn. Một người con gái thông minh hiểu biết, không phô trương, không quá ồn ào và hoạt bát, luôn yên tĩnh trong mọi hoàn cảnh, âm thầm lặng lẽ lớn lên như một

đóa hoa mùa đông, kiên cường mà diễm lệ. Còn Phù Nam... dù là kẻ thật thà ngốc nghếch, lại cũng đã phải trải qua không ít khó khăn, nhưng hiện giờ... suốt ngày được ở bên người con gái đó, quả thật là hạnh phúc...

Nhưng lần nào cũng vậy, Lưu Quang đều cố gắng kiềm chế bản thân mình không nín giữ mỗi khi nàng đi khỏi.

Sau đó, Lưu Quang đã dần dần hiểu ra nguyên nhân tại sao mình lại muốn gặp Phiêu Bích. Có lẽ bởi vì trong mắt nàng chứa một thứ ánh sáng kỳ lạ có thể an ủi tâm hồn đang ngày một tàn khốc và cô quạnh của mình.

Nhiều năm trước, trong Tàng Thư Các yên tĩnh và rộng lớn, hai người họ có thể là đã từng có cùng xuất phát điểm - lòng đam mê đọc sách - thế nhưng, từ khi mỗi người chọn cho mình một loại sách riêng với nội dung trái ngược hẳn nhau, có nghĩa là đã bắt đầu theo đuổi những mục đích khác nhau, thì con đường đã rẽ ra làm hai ngã, ngày càng xa cách hơn...

Bóng dáng Phiêu Bích đã khuất hẳn. Mây đen trĩu nặng đè lên ngọn Linh Tự, chốc chốc lại lóe lên những tia chớp, như báo hiệu một điều gì đó chẳng lành. Nửa tháng trước, Thiên Trúc Giáo chủ vừa mới tu thành thuật “Áo Cổ”, hiện đã xuống núi tới La Phù Thí Kiếm sơn trang. Cả Nguyệt cung giờ đây đang bao trùm một cảm giá hoang vu và trống rỗng.

Lưu Quang không ngăn cản, thậm chí không nói một lời.

Bởi ánh mắt của Thiên Trúc Giáo chủ thể hiện rằng, chuyến đi này là điều tất yếu.

Lưu Quang không biết trước khi Vân Túc đưa Thiên Trúc về Nguyệt cung, ở Thí Kiếm sơn trang đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy bên trong người con gái này ẩn chứa lòng căm hận đến tột cùng. Nếu không, cô ta sẽ không điên cuồng tập luyện những thuật pháp đáng sợ, và cũng sẽ không cần rằng chiū đựng những hỉ nộ bất thường của Vân Túc.

Ngọn lửa phục thù một khi đã bùng cháy thì sẽ có thể thiêu đốt lục phủ ngũ tạng, cho tới khi tất cả hoàn toàn cháy rụi.

Lưu Quang ngẩng đầu nhìn lên bầu trời u tối qua ô cửa sổ, khẽ nhếch miệng cười.

Thực ra, trước khi Thiên Trúc đi, Lưu Quang đã bí mật gieo quẻ. Cô ta không quay trở lại...

Tất cả các quẻ bói đều cho kết quả như nhau.

Khi bỉ ngạn hoa nở, trăng sao rơi rụng, đại hung.

Khi ngọn lửa thù hận bao năm trong lòng Hồng y vừa đồng cháy hết, cô ta sẽ chìm vào giấc ngủ dài vô tận ở Cổ cung.

Ba năm về trước, Bái Nguyệt giáo mất đi Tê Tư, nay sẽ mất cả Giáo chủ.

Và sau đó, cả chốn Nguyệt cung này đương nhiên sẽ hoàn toàn nằm trong tay Lưu Quang.

Nghênh đón từng cơn gió ồ ạt thổi tới, Lưu Quang khẽ mỉm cười, các ngón tay gấp chặt lại như vừa nắm được vật gì đó. Khi Bái Nguyệt cung rơi vào tình trạng vô chủ, trật tự sẽ bị đảo lộn, vậy thì người có thể ngồi lên vị trí cao nhất - hiện giờ còn có ai mạnh hơn Lưu Quang?

Từ đó trở đi, trên trời dưới đất, y sẽ là người độc tôn.

Có điều gì tuyệt vời hơn khi ước nguyện bấy lâu sắp thành sự thật? Vì điều đó, y đã phải vất vả phấn đấu, nỗ lực suốt bao năm - Thế nhưng, tại sao khi đã có thể nhìn thấy cái đích cuối cùng, trong lòng y lại cảm thấy không vui cho lắm?

Lưu Quang lắc đầu, dường như muốn vứt bỏ tâm tư xáo trộn này đi.

Y kéo rèm cửa sổ, căn phòng lại chìm vào bóng tối u ám.

Đã đến giờ tập rồi... Hôm nay là ngày tập cuối cùng, chỉ cần hoàn thành xong lần này, công đức viên mãn, y sẽ có thể có được tất cả sức mạnh mà Vân Túc sư phụ từng có.

Lưu Quang thấp một nén hương. Trong căn phòng u tối, đốm sáng màu đỏ tỏa ra thứ ánh sáng thật kỳ lạ. Giữa những làn khói trắng vẫn vít, Lưu Quang ngồi xếp bằng, gỡ sách ra và bắt đầu tập luyện theo phương thức trong đó.

Trên trang giấy da dê đã được mài nhẵn bóng, xuất hiện ba chữ: Phệ hồn thuật!

Mây đen bao trùm khắp ngọn núi Linh Tự, Nguyệt cung chìm trong lạnh lẽo, cô đơn.

Từ cung Chu Tước ra, Phiêu Bích men theo hành lang, cúi đầu cất bước, cố gắng tránh những thế trận kết giới được bố trí dày đặc trong Nguyệt cung. Nàng muốn xuống núi thật nhanh trước khi trời đổ mưa.

Khi đi đến một cửa bên vắng vẻ không người của cung Chu Tước, Phiêu Bích bỗng nghe có tiếng lao xao ở đằng xa. Nàng giật mình quay đầu lại, nhìn thấy có ánh sáng phát ra từ hoa viên, rồi tiếng vũ khí va vào nhau sắc nhọn và tiếng thuật chú lầm rầm - có người đột nhập Nguyệt cung?

Phiêu Bích ấn chiếc linh phù mà Lưu Quang đưa cho lên cánh cửa, lập tức cánh cửa đồng mở ra. Nàng khẽ lách người qua cửa, sau đó nhẹ nhàng đóng lại, tranh thủ lúc hỗn loạn để lẻn ra. Lần này nàng liệu lĩnh vào cung, tuyệt đối không được để ai phát hiện.

Đã mấy ngày nay không gặp Phù Nam, không biết huynh ấy ra sao rồi, và cả A Triệt nữa...? Phiêu Bích rảo bước trên con đường dẫn xuống núi, tà áo xanh bay bay trong gió, rồi nhanh chóng chìm vào trong những khóm Mạn Châu Sa đang độ lụi tàn.

Thế nhưng, Phiêu Bích không hề hay biết, khi nàng rời khỏi Nguyệt cung từ cửa bên, thì người mà nàng đang tìm kiếm lại đang xông vào Nguyệt cung qua đường cửa chính đằng đông!

Mây đen mỗi lúc một dày đặc, cả đất trời chìm trong bóng tối. Những trận cuồng phong càng lúc càng mãnh liệt, một dự cảm không lành lan tỏa khắp không gian - dường như có hơi đất bốc lên từ khu mộ nơi chân núi - mang theo mùi vị của chết chóc!

11. Yểm Lai

Khói trắng bay phảng phất khắp gian phòng, quấn quýt với nhau, tạo nên muôn hình vạn dạng.

Lưu Quang ngồi xếp bằng giữa làn khói, bạch y trùng xuống đất. Đặt cuốn ‘Phệ hồn thuật’ trước mặt, y nhắm hờ mắt, tay để ở thế theo chỉ dẫn trong sách, nhẹ nhàng đặt trên vạt áo.

Đêm nay, Lưu Quang sẽ tập trung toàn bộ tinh thần để thực hiện lần phệ hồn cuối cùng.

Đây là một thuật pháp cực độc và rất nguy hiểm. Chỉ một sai sót thôi là người thực hiện có thể bị nuốt trở lại, vì thế thuật không thể không cẩn thận, kéo đã đến gần với thành công rồi mà lại mất hết, cuối cùng sẽ chẳng bao giờ có được sức mạnh tối thượng mà y hằng mơ ước và theo đuổi bấy lâu nay.

Cùng với những hơi thở dài và nhẹ của thuật, làn khói tụ lại trước mũi y, tạo thành một quầng khí mịn mờ kỳ ảo.

Lưu Quang hút khói vào miệng, rồi nhả ra, khói mỗi lúc một nhiều hơn, dày hơn, rồi bỗng chốc biến thành một hình thù kỳ quái.

Giữa căn phòng u tối, hình hài một đứa trẻ dần dần hiện lên mờ mờ ảo ảo, lúc ẩn lúc hiện.

Dây rốn của đứa bé ấy nối liền với mũi của Lưu Quang, chuyển động theo nhịp thở khe khẽ của y - có cảm giác như đứa trẻ này do toàn bộ nguyên khí trong cơ thể Lưu Quang kết tụ lại, sau đó tách rời ra và lớn dần lên. Hơi thở của Lưu Quang có phần yếu đi, những thế tay liên tục thay đổi giờ đã ngừng lại, năm ngón tay khép chặt vào nhau, đặt trước ngực, bất động hồi lâu.

Chân tay của đứa trẻ bắt đầu từ từ mọc ra, đám khói dần dần trở thành một dải dài.

Sau đó là mặt, hai mắt đen, mũi, miệng - một gương mặt hung ác dữ tợn đến đáng sợ, rõ ràng là hình hài ma quỷ!

Lưu Quang hô lên một tiếng nhỏ, năm ngón tay đang chụm lại nhanh chóng xòe ra thành hình ngôi sao năm cánh, phù chú nơi lòng bàn tay bỗng sáng rực lên, rồi giơ tay về phía yêu hồn đó, chỉ ra Thánh hồ ở đằng xa, quát: “Đi!”

Khói trắng nghe lệnh, nhanh chóng bay về phía cửa sổ, biến thành dải mỏng, lách qua khe cửa sổ rồi biến mất trong làn mưa.

Dù có bay xa tới đâu, cái dây rốn đỏ vẫn nối liền với mũi và miệng của Lưu Quang.

Lưu Quang thay đổi thế tay, kết thành Sư Tử ấn, đặt trước ngực như để giữ lấy cỗ thể sau khi đã nhả hết nguyên khí. Đốm lửa yếu ớt chiếu lên gương mặt nhợt nhạt, toát ra vẻ bí hiểm khó tả.

Mặt cho bên ngoài đang ồn ào náo loạn vì có kẻ đột nhập, nhờ có những kết giới được bố trí hết sức tinh vi ở xung quanh, căn phòng vẫn yên tĩnh đến kỳ lạ, chỉ nghe thấy tiếng thở khe khẽ của Lưu Quang. Lưu Quang tập trung tinh thần, điều khiển đám khói xuống đáy sâu nhất của Thánh hồ, và thông qua nó để từng bước từng bước nuốt linh hồn ở dưới đáy hồ.

“Phiêu Bích đâu? Các người nhốt Phiêu Bích ở đâu rồi?” Âm thanh đao binh ở bên ngoài như dừng cả lại, chỉ nghe một tiếng kêu thét ở đâu đây.

“...” Hoàn toàn không nghe thấy các đệ tử của Nguyệt cung trả lời ra sao.

Không rõ tiếng gào thét đó đã xuyên qua những kết giới bằng cách nào để truyền tới bên tai, khiến bàn tay Lưu Quang bỗng chốc run lên - Phù Nam? Đúng là tiếng của Phù Nam!

Ngón tay khẽ rung lập tức chấn loạn làn khói trắng, nhịp thở loạn xạ, sắc mặt trở nên trắng bệch. Nước Thánh hồ dâng xe bắt đầu nổi sóng dữ dội, dường như có vật gì đó dưới đáy hồ bị kinh sợ, khiến cho các hồn ma kêu gào ầm ĩ, những bông sen phía trên mặt hồ chao đảo, nghiêng ngả.

Không được... cần phải nhanh chóng hoàn thành lần Phệ hồn cuối cùng này, nếu không ắt sẽ rơi vào tình cảnh vô cùng bất lợi.

Lưu Quang cố gắng không chú ý đến những âm thanh bên ngoài, vận khí để đóng tất cả thất khiếu lục thức, rồi bắt đầu định thần hít thở, nhả ra nguyên khí.

Thế nhưng đúng vào lúc đó, song cửa sổ bỗng nhiên phát tiếng “rắc” giòn tan, rồi nứt ra.

Có người đã phá vỡ kết giới xung quanh và đang xông thẳng vào!

Những tấm phù chú dán trên cửa sổ bị rung mạnh, bong rách tơi tả, các chấn song cửa sổ bằng gỗ như bị bẻ cong vào bên trong. Từ khe hở, một cơn gió mạnh thổi qua khiến cho cửa sổ sụp hẳn xuống, rèm bay phất phới.

“Phiêu Bích! Phiêu Bích!” Người đó nhảy vào mật thất cuối cùng, cát tiếng gọi lớn xung quanh, tay cầm thanh kiếm đã nhuốm máu.

Không ai trả lời. Căn phòng vẫn chìm trong bóng tối với hương khói thơm nồng.

Cánh tay cầm kiếm của Phù Nam run lên - Phiêu Bích không ở đây sao? Lẽ nào, lẽ nào nàng đã bị người bí ẩn trong cung Chu Tước...

Nghĩ đến đây, sát khí trong lòng Phù Nam bùng lên mạnh mẽ, trong chốc lát bỗng mất đi vẻ bình thản hằng ngày, điên cuồng chém vào những tấm rèm cửa sổ treo khắp phòng và gọi tên Phiêu Bích.

Dưới nhát kiếm của Phù Nam, những mảnh rèm bị chém vụn bay lên như những bông tuyết trắng, rơi lả tả trên sàn. Phù Nam vừa gọi vừa xông thẳng vào bên trong - Đột nhiên, thanh Khước Tà rung lên mạnh mẽ!

Có quỷ! Phù Nam nắm chắc kiếm trong tay, tập trung quan sát.

Khi tấm rèm cuối cùng rơi xuống đất, một đốm sáng màu đỏ hiện ra.

Đó là đốm sáng của một nén hương trầm đã cháy gần hết. Mùi hương thơm nồng ban nãy chính là tỏa ra từ đây. Thanh kiếm của Phù Nam bỗng khựng lại khi gặp phải người trong bộ bạch y đang ngồi trước đỉnh hương đó.

“Lưu... Lưu Quang?” Đường như không tin nổi vào mắt mình, Phù Nam lắp bắp.

Và rồi trong giây phút ấy, Phù Nam như quên đi tất cả, chỉ biết lao đến trước mặt Lưu Quang, gọi tên vị sư huynh bao năm không gặp với niềm vui sướng tột cùng.

Thế nhưng Lưu Quang vẫn nhắm hờ mắt, ngồi yên tĩnh ở góc sâu nhất cửa căn phòng tối, không trả lời một tiếng. Sắc mặt trắng bệch, một làn khói trắng bay ra từ mũi và khóe miệng, quanh co uốn lượn rồi hướng ra ngoài cửa sổ. Phù Nam nhìn theo làn khói trắng bí hiểm đó, chỉ thấy nó bay về phía Thánh hồ rồi mất dấu trên mặt nước.

Đây là... đây là thuật pháp gì vậy? Phù Nam giật mình, bất động hồi lâu.

Thanh Khước Tà trên tay nhảy lên dữ dội, phát ra tiếng kêu nho nhỏ - đó là dấu hiệu khi gặp phải thể lực tà mà quý quái.

Phản ứng mãnh liệt của thanh kiếm lúc này gần giống với phản ứng khi lần đầu gặp A Triệt!

“Keeng” trong thoáng chốc Phù Nam hơi mất tập trung, lỏng tay, thanh Khước Tà lập tức bay ra, đâm thẳng về phía Lưu Quang.

“Không!” Phù Nam hét lên thất thanh, nhảy lên định tóm lấy thanh kiếm nhưng đã muộn.

Thanh Khước Tà xuyên thẳng vào đám khói trắng, cắt ngang sợi khói mảnh, và sau đó vẫn không giảm khí thế, đâm thẳng vào ấn đường của Lưu Quang.

“Rắc” một tiếng, khi thanh kiếm vừa đâm vào da, bỗng nhiên dừng lại.

Trong thời khắc đám khói trước mặt bị cắt ngang, Lưu Quang bị chấn động nhẹ, dường như bừng tỉnh lại, lập tức đưa tay lên, dùng ngón tay kẹp lấy mũi Khước Tà đang đâm vào ấn đường. Ngón tay trắng nhợt và mảnh khảnh ấy ẩn chứa sức mạnh đến không ngờ, đã kịp thời ngăn cản nhát kiếm lao đến nhanh như tia lửa điện!

“Phù Nam phải không?” Lưu Quang từ từ mở mắt, nhìn về phía kẻ đột nhập cung Chu Tước - Trong giây phút ấy, đôi mắt y ẩn chứa không biết bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn: vui mừng, ngạc nhiên, phần nộ, tuyệt vọng... Nhưng rồi cũng ngay sau đó, y đã nhanh chóng lấy lại được sự bình tĩnh.

Lưu Quang thở dài, mỉm cười, “Quả nhiên là đệ đã đến... đúng là ý trời, đúng là ý trời...”

Phù Nam chưa kịp hỏi câu nói đó có ý gì, đã nhìn thấy vết máu chảy ra từ khóe miệng Lưu Quang.

Vết máu ấy thật kỳ lạ, hết như một con vật sống đang trườn mình uốn lượn trên gương mặt trắng bệch của Lưu Quang, lạ hơn là khi xuống đến cằm, nó không chảy xuống đất mà lại men theo làn khói trắng lan rộng ra! Máu không ngừng chảy, làn khói trắng bị nhuộm màu đỏ lan dần về phía Thánh hồ.

“Lưu Quang, huynh sao vậy?” Phù Nam bất chợt có dự cảm không lành, vội vàng hỏi.

“Không có gì.” Giọng Lưu Quang vẫn thản nhiên, nhưng mệt mỏi và yếu ớt, “Huynh phải chịu báo ứng rồi.” Lưu Quang cúi đầu, nhìn về phía nén hương đã tàn, cười đau khổ, “Đệ xem, cuối cùng huynh đã không thể nuốt trọn được sư phụ - huynh đã phải trả giá quá đắt, và khi ngoảnh đầu nhìn lại, rút cuộc chẳng còn gì.”

Máu ở khóe miệng vẫn không ngừng chảy, và kỳ lạ là tất cả đều không rơi xuống đất mà lan vào làn khói trắng trước mặt, tạo nên cảnh tượng thật kỳ quái, bí hiểm, có lẽ không thể thấy được ở bất cứ nơi đâu khác ngoài chốn Nguyện cung này.

“Đây... đây là cái gì?” Phù Nam nhìn làn khói từ miệng Lưu Quang với ánh mắt ngạc nhiên và hoảng sợ.

“Phệ hồn thuật - đệ đã nghe qua rồi chứ?” Lưu Quang giơ tay cầm cuốn sách bằng da dê lên đưa cho Phù Nam xem, “Có điều xưa kia đệ dường như không hứng thú nghiên cứu nó.”

“Phệ hồn thuật?” Phù Nam vừa nhìn thấy dòng chữ trên bìa cuốn sách liền cất giọng thảng thốt.

Đây là một trong ba thuật pháp cao thâm nhất của toàn giáo. Trước kia Phù Nam mới nghe qua lời Vân Túc sư phụ kể, chứ căn bản cũng chưa bao giờ đạt đến mức độ có thể tập luyện thuật pháp này - đây là một thuật pháp bá đạo hết sức ác độc, nhưng lại vô cùng hiệu quả. Sau khi tập thuật này, sẽ có thể hút toàn bộ

sức mạnh của người khác thông qua việc nuốt cơ thể đó vào bên trong. Bởi thế, Phệ hồn thuật được xếp hàng đầu trong ba thuật pháp cấm kỵ của Bái Nguyệt Giáo.

“Huynh tu tập Phệ hồn thuật?” Phù Nam ngạc nhiên đến nỗi giọng như lạc đi, “Huynh, huynh muốn nuốt ai vậy?”

Lưu Quang mỉm cười, nhúu lông mày, nhìn về phía Thánh hồ xa xa, “Đương nhiên đó là sư phụ - Trên thế gian này, người duy nhất khiến huynh cảm thấy mãi mãi không thể vượt qua nổi, chỉ có sư phụ Vân Tức mà thôi.”

“Huynh... huynh đang nuốt sư phụ từ tận đáy sâu của Hồng Liên U Ngục?” Nhìn làn khói trắng biến mất nơi Thánh hồ, Phù Nam chợt hiểu ra, nét mặt tái nhợt không còn một hột máu.

Lưu Quang không ngần ngại gật đầu, “Đúng vậy, đã ba năm rồi. Nếu không, huynh làm sao có thể hái được Linh chi bảy lá dưới đáy hồ?”

“Không thể nào...” Phù Nam lăm nhăm phản bác, “Sư phụ sao có thể chết được, năm đó chúng ta chỉ có thể nhốt được sư phụ mà thôi!”

“Đúng vậy. Sư phụ đã hồi phục từng ngày dựa trên sức mạnh của mình, nhưng mỗi ngày huynh lại luyện Phệ hồn thuật một lần, và sau đó mỗi lần như thế, sức mạnh của huynh lại tăng lên.” Lưu Quang khẽ xoa ngực, nói nhỏ. “Bấy bầy bốn chín lần, lẽ ra huynh đã sắp có được toàn bộ sức mạnh của sư phụ... Đáng tiếc sư phụ đột nhiên qua đời. Huynh chỉ còn cách nhanh chóng hoàn tất việc nuốt cơ thể sư phụ trong vòng bảy ngày, để tránh việc linh hồn bị tiêu tán. Tính ra hôm nay là ngày cuối cùng, không lại bị đệ...”

Nói đến đây, Lưu Quang ngẩng đầu lên nhìn Phù Nam, cười đau đớn, “Đúng là ý trời!”

“Huynh...” Phù Nam bất chợt không biết phải nói gì. Trong ký ức của chàng, Lưu Quang là người luôn bình thản, đạo mạo, tuy chỉ hơn Phù Nam có vài tuổi nhưng tính cách và cử chỉ đều trầm tĩnh, ổn định hơn nhiều, luôn cung kính với sư phụ, hòa nhã với giáo dân, bạch y không dính chút bụi trần, từ khi trẻ tuổi đã rất có phong thái của một vị Tế Tư.

Thế nhưng, trong lần trùng phùng sau mấy năm trời xa cách, Phù Nam lại phải chứng kiến sư huynh đang dùng tà thuật nuốt thân thể của sư phụ!

Sự đối nghịch rõ rệt khiến cho Phù Nam thực sự choáng váng.

“Sư phụ... sư phụ chết rồi sao?” Một hồi lâu sau Phù Nam mới cất tiếng hỏi.

“Đúng thế. Thần Triệt đã giết sư phụ và Trầm Anh, thoát ra khỏi Hồng Liên U Ngục.” Lưu Quang cười nhạt, “Nếu huynh không nhầm, giờ này A Triệt đang ở nhà đệ?”

Sắc mặt Phù Nam chợt biến đổi - A Triệt... A Triệt đã giết sư phụ và Trầm Anh?

Trong đầu Phù Nam càng lúc càng hỗn loạn, rồi lại một lúc sau mới dám hỏi tiếp: “Mấy ngày trước, người đáng A Triệt bị trọng thương là huynh có phải không?”

“Đúng vậy. Nói đúng hơn là huynh đánh Yểm quỷ.” Lưu Quang cười, gật đầu hồi tưởng lại.

Trong khi trò chuyện, máu nơi khoe miệng của Lưu Quang vẫn không ngừng chảy, dần dần, đám khói trắng đã hoàn toàn biến thành đám khói đỏ!

Bỗng có tiếng lao xao từ những cơn gió đằng xa đưa lại.

Nhìn ra ngoài chỉ thấy mây đen dày đặc bao trùm khắp ngọn núi. Nước Thánh hồ nổi sóng mãnh liệt, vô số hồn ma thi nhau bám theo làn khói đã nhuộm màu máu, hò hét kêu gào ầm ĩ.

“Đệ mau đi đi!” Ánh mắt Lưu Quang bỗng nhiên biến đổi, dùng tay đẩy Phù Nam, “Huynh sử dụng Phệ hồn thuật thất bại, giờ thì các hồn ma sắp sửa đến đây rồi! Nếu còn ở lại đây, đệ cũng sẽ bị chúng ăn thịt đấy!”

Đang đứng sững sờ, cái đẩy của Lưu Quang khiến Phù Nam loạn choạng suýt ngã. “Thế còn huynh?”

“Kẻ thất bại phải chấp nhận vận mệnh của kẻ thất bại.” Lưu Quang khẽ lắc đầu, mỉm cười, đưa cuốn sách da dê lên phía trên ngọn nến và từ từ đốt cháy, cất giọng mệt mỏi, “Thực ra trong suốt bao năm, ngày ngày huynh không sao có thể thoát khỏi cơn ác mộng. Phệ hồn thuật là thứ thuật pháp đã bắt đầu thì không thể dừng lại, hôm nay có thể thực sự chấm dứt, âu cũng là điều tốt.”

Cuốn sách làm bằng da dê khó bén lửa, nên đốt mãi chỉ cháy được một góc, tỏa ra mùi hương rất khó ngửi. Lưu Quang tỏ vẻ khó chịu, liền kẹp ngón tay lại, đầu ngón tay bùng lên một ngọn lửa xanh và nhanh chóng đốt cháy cuốn sách. “Loại thuật pháp độc ác thể này, không nên lưu lại ở trần gian làm hại người nữa...”

Phù Nam nhìn Lưu Quang, ánh mắt vẫn hỗn loạn và bối rối.

Người bí ẩn trong cung Chu Tước mà Yểm quỷ muốn dùng để trao đổi tính mạng của A Triệt hóa ra chính là Lưu Quang?

Lưu Quang đã nhờ phép nuốt thân thể sư phụ để có được sức mạnh kinh hãi như ngày nay...

Và một điều quan trọng nữa là... trong suốt những năm qua, Phiêu Bích vẫn âm thầm liên lạc với Lưu Quang! Hai người họ đã cùng nhau giấu giếm Phù Nam rất nhiều chuyện...

Trong chốc lát, hàng loạt ý nghĩ ồa đến, khiến tâm trí Phù Nam càng thêm rối ren. Nhìn đám khói đã nhuộm màu đỏ đang hướng về phía những đợt sóng trào dâng nơi Thánh hồ và những đám mây đen trên đỉnh núi, lòng Phù Nam ngổn ngang trăm mối tơ vò, không biết phải làm gì.

“Chạy mau!” Nhìn thấy lũ hồn ma tiến mỗi lúc một gần, đã gần đến cung Chu Tước, Lưu Quang giục.

Thế nhưng Phù Nam lại do dự, không muốn đi, cũng không muốn ở lại.

Chàng không biết phải quyết định như thế nào. Từ trước đến nay, hề gặp giờ phút quan trọng là chàng lại do dự, thiết quyết đoán như thế.

“Đệ không cần thiết phải ở lại đây chịu chết làm gì.” Thấy Phù Nam cứ đứng đó không chịu đi, Lưu Quang sốt ruột, cắn răng nói ra một câu, “Năm xưa khi cùng Thiên Trúc lập mưu lừa đệ quay trở lại, bắt đệ hạ độc sư phụ, huynh đã không coi đệ là huynh đệ!”

“Cái gì?” Câu nói như sét đánh ngang tai, khiến Phù Nam bừng tỉnh khỏi trạng thái do dự, “Huynh vừa nói gì?”

“Huynh nói, đoạt cung chi biến ba năm trước chính là do huynh và Thiên Trúc vạch ra.” Lưu Quang nhìn thẳng vào mắt Phù Nam, một nụ cười cay nghiệt hiện lên nơi khóe mép.

Phù Nam nắm chặt thanh kiếm, ánh mắt bỗng lóe sáng. Lưu Quang kể lại chuyện năm xưa một cách ngắn gọn và rõ ràng, “Năm mười lăm tuổi, huynh đã nhận ra rằng mình sẽ không bao giờ có thể vượt được sư phụ... Huynh không chịu cả đời bị đè nén như thế. Vậy là huynh tìm Long huyết châu vạn niên - đó là thứ thuốc độc duy nhất có thể phát huy tác dụng đối với người như sư phụ. Nhưng huynh biết, sư phụ luôn rất cảnh giác đối với huynh. Sư phụ đã từng nói, huynh quá giống ông ấy hồi trẻ. Huynh không muốn lộ diện làm việc nguy hiểm này, nên đã nghĩ đến đệ đang viễn du phương xa, bèn cùng Thiên Trúc âm mưu lừa đệ quay về...”

Nói đến đây, Lưu Quang ngược mắt nhìn gương mặt trắng bệch của Phù Nam, cười khổ sở, “Lẽ ra sau chuyện này huynh nên giết đệ. Thiên Trúc đã đề nghị như vậy. Nhưng không hiểu sao, huynh không muốn đệ chết... Thế là, huynh thả đệ và Phiêu Bích xuống núi.”

“Phù Nam, đệ vốn dĩ không thích hợp làm Tể Tư. Đệ không quá khát khao sức mạnh, đệ quá lương thiện, quá đơn giản, ngược lại với huynh!”

“Thế nhưng đúng là ý trời, cuối cùng khi thành công đã đến rất gần, thì tất cả bị hủy hoại dưới tay đệ.”

Ánh mắt Phù Nam dần dần sáng lên như tuyết, Khước Tà kiếm trong tay chàng không ngừng rung lên, không biết là do những kích động trong lòng chàng, hay là do thanh kiếm cảm nhận thấy vô số hồn mà đang đến rất gần.

“Mau đi đi!” Lưu Quang chỉ ra ngoài cửa sổ, giục giã, “Còn không mau đi thì đệ chắc chắn sẽ khó toàn mạng rời khỏi đây đó!”

Đúng lúc đó, cửa sổ phát ra tiếng vỡ - Lưu Quang hành sự vốn rất cẩn thận, trước khi tập Phệ hồn thuật đã tính đến trường hợp bị nuốt ngược trở lại, vì thế đã bố trí tầng tầng lớp lớp kết giới phòng hộ ở xung quanh. Thế nhưng cửa sổ ban này đã bị Phù Nam phá vỡ, lúc này những hồn ma thoát ra từ Thánh hồ đã lần theo dải khói trắng nhuốm lẫn màu máu ồ ạt lao tới.

“Xoạt!” Bạch quang lóe lên, một hồn ma bị cắt ra làm đôi.

Trong chớp mắt, Khước Tà kiếm vung ra rồi nhanh chóng thu về tạo thành một luồng sáng trắng vòng quanh những đầu ngón tay. Phù Nam đứng bên cửa sổ, hơi lùi lại để đứng cho vững. Tay chàng khẽ rung lên vì căng thẳng, nhưng dáng người thì vẫn hiên ngang đứng giữa cửa sổ và Lưu Quang, quyết tâm không lùi nửa bước.

“Phù Nam!” Lưu Quang lên tiếng từ sau lưng, giọng nói run rẩy - điều chưa từng có ở Lưu Quang từ trước đến nay, kể cả khi đối đầu với cái chết.

Phù Nam không quay đầu lại, chỉ nắm chặt cán kiếm trong tay, cho đến khi không thể linh hoạt điều khiển thanh Khước Tà kiếm của mình được nữa.

Những hồn ma đi theo vết máu ban đầu bị nhát kiếm của Phù Nam làm cho giật mình, dừng lại chốc lát ở bên cửa sổ, nhưng rồi sau đó khi nhìn rõ đó chỉ là một kẻ ngang đường, chúng lại tiếp tục la hét và xông lên.

Luồng âm khí tràn ngập căn phòng ngột thở.

“Xoạt!” Khước Tà kiếm vụt qua như một chiếc cầu vồng, xé toạc đám khói trắng mờ mịt.

Trước lũ hồn ma kéo đến ồ ạt như mưa, khi vung kiếm lên, Phù Nam không ngừng cảm thấy tay và vai mình đang bị hàng trăm ngàn hàm răng sắc nhọn vô hình cắn xé, và máu như đang túa ra, thấm ướt cằm và má.

Thế nhưng Phù Nam vẫn không lùi nửa bước... thậm chí chàng cũng không hiểu nổi tại sao mình lại làm thế.

Chàng không có lý do gì phải xả thân vì người đang ở sau lưng mình. Nhưng chàng lại bỏ mặc tất cả mà chiến đấu, dùng hết sức lực của mình để ngăn cản không cho những hồn ma xông vào.

Đám khói đã bao trùm, gần như không còn nhìn thấy dáng người nữa, chỉ còn một vầng sáng trắng đưa qua đưa lại nhanh như chớp. Lưu Quang ngồi trên tấm thảm nhìn Phù Nam, thân người nghiêng nghiêng về phía trước, tay phải chống lên đất, cố gắng dùng hết sức để đứng lên cùng kẻ vai sát cánh với người huynh đệ, nhưng rồi lại nhận ra rằng đến cả chút sức lực yếu ớt cũng không còn nữa.

Vừa mới thực hiện Phệ hồn thuật thất bại, Lưu Quang chưa kịp khôi phục lại sức mạnh trong quãng thời gian ngắn ngủi như thế.

Trong căn phòng u tối, những tấm rèm bay bay trong gió, tưởng như các hồn ma đã xông cả vào bên trong. Bên chiếc cửa sổ duy nhất đã bị phá vỡ, Phù Nam vẫn đứng hiên ngang, bất chấp tất cả để ngăn cản lũ quỷ đang ồ ạt tràn vào.

Kiểm pháp của Phù Nam khiến Lưu Quang không khỏi giật mình: đây không phải là kiếm pháp của Bái Nguyệt giáo, và cũng không giống với những gì lưu truyền trong dân gian ở vùng Miêu Cương này. Thật không ngờ, Phù Nam lại biết được thứ kiếm pháp tuyệt diệu này.

Ngoài cửa sổ, tất cả vẫn chìm trong bóng tối. Nhưng ánh sáng trắng phát ra từ những hồn ma tụ lại mỗi lúc một sáng hơn, ngỡ như đang là ban ngày.

Toàn thân Phù Nam đã bị bao phủ trong thứ ánh sáng đó, chỉ còn mờ mờ nhìn thấy những đường kiếm vẫn không ngừng chuyển động, kiên quyết và dũng mãnh.

Thế nhưng, Lưu Quang nhận thấy những đường kiếm ấy đang chậm dần, chậm dần lại, dự cảm rằng sức mạnh của Phù Nam đang yếu dần. Chưa hết đêm dài, những hồn ma vẫn cứ tiếp tục kéo đến, với sức lực của một người làm sao có thể ngăn cản được toàn bộ âm khí của Thánh hồ?

Ánh sáng trắng càng lúc càng mạnh, cuối cùng đã hoàn toàn nhấn chìm bóng dáng của Phù Nam! “Keeng”, Khước Tà kiếm vụt bay ra, cắm xuống đất, rung động một hồi rồi không sao có thể cất lên được nữa.

Những hồn ma gào thét âm ỉ như vũ bão.

Lưu Quang cúi đầu, một giọt nước mắt rơi xuống đám tàn hương.

Phù Nam, lần đầu tiên trong cuộc đời dửng dưng cảm không lùi nửa bước, lại phải chịu kết cục như thế này... Trong mắt Lưu Quang chợt lóe lên một tia sáng quyết đoán, liền đưa ngón giữa tay phải lên miệng cắn mạnh, dùng máu của mình đưa đi đưa lại trên nền đất, vẽ lên một phù chú phức tạp...

Đó là Phân huyết đại pháp, là một thuật pháp cấm kỵ khác của Bái Nguyệt giáo, dùng để chiêu gọi Yểm quỷ.

Lưu Quang định dùng máu của mình, dùng một phần sinh mệnh để trao đổi với ma quỷ ẩn náu trong bóng tối của mặt trăng. Y đánh thức Yểm quỷ, hiến cho quỷ sinh mệnh và linh hồn của mình, còn Yểm quỷ sau khi phục sinh sẽ “cho mượn” sức mạnh để y thực hiện nguyện vọng của mình.

Trước kia, Thiên Trúc Giáo chủ cũng đã dùng thuật pháp này để khống chế Tế Tư Vân Tứ,

Vị Tế Tư với sức mạnh vô song cuối cùng cũng bị trói lại và bị ném xuống Hồng Liên U Ngục tăm tối. Chừng nào máu trong người Thiên Trúc còn chảy, thì Vân Tứ sẽ không có cách nào có thể thoát ra. Thế nhưng, cái giá phải trả cũng quá đắt, trái tim hồng y nữa đồng đó đã ngày càng đen tối, cay độc, chỉ thêm khát sự chết chóc đầm máu, dần dần đã bị sức mạnh của Yểm quỷ gặm nhấm, ăn mòn, đến mức không thể khống chế được hành vi của mình.

Dường như từ sâu thẳm trong lòng mình, Thiên Trúc Giáo chủ cũng biết được điều đó, nên đã bắt chấp tất cả để xuống núi tìm người anh trai, thực ra, Thiên Trúc không chỉ muốn tìm ra nguyên nhân tại sao năm đó người thân yêu nhất lại bỏ rơi mình, mà phải chăng... đơn giản là muốn tìm được hồi kết?

Thiên Trúc mãi mãi sẽ không quay trở lại nữa.

Vậy nhưng... đến lượt mình nhanh thế sao?

Những suy nghĩ ấy vụt lóe lên trong đầu Lưu Quang nhưng tay y vẫn không ngừng dùng máu vẽ phù chú. Dù thế nào đi chăng nữa, dù phải bắt chấp mọi thủ đoạn, không quan tâm hậu quả ra sao, lúc này không thể để cho Phù Nam phải chết!

“Không! Lưu Quang, dừng tay lại!” Phù Nam hét lớn, cố sức ngăn cản.

Không biết lấy sức mạnh từ đâu, Khước Tà trong góc tường bỗng nhiên nhảy lên, xông thẳng về phía bàn tay Lưu Quang.

Thế nhưng đúng vào lúc đó, Lưu Quang úp bàn tay xuống, in phù chú để hoàn thành xong vào chính giữa lòng bàn tay, khẽ cúi đầu và nói hai tiếng: “Yểm lại.”

Câu nói chưa dứt, vết máu trên sàn đã hóa thành một ngọn lửa bùng lên mãnh liệt!

Khước Tà kiếm lao tới, gặp phải ngọn lửa dữ dội ngăn cản, sau một hồi vật lộn, cuối cùng bị rơi xuống đất.

“Yểm lại!” Lưu Quang chợt ngẩng đầu lên, hô nhỏ, ngón tay giơ về phía những hồn ma ngoài cửa sổ - đó là ngọn lửa Hồng Liên của chốn địa ngục. Vô số những tia lửa từ đầu ngón tay Lưu Quang cũng như từ các kết giới trên mặt đất đồng loạt bay về phía đám khói trắng.

Lũ hồn ma bị thiêu bỏng rẫy, kêu lên đau đớn, đột nhiên tản ra và bay loạn xạ, cuối cùng do không thể tìm được phương hướng, đành quay về theo con đường đã tới. Ngọn lửa mãnh liệt còn tiếp tục lan rộng, đuổi theo những hồn mà suốt dọc đường, khiến cho chúng hồn bay phách lạc.

Trong bóng đêm, đám khói như một đóa hoa sen đã nở rồi đột nhiên sụp lại, biến vào trong miệng hồ.

Bầu không gian lắng xuống, cả đất trời chìm vào trong tĩnh lặng, chỉ còn tiếng những hạt mưa phùn tí tách rơi.

“Lưu Quang!” Nhìn sắc màu đỏ tía trong mắt Lưu Quang, Phù Nam thất thanh gọi.

Cánh tay ban nãy dùng để thao túng ngọn lửa Hồng Liên đột ngột hạ xuống vì không còn chút sức nào. Ngọn lửa bên ngoài đã tắt. Lưu Quang ngã vật xuống sàn đá lạnh, bạch y nhuốm đầy máu và khói bụi.

“Hãy giết huynh, Phù Nam... mau lên.” Lưu Quang nói trong tiếng thở yếu ớt, mắt đỏ như chực ứa máu, “Bởi vì huynh đã chiêu gọi, nên Yểm quỷ sắp tỉnh lại rồi... dần dần huynh sẽ trở nên hoàn toàn không giống một con người nữa. Mau giết huynh...”

Câu nói chưa dứt thì chợt ngưng lại, bởi trong giờ phút đó, Lưu Quang nhìn thấy gương mặt của Phù Nam!

Thật là một gương mặt đáng sợ... Toàn thân Phù Nam nham nhở đầy vết cắn, không còn một chỗ nào lành lặn. Đặc biệt là... gương mặt tuần tú giờ chỉ chút vết thương, máu chảy ròng ròng, hở ra đầu xương trắng...

Lưu Quang ngưng lời, trên gương mặt lộ rõ vẻ đau khổ. Nhìn người huynh đệ đã giúp mình ngăn cản những âm hồn ma quỷ ra nông nổi ấy, Lưu Quang lẩm bẩm: “Không sao, để huynh đổi gương mặt khác cho đệ.”

Lưu Quang lại giơ tay đặt lên mặt, hô khẽ: “Yểm...”

“Không!” Không để tiếng thứ hai phát ra, Phù Nam vội vàng ngăn lại, Khước Tà kiếm dưới đất đột nhiên bay lên - thế nhưng không phải là đâm vào Lưu Quang, mà là đâm vào cổ họng của chính mình.

“Dừng lại!” Quên đi việc tiếp tục chiêu gọi Yểm quỷ, Lưu Quang ngừng lại, rồi vươn người nắm lấy thanh kiếm nhanh như tia chớp.

Khước Tà kiếm dừng trước cổ họng Phù Nam trong gang tấc.

“Đệ không hận huynh. Đệ liều mạng không phải là vì huynh - mà chỉ vì bản thân mình...” Phù Nam khẽ nói, ánh mắt kiên quyết, “Cũng không phải là đệ muốn chấm dứt thay cho huynh.” Vừa nói chàng vừa từ từ đứng dậy, “Nếu trong huynh có ma quỷ, thì hãy cùng đệ nghĩ cách để nhốt nó lại.”

Nhìn người huynh đệ bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ, quyết đoán đến lạ thường, Lưu Quang dường như không dám tin vào mắt mình - Là Phù Nam khờ khạo và luôn do dự ngày nào đây sao? Sau khi dùng cảm đối mặt với khó khăn thử thách đến cùng cực, chỉ trong chớp lát, đệ ấy dường như đã biến thành một người hoàn toàn khác.

Phải chăng, trong sâu thẳm mỗi con người đều có hai gương mặt, chỉ cần phá vỡ gương mặt ở bên ngoài, sẽ có thể thấy một gương mặt hoàn toàn khác?

“Lưu Quang, huynh biết không...” Lưu Quang bật cười, cúi đầu nói, “Đệ vừa phát hiện ra rằng, chỉ cần muốn làm, thực ra... rất nhiều việc... căn bản là không hề khó! Ha ha... vậy mà tại sao từ trước đến giờ đệ không dám làm cơ chứ?”

Trong căn phòng tối, hai người yên lặng nhìn nhau giây lát. Bên ngoài gió mưa vẫn không ngơi thét gào.

“Phù Nam! Lưu Quang! Mau, mau lại đây... cứu... cứu với!”

Một tiếng kêu thảm thiết như xé toạc màn đêm, khiến hai người cùng lúc giật mình đứng lên

12. Huyết Anh

Dưới làn mưa mỗi lúc một mau, Phiêu Bích đi giữa những khóm hoa Mạn Châu Sa, cẩn thận từng bước chân để tránh cho đất khỏi dính và gấu quần. Những bông hoa đã có phần tàn khô khẽ chạm vào chân, khiến nàng bắt chợt hơi hoang mang - dường như có một bàn tay nhỏ bé lạnh buốt đang kéo vạt áo mình lại không cho đi về phía trước.

Không hiểu tại sao, dự cảm không lành của Phiêu Bích ngày càng rõ rệt.

Giữa đường, đi qua túp lều của Nham Sinh, Phiêu Bích ngó vào bên trong, không thấy có bóng người, chỉ thấy lửa trong lò vẫn đang cháy, ống điều cày đặt bên cạnh, sợi thuốc Lào còn vương vãi trên sàn - xem ra Nham Sinh thúc đã đi ra ngoài, những vết chân vội vã từ căn phòng đi sâu vào trong khu rừng tre.

Phiêu Bích đang chuẩn bị đi thì bỗng có cảm giác là lạ. Nàng quay đầu lại, sờ tay lên cửa sổ thì thấy, đầu ngón tay dính một giọt máu tươi.

Nàng nhìn về phía căn tịnh xá, ánh mắt đầy lo lắng.

Bóng tối bao trùm, mây đen giăng kín, chỉ có ánh sáng tỏa ra từ căn tịnh xá. Thế nhưng, ánh sáng đó sao có màu đỏ thật âm đậm, u ám?

Phiêu Bích nghĩ một lát, rồi đi theo vết chân lộn xộn trên nền đất. Đến gần rừng tre, nàng chợt dừng bước, với tay lên bề mặt cành tre rồi cầm theo.

“Phù Nam!” Phiêu Bích đứng ngoài sân gọi. Âm thanh vuyên qua làn mưa. Bên trong vẫn sáng đèn, có lẽ cả Phù Nam và Thần Triệt đều ở trong nhà - nàng nghĩ.

Mãi hồi lâu không có tiếng trả lời. Phiêu Bích thấy chợt dạ, bèn gọi thêm một tiếng.

“Hu hu...” Đột nhiên, một bóng đen trong phòng chuyển động, và cất lên tiếng khóc khe khẽ... Là tiếng của Thần Triệt!

“A Triệt? Cô sao vậy?” Phiêu Bích không hỏi hoảng hốt, vội đẩy cửa bước vào trong nhà, “Cô thấy khó chịu ở đâu? Tại sao lại khóc?”

“Hu hu...” Tiếng khóc phát ra từ góc nhà, khe khẽ và run rẩy, vô vọng đến gần như muốn suy sụp, “Tôi đã giết người... tôi giết người rồi!”

“Gì cơ? Cô nói gì?” Phiêu Bích giật mình, “Cô giết ai?”

Lẽ nào là Phù Nam... Phù Nam đã bị...

Trong thoáng chốc, Phiêu Bích không còn giữ nổi bình tĩnh, vội vã lao đến, nhưng rồi, nàng cảm thấy trán mình vừa lướt nhẹ qua một vật gì đó - ngược nhìn lên, trước mắt là một đôi chân dính đầy đất vàng đang thông xuống!

“Trời ơi!” Phiêu Bích ngẩn đầu, loạng choạng lùi bước, tay đưa lên che miệng như cố kìm nén tiếng hét.

Đó là Nham Sinh thúc thúc... xác người coi mộ đang treo lủng lẳng giữa nhà...

Xác chết ấy... không còn mắt, từ hố mắt đen chảy ra những giọt máu khô, và đọng lại trên những nếp nhăn trên mặt. Thế nhưng kỳ lạ là gương mặt ấy không hề tỏ vẻ sợ hãi, khóe miệng còn hơi nhếch lên - một nụ cười - dường như trước khi chết đã bị mê hoặc!

“Tôi đã giết ông ấy... tôi đã giết...” Thần Triệt ánh mắt đờ đẫn, giơ tay lên, nhìn lòng bàn tay đỏ máu, không ngừng lăm bắm, hoảng hốt, “A... a... Anh nhi, sao cứ bắt tôi giết người thế?”

Từ tay nàng, bỗng nhiên rơi xuống một chú quạ đen đã bị chặt đầu, toàn thân xơ xác.

“Nha Nha!” Phiêu Bích gọi thất thanh, hồi lâu sau mới đưa mắt nhìn về phía người con gái đang ngồi co ro trong góc nhà, định tiến về phía trước, nhưng lại ngại tà khí phát ra từ đó.

Đang lưỡng lự, nàng bỗng nghe thấy tiếng nói lạnh lùng vang lên: “Đằng nào thì người cũng đã giết người rồi còn gì.”

Phiêu Bích hoảng sợ ngó nhìn ra xung quanh, sau đó giơ cành tre trên tay, chỉ vào sau lưng Thần Triệt, quát lớn: “Ra đây!”

Một gương mặt trẻ con trắng bệch hiện ra, nhồm miệng cười sau mái tóc đen dài óng ả. Giọng nói ban nãy rõ ràng là giọng của con Yểm quỷ ký sinh này, Phiêu Bích giật mình, không ngờ chỉ sau vài ngày, đứa trẻ đó đã thu nhỏ đi khá nhiều, dường như cơ thể nó đã ăn sâu thêm vào lưng Thần Triệt.

“A... a...!” Thần Triệt không thể khống chế thêm được nữa, hét to lên, cố gắng dùng tay bịt chặt hai tai, thân người co rúm.

Trong suốt những ngày qua, lúc nào nàng cũng lắng vẳng nghe thấy một giọng nói sắc nhọn, cay độc và điên cuồng. Đầu tiên là từng câu từng câu gợi nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra ở chốn Hồng Liên U Ngục, hủy hoại chút niềm tin còn sót lại, sau đó là những câu nói thôi thúc những ý nghĩa đen tối trong đầu nàng.

Giọng nói đó kể rằng, dưới ngực tối, nàng đã nảy sinh lòng thù hận đối với Tế Tư Vân Túc, nên đã giết ông ấy; và nay, trong lòng nàng có sự đổ kỵ, thù địch với Phiêu Bích, và mong Phiêu Bích sẽ biến mất vĩnh viễn trong cuộc sống của nàng và Phù Nam...

Phải chăng vì trái tim đã có khe nứt, nên nàng mới không ngừng bị quái vật dụ dỗ?

“Đã có ta ở đây, bất cứ ước nguyện nào của người cũng sẽ được đáp ứng. Chỉ cần người nói ra hai từ thôi. Người cũng thấy rồi đấy, chẳng phải người đã chỉ cần dùng có một ngón tay là có thể giết chết tên coi mộ hay sao? Nếu muốn Phù Nam mãi mãi thuộc về người, thật quá đơn giản, chỉ cần người khẽ cử động một ngón tay, người con gái trước mặt người sẽ vĩnh viễn biến mất. Chỉ cần người nói một câu: Yểm lai!...”

Thần Triệt chỉ biết gào to lên, như muốn dùng tiếng hét xé nát tim gan để át đi sự mê hoặc đang ngày càng chi phối mạnh mẽ trong lòng.

Nhìn xác Nham Sinh treo lơ lửng trước mặt, nghe tiếng hét hoảng loạn của Thần Triệt, Phiêu Bích run rẩy cất tiếng: “Phù Nam! Phù Nam!”

Thế nhưng, chủ nhân của ngôi nhà đã hoàn toàn mất tông tích.

“Phù Nam đâu? Phù Nam đi đâu rồi?” Phiêu Bích thoảng thốt chạy một vòng khắp nhà tìm, “Muộn thế này rồi huynh ấy còn đi đâu? Cô trở nên thế này, sao huynh ấy không ngăn cản?”

“Phù Nam...” Cái tên ấy có một hiệu quả thật kỳ lạ, khiến cho người con gái đang kêu gào bỗng nhiên yên lặng hẳn lại. Phiêu Bích ngẩng đầu lên, hoang mang nhìn Phiêu Bích, “Tôi không biết... Tôi đã cầu xin huynh ấy đừng có đi nhưng huynh ấy không quan tâm... huynh ấy đã bỏ mặc tôi mà đi rồi...”

Miệng lẩm bẩm, ánh mắt Thần Triệt bỗng nhiên biến sắc, từ trong sáng đến hoang mang, sau đó là căm hận và điên cuồng.

“Huynh ấy không cần tôi nữa! Huynh ấy vốn dĩ là của tôi... từ nhỏ đã là của tôi rồi!” Thần Triệt gào lên, nhìn thẳng vào người bán thuở nhỏ với ánh mắt căm hận, “Tôi bị giam cầm suốt tám năm qua, trở thành quái vật như thế này, nên huynh ấy không cần tôi nữa. Tất cả là tại cô! Tại sao lại cướp huynh ấy của tôi?”

Suy nghĩ của nàng thật đơn giản, cảm xúc bùng phát một cách mãnh liệt, vô tư, như thể một đứa trẻ lên tám đang giận dữ khi bị cướp đi món đồ chơi yêu thích nhất.

“A Triệt!” Phiêu Bích gọi khẽ, lùi lại một bước, “Hãy bình tĩnh lại, tôi không cướp gì của cô cả!”

Sau lưng Thần Triệt, cục u dưới mái tóc dài dần dần phẳng xuống, cơ thể đứa trẻ gần như đã lún sâu hẳn vào lưng, chỉ còn mỗi cái đầu nhô ra. Đường như nhân lúc trong tim Thần Triệt tràn đầy thù hận, con quỷ đã hoàn toàn dung nhập vào cơ thể nàng!

“A Triệt, đừng có như thế, Phù Nam mãi mãi là của cô. Tôi không cướp của cô đâu mà.” Phiêu Bích nhẹ nhàng nói.

Thần Triệt cắn răng, dường như đang phải chịu nỗi khổ nào đó, nín thinh không nói một lời.

“Yểm lai”, “Yểm lai”... Cảm giác toàn thân cô vô vàn âm thanh dội lên mạnh mẽ, gào thét gần xa, như đang cố mê hoặc nàng hãy nói ra hai từ đó thì sẽ có được tất cả...

Nàng cắn răng, cắn răng thật mạnh, cho đến khi môi bật máu, nhất định vẫn không chịu nói ra dù chỉ một từ.

Nhìn Thần Triệt bỗng nhiên bị chảy máu, Phiêu Bích giật mình, thận trọng đưa ra chiếc khăn tay, nhưng vẫn e ngại bị con quỷ phía sau tấn công - lúc này mắt nó phát ra thứ ánh sáng màu đỏ bí hiểm và dữ tợn đến đáng sợ.

Không được, không được... càng lúc càng không thể khống chế được nữa rồi!

Chạy đi, chạy đi! Thần Triệt hét lên từ sâu thẳm trong lòng, nhưng không sao có thể phả ra thành lời. Bởi vì nàng sợ chỉ cần mở miệng, hai từ kia sẽ bật ra, và mình sẽ bị ma quỷ thao túng.

Nàng cố vùng vẫy, giơ tay ra hiệu để xua đuổi người con gái đứng trước mặt.

Trong lúc vùng vẫy, vô tình chạm phải cổ tay Phiêu Bích đang giơ khăn ra, hơi người ấm áp khiến nàng bỗng chốc rùng mình, và một dự cảm không lành ủa đến. Nàng cảm nhận rất rõ ràng, một âm thanh đang rung lên từ ngọn Linh Trụ, từng từ, từng từ phát ra rõ ràng, như thay nàng đọc câu chú đó - “Yểm lai!”

Thần Triệt hoảng hốt quay đầu ra cửa sổ, nhìn về phía ngọn núi im lìm trong bóng đêm. Nỗi sợ hãi trong phút chốc khiến con tim nàng vỡ nát. Là ai? Ai đã đọc câu phù chú đó, từ nơi xa xôi nào đó đã chiêu gọi Yểm quỷ trong nàng?

Nhưng nỗi sợ hãi đó chẳng kéo dài được bao lâu, bởi thần trí của nàng cũng chỉ còn tỉnh táo được trong chốc lát.

Thần Triệt cảm thấy sự chuyển biến đáng sợ trên cơ thể mình: trên lòng bàn tay, chỗ da bị rách hồi phục lại, làn da mới mọc lên trắng mịn như tuyết, bông Mạn Châu Sa trên đó lại rực rỡ hơn bao giờ hết, mái tóc nàng đổi màu trắng xám, nhanh chóng mọc dài ra, như thể những cọng rơm đang trườn mình...

“Chạy đi, Phiêu Bích! Mau chạy đi!” Thần Triệt ngẩng đầu, nhìn Phiêu Bích bằng con mắt đỏ rực như máu, kịp hét lên một câu trước khi toàn bộ thân thể bị Yểm quỷ thâm nhập.

Cánh cửa bên cung Chu Tước hiem khi mở ra, thế nên, khi Lưu Quang và Phù Nam vội vã mở cửa lao ra ngoài, đệ tử Bái Nguyệt giáo vô cùng kinh ngạc. Đây cũng là lần đầu tiên trong suốt ba năm qua Lưu Quang bước chân ra khỏi cung điện u ám này.

Trong đêm tối, tiếng ọi của Phiêu Bích xuyên qua làn mưa phùn dày đặc, ẩn chứa cả niềm đau và sự tuyệt vọng. Nàng gõ cửa vội vã.

Cánh cửa bật ra, một vết máu từ tay nắm bằng đồng chảy xuống, và một bóng người đang dựa cửa ngã khuỵu.

“Phiêu Bích!” Lưu Quang cúi gập người, đỡ lấy Phiêu Bích và ôm vào trong vòng tay, thẳng thốt kêu lên.

Mái tóc ẩm ướt của nàng áp sát vào má y. Dường như vừa phải trải qua một trận chiến khốc liệt mới có thể thoát thân đến đây, bộ y phục xanh của nàng đã bị nhuộm thành màu đỏ, trên mặt là bao nhiêu vết máu ngang dọc chảy dài trên má, đi qua khóe mắt, và dường như mắt nàng không thể nhìn rõ được nữa.

“Lưu Quang... Lưu Quang... có phải là huynh không?” Mặc dù mắt đã bị những vết máu che mờ đi, nhưng Phiêu Bích đã nhận ra ngay giọng nói quen thuộc ấy, nàng cố sức nắm lấy vai Lưu Quang, nói bằng chút hơi thở yếu ớt còn lại, “Cẩn thận... phải cẩn thận! Yểm quỷ... Yểm quỷ phục sinh... Yểm quỷ đã bị đánh thức rồi! A Triệt, A Triệt...”

Yểm quỷ phục sinh! Cái tin khiến ai ai đều phải kinh sợ, thế nhưng Lưu Quang vẫn hết sức bình thản, dường như đã dự đoán trước được điều này.

“Đừng nói nữa,” Lưu Quang đóng cửa, tay bế người con gái bị trọng thương, dùng ánh mắt ra hiệu bảo Phù Nam đi kiếm vải, “Trước hết phải băng bó vết thương cho muội đã.”

Nhưng Phù Nam vẫn cứ đứng sững ở đó như người mất hồn, sắc mặt trắng bệch.

Yểm quỷ phục sinh? Vậy thì... A Triệt... A Triệt không phải là đã.

Trong khoảnh khắc ấy, bao nhiêu lo lắng và sợ hãi choán ngập trong lòng, dường như có một dòng điện chạy qua làm con tim đau nhói. Không kịp nghĩ ngợi gì thêm, Phù Nam mở cổng lao vụt ra giữa làn mưa đêm dày đặc.

“Phù Nam!” Lưu Quang giật mình gọi, “Quay lại, đừng có đi!”

Thế nhưng, bóng bạch y đã mờ xa.

Ôm tấm thân đã lả đi của Phiêu Bích, nhìn theo bóng Phù Nam lao thẳng xuống núi, Lưu Quang thấy lòng mình trống rỗng. Ánh đèn hành lang mờ chiều khiến làn mưa trông tựa như sương khói, lúc tản ra, lúc tụ lại, ẩm đậm đến tê lương.

“Phù Nam... Phù Nam ở chỗ huynh sao?” Nghe tiếng gọi ban nãy của Lưu Quang, Phiêu Bích vui mừng, cố mở to mắt, ríu rít hỏi, “Huynh ấy không sao chứ?”

Lưu Quang không biết phải nói sao, một lát say mới buông lời, “Đệ ấy đã đi rồi.”

“...” Phiêu Bích lặng thinh. Với sự nhạy cảm của mình, nàng hiểu lý do vì sao Phù Nam lại đột ngột bỏ đi như thế - sớm tối bên nhau suốt ba năm trời, cuối cùng vẫn không thể bằng tình yêu sâu sắc từ thời thơ ấu...

Cảm nhận rõ người con gái trong tay mình đang lạnh đi, Lưu Quang bỗng nhiên thấy có phần áy náy - để đối phó với tình thế nguy kịch, Lưu Quang đã chiêu gọi Yểm quỷ, nhưng thật không ngờ, người đầu tiên bị hại lại chính là Phiêu Bích!

“Yểm quỷ phục sinh... A Triệt đã... không còn nữa.” Phiêu Bích ôm lấy vai Lưu Quang, giọt nước mắt lăn tròn trên má, hòa tan những vết máu đã khô. Bằng hơi thở yếu ớt, Phiêu Bích khẽ cất lời khẩn cầu, “Phù Nam đi lần... chắc sẽ trúng kế của Yểm quỷ mất - Lưu Quang, Lưu Quang... xin huynh hãy đi giúp huynh ấy, có được không?”

Lưu Quang quay mặt đi chỗ khác, miệng khẽ nói: “Muội đã đến nông nỗi này... vẫn còn chỉ lo cho đệ ấy thôi sao?”

Phiêu Bích cười. Những giọt mưa rơi xuống gương mặt nhợt nhạt của nàng cũng dần bị nhuộm màu máu, chảy dài trên má. “Lưu Quang, cầu xin huynh - ngoài huynh ra, không ai có thể trị được Yểm quỷ nữa... Phù Nam vốn mềm yếu, nhất định không phải là đối thủ của yểm quỷ...”

Lưu Quang không nói một lời, chỉ lẳng lặng ôm người con gái bị thương trở vào bên trong cung Chu Tước.

Trong căn phòng tối, Lưu Quang thắp một ngọn nến. Ánh lửa lúc mờ lúc tỏ chiếu hắt lên gương mặt y.

Lưu Quang xé một mảnh rèm, nhanh chóng băng bó vết thương cho Phiêu Bích một cách cẩn thận, đọc câu thần chú để vết thương mau lành, và sau đó lấy ra một nhánh Linh chi bảy lá cho nàng ăn.

“Huynh... huynh không chịu ư?” Phiêu Bích vẫn chỉ nghĩ đến Phù Nam, thần trí bắt đầu hoang mang trở lại, tóm lấy và lắc nhẹ vai Lưu Quang.

“Phù Nam, lại là Phù Nam! Tại sao muội không bao giờ nghĩ cho huynh vậy?”

Phiêu Bích giật mình, rời tay khỏi vai Lưu Quang, nhìn thẳng vào ánh mắt như có lửa trong chốc lát.

“Cách đây mấy hôm Yểm quỷ đột nhập cung Chu Tước, khi đó nó mới thoát ra từ dưới đáy hồ, sức lực còn yếu, nhưng để ngăn cản được nó, huynh cũng đã bị trọng thương...” Lưu Quang quay đầu nhìn về phía Thần miếu tăm tối ở đằng xa, cười nhạt, “Giờ đây Yểm quỷ đã hoàn toàn hồi phục, muội có nghĩ rằng, nếu huynh đồng ý với muội đi cứu Phù Nam, thì huynh cũng sẽ chết không? Muội muốn huynh đi đối phó với Yểm quỷ? Muội thà để huynh chết, chứ nhất định không muốn Phù Nam chết, phải vậy không? Ha ha, ha ha...”

Nói đến đây, dường như tất cả những bi phần bị dồn nén lâu ngày đã vỡ òa trong tiếng cười đau đớn.

“Lưu ... Quang?” Phiêu Bích đã mở to được mắt, nhìn Lưu Quang đầy kinh ngạc, “Huynh... sao lại nói vậy? Huynh không thể chết... huynh mạnh như thế, làm sao có thể chết được?”

Từ nhỏ đến nay, hình ảnh Lưu Quang trong ký ức nàng luôn là một người mạnh mẽ, bình thản, trang nghiêm, và có sức mạnh mà người khác khó lòng đạt được, thậm chí là không dám mơ tới. Mỗi lần gặp phải khó khăn, Phiêu Bích đều nghĩ ngay đến việc tìm Lưu Quang nhờ giúp đỡ, và huynh ấy luôn sẵn sàng đáp ứng đúng như mong đợi.

“Huynh sẽ đi cứu Phù Nam, lập tức sẽ đi ngay!” Dường như ý thức được rằng mình đang mất tự chủ, nụ cười trên miệng Lưu Quang nhanh chóng vụt tắt, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, “Huynh không thể không cứu đệ ấy, cũng giống như ban nãy đệ ấy không thể không cứu huynh. Muội hài lòng rồi chứ?” Lưu Quang quay người bước đi, bỏ lại Phiêu Bích trong căn phòng tối, mặc cho nàng đang cố cất giọng yếu ớt gọi tên mình ở phía sau.

Tại sao... tại sao lại nói ra điều đó? Lẽ ra, tất cả nên được chôn vùi vĩnh viễn ở nơi sâu thẳm của trái tim.

Lưu Quang có tính cách gần giống với sư phụ Vân Túc. Khi đã chọn lựa bước trên con đường để trở thành một Tể Tư, y đã biết rằng mình sẽ phải từ bỏ tất cả những niềm vui và những gì thuộc về phạm tục - để sống cuộc sống như một vị thần.

Ngược lại, người huynh đệ yếu đuối của y - Phù Nam - thì vẫn ở chốn phàm trần, trải qua bao nhiêu hoạn nạn, bao nhiêu lo lắng phiền muộn, niềm vui nỗi buồn, lại có những thứ mà y không bao giờ có thể có được. Từ khi giúp Phù Nam thoát khỏi sự trừng phạt của Thiên Trúc Giáo chủ, từ sâu thẳm cõi lòng, y đã thầm gửi gắm Phiêu Bích cho Phù Nam, hi vọng rằng Phù Nam sẽ có thể chăm sóc Phiêu Bích, để nàng luôn được bình an và hạnh phúc.

Lưu Quang vốn định chôn chặt tình cảm này trong tim mình mãi mãi, nhưng, y không sao có thể quên được người con gái đó, không hiểu sao vẫn luôn nhớ đến...

Y luôn muốn hỏi Vân Tức sư phụ - suốt cuộc đời sư phụ, có bao giờ có cảm giác không thể cắt đứt với trần duyên? Đáng tiếc là y đã không có người dẫn đường, không có ai giúp giải đáp những nghi vấn trong lòng, chỉ biết ngày ngày vật lộn với sự giằng xé của con tim, chịu đựng giày vò, ức chế bản thân, để rồi giờ đây, tất cả như muốn trào dâng, bùng lên mạnh mẽ.

Trong những năm qua, Lưu Quang vẫn liên lạc với Phiêu Bích qua thư từ, và vẫn âm thầm cho phép nàng vào cung Chu Tước - tất cả, chỉ vì y đã thực sự trân trọng nàng như một viên ngọc quý báu nhất trên đời.

Nói cho cùng, dưới góc độ nào đó, y còn mềm yếu hơn cả Phù Nam!

Lưu Quang đi trên hành lang quanh co, từ ống tay áo lấy ra một gói thuốc màu đỏ, nhìn hồi lâu, rồi bình thần đưa lên miệng - y quyết định sẽ kết thúc tất cả.

Đêm đã về khuya, mưa mỗi lúc một nặng hạt, rơi xuống những khóm Mạn Châu Sa đang độ lụi tàn giữa những ngôi mộ lạnh lẽo.

Nhưng rồi, từng giọt máu rơi xuống, khiến những bông hoa rực rỡ trở lại.

Vết máu từ phía bắc của khu mộ đi vào giữa, sau đó rơi vào trạng thái giằng co, không sao có thể tiến về phía Nguyệt cung thêm một bước. Máu rơi xuống và nhuộm đỏ màu hoa Mạn Châu Sa.

“Keeng!” Chỉ trong thoáng chần chừ, thanh Bạch Cốt sắc nhọn đã đâm xuyên qua vai Phù Nam, từ mũi kiếm chảy ra những giọt máu tươi.

Phù Nam loạng choạng, thanh Khước Tà trong tay gần như rơi xuống. Xem ra, không thể thoát được rồi... nhất kiếm này gần như đã lấy đi chút sức lực ít ỏi còn lại của chàng.

Phù Nam xót xa nhìn Thần Triệt hồi lâu, không tin nổi rằng, chỉ sau có nửa ngày xa cách, nàng đã trở nên như thế.

“Ha ha... khá lắm, khá lắm, không ngờ có thể cầm cự lâu đến thế!” Người con gái trong bộ y phục trắng từ khóm Mạn Châu Sa bước tới, cười nói, “Đây là kiếm pháp của Bạch đế nhất lộ... thật không ngờ, Tham Long Tứ Thí vẫn còn lưu lại trên thế gian?”

Trên tay nàng, thanh Bạch Cốt không ngừng chảy ra những giọt máu tươi.

“A Triệt!” Phù Nam chống kiếm xuống đất để đứng cho vững, “Rốt cuộc mọi làm sao vậy?”

“A Triệt? Ha ha... cô ta chết rồi!” Người con gái đó cười nham hiểm, ánh mắt đỏ lên, giơ tay chỉ vào tim, “Cô ta đã chết ở trong này rồi! Người gọi cũng vô ích, cô ta không nghe thấy đâu.”

“Người, đồ yêu nghiệt kia, người đã giết A Triệt?!” Phù Nam cắn răng, không biết lấy đâu ra sức mạnh để rút thanh Bạch Cốt đang xuyên qua vai ra, nhất thanh kiếm Khước Tà lên, hét lớn.

“Đúng là không biết tự lượng sức mình... người muốn gì? Đây là thân thể của Thần Triệt, người dám hạ thủ không?” Yểm quỷ cười khinh miệt, giơ thanh Bạch Cốt lên, đâm thẳng vào ngực Phù Nam, “Đừng có cản đường ta! Giết được người, sau đó giết kẻ trong cung Chu Tước kia, ta sẽ có thể tiến vào Thần miếu rồi... ha ha...”

Nhất kiếm xé toạc không gian, mang đầy sát khí.

Mũi kiếm đâm thủng ngực Phù Nam, nhưng rồi bỗng nhiên dừng lại, không ngừng run lên.

Nụ cười đắc ý của Yểm quỷ vụt tắt, sau đó nhanh chóng chuyển đổi qua các cung bậc cảm xúc khác nhau, sắc đỏ trong mắt lóe lên rồi vụt tắt, cánh tay cương cứng và run lên, dường như có một sức mạnh vô hình

nào đó đang muốn giằng lấy Bạch Cốt trong tay nó. Gương mặt tuyệt đẹp bỗng chốc trở nên quái gở, méo mó đến đáng sợ, miệng mấy lần mở ra nhưng không nói thành lời.

Cuối cùng, một thoáng chốc khi sắc đỏ trong mắt mất đi, phải cố gắng lắm, Thần Triệt mới thốt ra được mấy tiếng: “Phù Nam, mau chạy đi!”

Trước sự biến đổi kỳ lạ của ánh mắt, Phù Nam chợt hiểu ra, lên tiếng gọi: “A Triệt!” - Đó là Thần Triệt bị đè nén ở bên trong Yểm quỷ, đang cố vùng vẫy hết sức để giành lại quyền khống chế bản thân mình!

Phù Nam không kịp nghĩ ngợi gì hơn, chỉ biết nhún chân lùi lại, tránh khỏi mũi kiếm, và thấy ngực mình đau buốt. Phù Nam quay đầu lại chạy về phía Nguyệt cung - phải tìm được Lưu Quang, chỉ có huynh ấy mới có thể khống chế được Yểm quỷ!

Thế nhưng khi Phù Nam vừa đi khỏi khu mộ, giẫm chân lên thềm gạch bỗng nghe thấy tiếng cười lạnh lùng bên tai, “Muốn chạy hả?”

Tiếng cười phải cách đến vài chục trượng, thế nhưng lại nghe như sát bên tai. Phù Nam chưa kịp quay đầu lại thì đã thấy lưng mình đau nhói, loạng choạng ngã ra đất.

Thanh kiếm lướt nhanh như tia chớp, xuyên qua vai và ghim người chàng dính chặt vào bức tường rào quanh khu mộ.

Cơn đau khiến Phù Nam gần như ngất lịm, qua khóe mắt chỉ nhìn thấy một đôi hài thêu hoa màu trắng nhẹ nhàng bước tới - trên giày có thêu hai bông hoa màu đỏ đang nở rộ - tiếng quát phát ra theo từng bước chân, “Đồ tiện nhân đáng chết, muốn thả cho nó chạy à? Không biết lượng sức mình! Ta sẽ dùng chính bàn tay ngươi để giết nó, để ngươi được tận mắt chứng kiến cảnh nó phải chết như thế nào!”

Cánh tay đỏ màu máu giơ lên, thanh Bạch Cốt từ vai Phù Nam lập tức bật ra, mang theo một chuỗi huyết châu, rồi nhanh chóng thu về nằm gọn trong tay Yểm quỷ. Sau đó, cùng với tiếng cười vang, thanh kiếm lại vung lên, làm thành một đường vòng cung, hướng thẳng vào cổ Yểm quỷ.

“Cạch” Bỗng nhiên một âm thanh nho nhỏ phát ra, thanh Bạch Cốt bị cản lại, nứt ra những vết trong như một bông hoa cúc đang nở. Kỳ lạ thay, không hề thấy bất cứ một vật nào chạm vào thanh kiếm! Xung quanh hoàn toàn không có một ai - thanh Bạch Cốt đã bị một sức mạnh vô hình ngăn cản!

“Ai?” Yểm quỷ ngẩng đầu, quát lớn.

Câu nói vừa dứt, trên ngực Yểm quỷ tóe ra một vệt máu.

“Hóa ảnh thuật!” Yểm quỷ vội lùi bước, sợ hãi kêu lên - đây là một trong những pháp thuật cao thâm nhất của Bái Nguyệt giáo, cùng với “Chỉ gian phong vũ”, “Không vinh tử” tạo thành “Tam đại chính thuật”. Thường thì chỉ có Tế Tư mới có thể tu tập đến cảnh giới này!

Vân Túc đã chết, vì thế Yểm quỷ nghĩ mình có thể an tâm không phải kiêng nể gì cả. Chẳng lẽ, Bái Nguyệt giáo đã có Tế Tư mới?

Yểm quỷ giật mình, nhanh chóng đoán ra: phải chăng, kẻ bí ẩn ở trong cung Chu Tước đã xuất đầu lộ diện?

“Đi đi!” Đúng lúc đó, Phù Nam nghe tiếng giục giã bên tai, thân thể bỗng nhiên vô cùng nhẹ nhõm, tựa như có ai nhất và đẩy lên bậc thềm, “Phiêu Bích ở trong cung Chu Tước! Hãy đưa nàng vào Thần miếu, nơi đó an toàn nhất!”

Lưu Quang? Nhận ra giọng nói quen thuộc, Phù Nam vui mừng khôn xiết.

Khấp người, các vết thương vẫn không ngừng chảy máu, Phù Nam biết rằng sức lực của mình sẽ chẳng thể trụ vững được lâu nữa, không còn thời gian để nghĩ ngợi gì thêm, đành nghe theo lời Lưu Quang chạy thẳng về phía Nguyệt cung. Nhưng vừa bước được vài bước, chàng bỗng dừng lại, quay đầu nhìn màn mưa đêm - Minh đi rồi, thế còn Lưu Quang?

“Đi đi!” Vừa thoáng một chút chần chừ, tiếng nói khe khẽ từ đâu lại truyền đến trong hư không, “Chúng ta là huynh đệ mà, chạy mau đi!”

Phù Nam cảm thấy có người đang đẩy mạnh vào lưng mình. Tự nhận thấy nếu ở lại cũng chỉ làm liên lụy mà thôi, nhân lúc vẫn còn chút hơi sức, Phù Nam cắn răng chạy thật nhanh đến cung Chu Tước.

“Ha ha... người nên ngậm miệng lại thì hơn.” Yểm quỷ định thần lại sau một thoáng bất ngờ, cười khẩy, “Cái gọi là ‘Hóa ảnh’ chẳng qua là được duy trì nhờ thân pháp cực nhanh, nếu người nói thêm một từ, ‘khí’ ngừng tự sẽ bị tản mát, làm suy giảm thần lực - nhưng cũng tốt thôi, hãy ra mặt cho ta xem rốt cuộc kẻ trong cung Chu Tước là cao nhân phương nào?”

Trong đêm mưa, gió dường như ngừng thổi. Giữa những đám hoa đỏ, quả nhiên xuất hiện một bóng dáng thanh nhã, trường bào rủ xuống, vạt áo lất phất bay, toát ra một vẻ lạnh lùng cô ngạo.

Vừa nhìn thấy chàng trai đó, Yểm quỷ đã giật mình: kỳ lạ... người này, dường như ta đã gặp ở đâu đó rồi?

Không chỉ là gương mặt, mà cả “khí” phát ra từ người đó, rõ ràng đều rất quen thuộc.

Thế nhưng, khi ý nghĩ thoáng qua, Yểm quỷ lắc đầu phủ nhận - làm sao thế được? Sau khi bị nhốt dưới đáy hồ, bản thân đã một trăm năm trời không gặp bất cứ ai nơi trần thế. Còn chàng trai này, rõ ràng chỉ chừng hai mươi tuổi!

“Dùng Hóa ảnh tấn công, khiến cho ta bị thương, điều này chỉ có người phi phạm mới làm được.” Yểm quỷ thực sự muốn biết thân thế đối phương, “Người là Tế Tư mới của Bái Nguyệt giáo?”

Chàng trai lắc đầu, chỉ lên trán mình - trên vầng trán cao rộng không hề có chiếc vòng thể hiện thân phận Tế Tư.

“Đại đồ đệ của tiền Tế Tư Vân Túc - Lưu Quang. Phụng mệnh Nguyệt thần, bảo vệ Nguyệt cung.” Lưu Quang miệng nói, nhưng vẫn không thể không cảnh giác, tập trung sức mạnh trên đầu ngón tay.

“Đại đồ đệ của Vân Túc?” Yểm quỷ lẩm bẩm, rồi hỏi một câu chẳng hề liên quan, “Người biết Phệ hồn thuật?”

Lưu Quang không ngần ngại gật đầu, “Biết.”

“Ta hiểu rồi... hóa ra là người!” Yểm quỷ phá lên cười, “Hóa ra, kẻ hằng ngày biến thành hồn mà xuống dưới đáy hồ nuốt Vân Túc chính là người! Thảo nào mà trong quen thế, thảo nào mà có sức mạnh đến vậy... đồ đệ độc lắm, độc lắm!”

“Rất hợp với khẩu vị của ta đấy! Trên cơ thể người, có khí ‘ác’ gần giống như ở Vân Túc!” Yểm quỷ sung sướng cười khoái chí, sau đó đột nhiên gợi ý, “Chúng ta thực hiện một giao dịch nhé, người thấy sao?”

Lưu Quang bị tiếng cười lớn ban nãy kích thích làm cho đầu đốn, mặt biến sắc, đang định giơ những đầu ngón tay phát ra ngọc lửa sáng xanh lên để tấn công, bỗng nhiên dừng lại.

Trong tay Yểm quỷ, cầm một thứ mà Lưu Quang hằng mơ ước bấy lâu nay!

“Thế nào? Đây là Nguyệt Phách, có thể nâng cao sức mạnh, giúp người trở thành một Tế Tư thực thụ, và được toàn bộ sức mạnh của Vân Túc!” Chiếc vòng đeo trán tỏa ra những tia sáng diệu kỳ, Yểm quỷ nhếch miệng cười, gợi ý: “Sau khi ta lên làm chủ Nguyệt cung, người sẽ làm Tế Tư cho ta, chúng ta cùng nhau nắm giữ cả vùng Nam Cương này! Người thấy thế nào?”

Dừng một lát, Yểm quỷ nói thêm, “Đương nhiên, người có thể không phải giết Phù Nam.”

Trong cơn mưa phùn dày đặc, Lưu Quang không nói một lời, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào báu vật trên tay Yểm quỷ, ánh mắt liên tục biến đổi - đúng vậy, đây là thần khí của Tế Tư hằng bao đời nay, được coi là một trong ba báu vật của Bái Nguyệt giáo. Không có Nguyệt Phách, dù cho có khắc khổ tu tập như trước thêm mười năm nữa, cũng không thể trở thành một Tế Tư thực sự.

“Hãy đưa ta xem trước đã...” Cổ họng Lưu Quang khê rung lên, thốt ra câu nói rín rít trong kẽ răng, và giơ tay ra.

“Ha ha ha... Quả nhiên người biết nhìn nhận thời thế hơn Phù Nam.” Yểm quỷ cười vang, dương dương đắc ý giơ tay lên định làm lễ dâng cơ cho Lưu Quang - bên trong chiếc vòng đeo trán với viên ngọc sáng có yểm bùa chú có thể khống chế thần trí của người khác.

Người bị quyền lực cám dỗ, sau khi đeo chiếc vòng này sẽ trở thành bù nhìn của quyền lực.

Lưu Quang cúi đầu, để chiếc vòng quý báu đó được đặt trên đầu mình.

Bỗng nhiên, tiếng cười đắc ý của Yểm quỷ vụt tắt.

Yểm quỷ cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một bàn tay xuyên vào người mình - thật không ngờ, khi cúi đầu xuống, Lưu Quang đã ra tay nhanh như chớp xẹt, xuyên thẳng vào người Yểm quỷ, bóp chặt lấy gan ruột.

“Ta khao khát quyền lực, không từ bất cứ thủ đoạn nào,” Lưu Quang ngẩng đầu lên, vẻ mặt lạnh lùng và cao ngạo, nước mưa rơi trên gương mặt nhợt nhạt bốc thành hơi trông như một làn sương mờ, “nhưng, chưa bao giờ nghĩ đến việc trao đổi điều kiện với lũ ma quỷ các ngươi! Một khi ngươi có được Nguyệt cung, việc đầu tiên sẽ là hủy diệt Thiên Tâm Nguyệt Luân ở Thần miếu, sau đó thả hết hồn ma trong Thánh hồ? Khi đó tà khí sẽ bao trùm khắp vùng Nam Cương này, và thiên hạ sẽ là của mình ngươi?” Lưu Quang nhếch miệng cười, tỏ vẻ oán ghét, “Tiếc là, ta không muốn như vậy!”

Bàn tay Lưu Quang bóp nát ruột gan Yểm quỷ, sau đó đột ngột rút ra, “Hãy chết đi!”

Thế nhưng, khi y rút tay ra, một luồng khí đáng sợ tưởng như có thể đảo hải di sơn bỗng dội thẳng vào mặt, xô y bắn lùi lại ba trượng. Khí huyết trộn trạo, toàn thân lắc lư một lúc mới có thể đứng vững.

Vết hồng lớn trên ngực Yểm quỷ nhanh chóng hồi phục lại nguyên vẹn!

“Ha ha... đúng là đồ ngốc! Ngươi tưởng như thế là có thể tiêu diệt được ta hay sao? Chỉ cần ta còn, thì thân xác này sẽ không bao giờ chết. Ngươi không thấy Trần Anh có thể sống được hơn trăm năm ư?” Nhìn biểu lộ kinh hãi của đối phương, Yểm quỷ cười vang, rồi cắn răng nạt nộ, “Thật không biết lượng sức - Được lắm, ta sẽ hút hết sức mạnh của ngươi, rồi sau đó vào hủy diệt Thần Miếu!”

Yểm quỷ bay lên, nhẹ nhàng tiếng về phía trước. Tư thế nhảy thật kỳ lạ, giống như một đứa trẻ đang co chân chơi trò nhảy lò cò vậy. Nhảy được ba bước, Yểm quỷ quay ngược thanh kiếm Bạch Cốt trên tay, cắm xuống đất.

Một tiếng động lớn vang lên, như được truyền từ nơi sâu thẳm nhất dưới lòng đất. Đột nhiên nền đất vàng nứt ra từng mảng.

Vô số tấm xương trắng từ dưới mộ nhảy lên, rồi dựng đứng, một đầu cắm xuống đất. Khắp cả khu mộ toàn một màu trắng xóa, đầu đầu cũng thấy xương cốt, dường như cánh cửa địa ngục đã mở ra, và vô số hồn ma ủa lên mặt đất.

“Bạch Cốt chi vũ!” Lưu Quang thẳng thốt kêu lên, “Hoa đầu lâu!”

“Rắc, rắc...” Những tấm xương lộn xộn, rồi rạc nhanh chóng xếp thành vòng tròn, tựa như một bông cúc trắng đang nở rộ.

Đó là loài hoa của sự chết chóc.

“Chịu chết đi!” Yểm quỷ cười lạnh lùng, giơ đầu ngón tay lên, những tấm xương trắng lập tức bay múa giữa không trung, kết thành một tấm lưới chết chóc không gì ngăn cản nổi, tầng tầng lớp lớp bao quanh người Lưu Quang.

Không gian bị bao trùm dày đặc, đến nỗi những hạt mưa cũng không thể rơi xuống đất được nữa. Cả khu mộ trong đêm giờ chỉ thấy những tấm xương trắng dọc ngang chằng chịt, bao lấy bóng bạch y bên trong.

Tấm lưới thu lại ngày càng nhỏ, chẳng mấy chốc Lưu Quang đã bị ba tấm xương dài ngắn khác nhau đâm vào, đến nỗi không cử động được nữa. Y đã dùng hết sức lực cũng không sao có thể chống lại Yểm quỷ do chính mình chiêu gọi!

“Đúng là không biết cân nhắc thiệt hơn gì hết! Giết ngươi rồi, không còn ai có thể ngăn cản ta vào Thần miếu nữa!” Yểm quỷ cười, giơ kiếm lên, những tấm xương trắng sắc nhọn từ bốn phía bay lên, đâm vào chân tay Lưu Quang. Khi đã chắc chắn đối phương không thể làm gì được nữa, Yểm quỷ bước tới, giơ tay lên, áp lòng bàn tay lên trán Lưu Quang - phù chú hình hoa Mạn Châu Sa đỏ rực lên như muốn chảy ra từng giọt máu.

Lưu Quang không hề chống cự, và bất chợt nở nụ cười. Sức lực đã hoàn toàn suy kiệt khiến y không còn đủ sức cất lên lời.

Ngay lúc đó, cảm thấy nguồn năng lượng có thể hút được từ cơ thể Lưu Quang đã hoàn toàn suy kiệt, Yểm quỹ bèn rút tay ra - thế nhưng, sắc mặt Yểm quỹ bỗng nhiên trắng bệch, rồi nôn ra máu. Trong cơ thể dường như có vô số ngọn lửa đang thiêu đốt!

Ngọn lửa ấy là dương cương, hoàn toàn khắc với âm độc trong cơ thể Yểm quỹ. Vừa quay người lùi vài bước, Yểm quỹ đã cảm thấy không thể khống chế được hành động của mình nữa, ngã lộn ra đất, trong chốc lát cơ thể như rã rời, không còn chút sức lực. Khi chân khí bị tiêu tán, tất cả các tấc xương lá tả rơi xuống mặt đất.

“Người, người...” Yểm quỹ vùng vẫy, “làm... cái trò gì vậy?”

“Theo người thì sao? Làm sao ta có thể để người xông vào mở Thiên Tâm Nguyệt Luân?” Lưu Quang nhếch mép cười chế giễu, “Người đã trúng một loại độc được có thể giết hại thần ma... nhiều năm trước đây, sư phụ ta đã dùng nó để giết thái sư phụ, và ba năm trước, ta lại dùng nó để giết sư phụ mình.”

Yểm quỹ giật mình, thất thanh, “Vạn niên Long huyết xích hàn châu?! Trong máu của người có chất độc này?!” Cuối cùng Yểm quỹ đã biết chất độc vào cơ thể mình như thế nào, “Trước khi xuống núi, người đã tự hạ độc mình? Người đã cố ý dụ ta hút tinh lực của người? Người được lắm, được lắm!”

“Ha ha ha...” Lưu Quang cười vang. Mưa không ngừng rơi trên gương mặt y, lạnh như tuyết.

Cuối cùng, Lưu Quang đã thực hiện được lời khẩn cầu của Phiêu Bích, tuy nhiên, như đã dự đoán trước, y đã phải trả giá bằng chính sinh mạng mình.

Tâm tư bắt đầu hỗn loạn... thời thơ ấu, Phù Nam, sư phụ, phản bội, kết minh... từng cảnh tượng từ quá khứ bỗng chốc ùa về. Cuối cùng, Lưu Quang lại nhìn thất gương mặt mà y trân trọng cất giữ tận nơi sâu thẳm nhất trong trái tim mình - “Chào buổi sáng!”

Ánh nắng sớm mai chiếu rọi vào từ ô cửa sổ trên cao của Thần miếu, tỏa sắc vàng ấm áp. Lưu Quang đi dọc những hàng giá sách cao ngất tìm kiếm, bỗng nhiên, cuốn sách phong thủy dày cộp ở cạnh bên biến mất, qua chỗ trống của giá sách, một dung nhan trắng trong thuần khiết khẽ nở nụ cười...

Có cái đó chảy xuống từ tay, từ chân và từ ngực... là máu ư? Thế nhưng không hiểu sao, nhìn thấy máu chảy, y không hề cảm thấy đau đớn, thậm chí dần dần không còn xác định được tình trạng của mình nữa - đây có phải là cái chết?

Y bỗng nhận ra rằng, sư phụ còn có quá nhiều điều chưa từng dạy mình, ngoài tình yêu, còn có một điều nữa, đó là cái chết.

Mưa nhỏ dần, trên bầu trời đen kịt đã hiện lên những ráng xanh - đó là dấu hiệu sắp bình minh.

Vô số tấc xương trắng nằm ngổn ngang trên những ngôi mộ, cả đất trời im ắng như ở cõi chết.

Rất lâu, rất lâu sau, người con gái tưởng như đã chết bỗng nhiên cựa quậy, sau lưng mọc lên một cục u.

Dưới làn tóc đen, một đứa trẻ nhô đầu ra, sắc mặt thâm tím, miệng há to để hít thở không khí, ánh mắt đầy cay độc và oán hận, thoi thóp chút hơi tàn - kịch độc của Long huyết không ngờ mạnh đến như vậy - Yểm quỹ buộc phải tạm thời nhô ra một phần khỏi người ký chủ để giảm bớt tốc độ thâm nhập của chất độc.

Ma tính của Yểm quỹ đã giảm đi phần nào, Thần Triệt bắt đầu có thể cử động nhẹ.

Nàng hoàn toàn bị đè nén trong chính cơ thể mình, không thể khống chế được những gì xảy ra, chỉ có thể giương mắt nhìn hết người này đến người khác phải chết dưới tay mình.

Thần Triệt thả tay, thanh Bạch Cốt rơi xuống. Nhìn những vết máu trên bàn tay, nàng không khỏi run rẩy, và không sao cất nên lời.

Nàng biết rằng con quái vật trên người mình đã bị trúng độc nên tạm thời đang hôn mê - nhưng sức mạnh đó không hoàn toàn bị tiêu diệt, chỉ cần nó hồi phục lại, thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo.

“Lưu Quang... Lưu Quang!” Thần Triệt khê lay người chàng trai đang nằm giữa những khóm Mạn Châu Sa - nàng vẫn nhận ra người này... mặc dù từ năm tám tuổi khi bị nhốt vào trong ngục dưới đáy hồ cho đến nay, nàng không còn gặp lại vị sư huynh của Phù Nam nữa.

Không ngờ ngay trong lần trùng phùng đầu tiên, chính tay nàng đã lấy đi sinh mệnh của vị sư huynh ấy!

Mặc cho nàng run rẩy gọi tên, không có một lời đáp lại - Trong ký ức của nàng, vị đại sư huynh này chỉ biết đắm chìm trong Tầng Thư Các, phong thái luôn thật điềm tĩnh và trầm mặc, vậy mà không ngờ, hôm nay huynh ấy lại có thể dùng một phương thức tàn bạo và quyết liệt như thế để ngăn cản Yểm quỷ phục sinh trong cơ thể nàng.

Thần Triệt sững sờ nhìn gương mặt trắng bệch đỏ hồi lâu, nước mắt rơi lã chã.

“Muội đã hại huynh...” Nàng lẩm nhẩm, nhẹ nhàng đeo chiếc vòng bạc có viên hồng ngọc sáng lấp lánh lên trán Lưu Quang, “Xin lỗi huynh... xin lỗi... Từ giờ sẽ không có chuyện như thế nữa.”

Dứt lời, nàng nắm lấy thanh Bạch Cốt, quay ngược cán kiếm, bất ngờ đâm vào ngực mình.

Lưỡi kiếm dài đâm vào ngực, xuyên qua cả quái vật đằng sau lưng nàng - nhưng lạ thay, không hề chảy ra một giọt máu.

Nàng thậm chí cũng không cảm thấy đau đớn, dường như cơ thể mình làm từ đất đá.

Thần Triệt dường như muốn phát điên lên, đôi bàn tay run rẩy, không ngại ngần chém liên tục hằng trăm nhát lên cơ thể mình, thế nhưng, tất cả đều vô dụng, các vết thương nhanh chóng liền lại sau mỗi nhát kiếm, tựa như chưa từng xuất hiện.

“Ha ha ha...” Nàng kêu gào điên dại, cho đến khi mệt lả đi và ngã gục xuống. Đứa trẻ sau lưng không hề có phản ứng gì, nhưng khóe mép lộ ra vẻ chế giễu.

Phải làm sao đây... có ai nói cho tôi biết phải làm sao đây? Vân Tức đại nhân... Phù Nam huynh?

Trên tấm màn che trắng toát, những vết máu đã đỏ sẫm lại.

Phù Nam và Phiêu Bích đi nhau bước đi, loạng choạng tiến vào Thần điện, vừa phải cố cầm huyết khí chảy ra từ cổ họng vừa phải hợp lực để đóng các cửa tứ phương ở Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Toàn bộ bức tường bao quanh Thần miếu đã trở thành một vòng tròn hoàn chỉnh - kể từ ba trăm năm về trước, các Giáo chủ và Tế Tư của Bái Nguyệt giáo bắt đầu dùng sức mạnh của mình để viết phù chú bên trong Thần miếu, củng cố vững chắc kết giới ở đây, trấn áp những tà khí dưới Thánh hồ.

Sau khi các cửa đã được đóng chặt, kết giới bắt đầu hoạt động, ngăn cản tất cả các hồn ma ở bên ngoài. Hai người mệt mỏi ngã ra trước tượng thần, máu từ các vết thương chảy ra thấm đỏ cả tấm đệm ngồi trắng toát.

“Lưu Quang nói rằng, đến đây là an toàn rồi!” Phù Nam thở dốc, mặt mũi trắng bệch, “Yểm quỷ đã hoàn toàn hồi sinh... A Triệt... không xong rồi. Phiêu Bích, A Triệt không xong rồi!”

Phiêu Bích lặng thinh không nói, ngón tay run run. Quả nhiên Phù Nam đã bình an chạy thoát khỏi bàn tay Yểm quỷ... thế còn Lưu Quang? Nàng không dám hỏi, bỗng nhiên gục đầu xuống, úp mặt vào lòng bàn tay khóc nức nở.

Phù Nam nhìn nàng, một người con gái luôn bình thản, hiền hòa, khép mình như một đóa hoa mùa đông, không bao giờ lộ vẻ hỉ nộ quá rõ rệt, vậy mà giờ đây lại tỏ vẻ đau buồn như thế, ắt là trong lòng đang trĩu nặng bao cơn sóng to gió lớn.

Phù Nam gắng gượng đứng dậy, đến trước tượng Nguyệt thần, cúi người xuống và với tay chạm vào chiếc dây cốt ở dưới đáy khám thờ thần.

Đó là vật có thể mở cửa Hồng Liên U Ngục. Tám năm trước, A Triệt bị nhốt dưới đáy hồ sâu thẳm, và năm năm sau, cũng tại đây, Thiên Trúc Giáo chủ đã đẩy sư phụ Vân Tức xuống ngục với nụ cười nham hiểm và điên dại. Hôm nay, khi đến bước đường cùng, Phù Nam lại quay lại nơi này.

“Lưu Quang đâu, Phù Nam huynh?” Trong khi đang miên man hồi tưởng, câu hỏi của Phiêu Bích khiến Phù Nam giật mình.

Dường như không thể chịu đựng thêm nữa, Phiêu Bích ngẩng đầu lên nhìn Phù Nam, môi mím chặt, giọt nước long lanh chực trào nơi khóe mắt, rồi đột nhiên đứng dậy, “Huynh ấy... có phải là đã chết rồi không?”

“Muội định làm gì vậy?” Phù Nam giật mình, vội vàng hét lên.

“Muội đi tìm huynh ấy...” Phiêu Bích cắn răng, lẩm nhẩm, bỗng chốc quên đi tất cả các vết thương trên người, mặc cho máu vẫn cứ chảy dài.

Bao năm qua, nàng đã không hiểu tình ý của Lưu Quang.

Thực ra, có ai biết rằng, vào một ngày xa xưa từ thời niên thiếu, khi nhìn thấy ánh nắng mặt trời ban sớm chiếu rọi lên gương mặt khôi ngô tuấn tú của chàng trai ở hàng giá sách bên kia, trái tim nàng chưa bao giờ đập nhanh đến thế. Thế nhưng mỗi lần gặp chàng trai đó, nàng lại căng thẳng tới mức đến nụ cười cũng gượng gạo, và một câu chào giản đơn cũng cần phải lấy hết dũng khí mới có thể cất lên lời. Chàng trai ấy luôn lạnh lùng, trầm mặc, chưa bao giờ nói với nàng hơn một câu. Nàng cứ nghĩ rằng, tâm hồn hai người sẽ mãi mãi chẳng thể kết giao.

Vậy mà giờ đây, huynh ấy để lại một câu nói, rồi ra đi vĩnh viễn...

Trong suốt bao năm qua, nàng luôn thấy ở Lưu Quang sự dũng cảm quả quyết, một sức mạnh khiến người khác phải kinh ngạc, dường như không bao giờ cần bất cứ ai cảm thông và thương xót. Lưu Quang luôn kiêu ngạo, cô độc tựa mặt trăng trên trời - giống như Vân Tức sư phụ.

Chính vì vậy, trong tình thế trước mắt, khi buộc phải chọn lựa, nàng đã nghĩ, chỉ có huynh ấy mới có thể đương đầu với khó khăn này, nhất định huynh ấy sẽ làm được. Từ trong sâu thẳm cõi lòng, nàng trông cậy và tin tưởng huynh ấy biết nhường nào, và, cũng không biết rằng mình đã yêu tự bao giờ.

Thế mà, giờ đây, huynh ấy có thể sẽ vĩnh viễn ra đi không bao giờ quay lại.

Nếu huynh ấy thực sự đã đi vào cõi chết, thì nàng sao có thể tham sống sợ chết cho được? Trong lòng như bị kích động, nàng bỗng thấy không còn sợ hãi bất cứ điều gì, bước tới cửa đông của Thần miếu, giơ tay gạt chốt cửa, đẩy mạnh cánh cửa ghi đầy phù chú. Biết trước là ở bên ngoài cái chết đang chờ đợi, nhưng nàng không hề quay đầu lại.

“Đừng đi!” Phù Nam hét lên, vội vàng lao tới, “Yểm quỷ đang ở ngoài đó!”

Không kịp nữa rồi, Phiêu Bích đã đẩy được cánh cửa nặng nề và dày cộp, bước một chân qua bậc cửa.

Thế nhưng, bước chân nàng đột ngột dừng lại, ánh mắt đầy kinh sợ.

Phù Nam đưa mắt nhìn xiên qua bờ vai Phiêu Bích, thoáng giật mình khi thấy người đứng ở bậc thềm, không kịp nghĩ ngợi gì thêm, chàng vội tiến lên phía trước và kéo Phiêu Bích về bên cạnh mình.

“A... A Triệt?” Phù Nam nhìn thẳng vào bóng trắng trước mặt, lẩm nhẩm, bóng áo trắng như ma quỷ hiện ra, tay cầm thanh kiếm nhuốm đầy máu tươi, đứng sừng sững trước cửa, gương đôi mắt to tròn nhìn hai người - ánh mắt trong sáng và vô tội như của một đứa trẻ sơ sinh.

Ánh mắt ấy đã mê hoặc Phù Nam lúc trước khiến chàng bị đâm một nhát kiếm khi giơ tay ra kéo nàng!

“Cẩn thận!” Phù Nam kéo Phiêu Bích lại, nhưng nàng vẫn không nhúc nhích, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt đi.

Trên đó, trên đó... ngoài máu của mình, Phù Nam, phải chăng là còn có cả máu của Lưu Quang? Thần Triệt có thể bình an tới đây, chứng tỏ là Lưu Quang đã...

“Lưu Quang đâu?” Lúc này, Phiêu Bích quên hết cả mọi sợ hãi, cất tiếng hỏi thẳng người con gái đang mang trong mình Yểm quỷ.

“Huynh ấy chết rồi.” Thần Triệt đứng trên bậc thềm, tay buông thông thanh kiếm, khẽ đáp. Ánh mắt nàng trống rỗng và bi ai, cúi đầu nhìn hai người, rồi chợt òa lên khóc, “Huynh ấy đã tự hạ độc Long huyết vào

trong máu, rồi dụ Yểm quỷ đến hút thần khí của mình - huynh ấy đã chấp nhận hi sinh, dùng chính bản thân mình làm mồi nhử... và đã tạm thời nhốt được Yểm quỷ!”

“Chết rồi ư?” Phiêu Bích loạng choạng, vịn vào cánh cửa Thần miếu từ từ khụy xuống, lẩm nhẩm, “Huynh ấy đã chết thật sao?”

Trong thời khắc đó, trái tim nàng đau buốt và lạnh giá, tấm thân khô rạc không còn đủ sức chống đỡ nổi nữa, mọi thứ trước mắt bỗng chốc tối sầm lại.

“Phù Nam huynh, muội đã giết Lưu Quang!” Trong tiếng khóc nghẹn ngào, Thần Triệt giơ bàn tay đầy máu của mình lên, như muốn cầu cứu sự giúp đỡ, “Làm sao đây... muội phải làm sao đây?”

“Phiêu Bích, cẩn thận!” Nhìn thấy Thần Triệt giơ tay lên, Phù Nam giật mình, lập tức cúi xuống đỡ người con gái đang ngất lịm đi bên bậc cửa, rồi nhanh chóng lùi lại, tay khua thanh Khước Tà một vòng trong không gian, “Yêu nghiệt, chớ có lại gần!”

“Phù Nam huynh!” Thần Triệt sững sờ, không thể cất nên lời.

Đúng rồi... đúng rồi... Phù Nam không còn tin nàng nữa. Khi thanh Bạch Cốt xuyên qua người chàng, Yểm quỷ đã cười diên đại. Yểm quỷ dùng chính bàn tay nàng để tàn sát một cách không thương tiếc. Từ đó, Phù Nam nghĩ rằng nàng thực sự đã ra đi mãi mãi.

Thần Triệt bất chấp tất cả để đến đây, những mong tìm được sự an ủi và giúp đỡ. Thế nhưng, người duy nhất còn yêu nàng trên cõi đời này, lại nghĩ rằng nàng đã chết.

Nàng đã bị tất cả mọi người bỏ rơi. Nàng thực sự còn sống ư?

Thần Triệt đứng lặng, tay vẫn dang rộng, ngẩng đầu lên nhìn ra xung quanh. Những bức tượng thần khổng lồ được đeo ngọc tinh xảo, ánh nến lung linh tỏa chiếu - đây quả là một cảnh giới quang minh và mỹ lệ... là nơi đã chứng kiến sự lớn lên của nàng thời thơ ấu.

Ngày hôm nay, nàng đã quay trở lại, đứng đây với hai bàn tay thấm đẫm máu của những người thân, đã không thể vào bên trong dù chỉ là nửa bước.

Phù Nam dìu Phiêu Bích ngồi dựa phía dưới một bức tượng, ngẩng đầu lên nhìn Thần Triệt. Ánh mắt sáng lên đầy quyết đoán - đã nên cơ sự này, chỉ còn cách phải chiến đấu đến cùng! Bất luận thế nào, nếu Yểm quỷ muốn giết Phiêu Bích, muốn hủy diệt Thần miếu, trước hết phải bước qua xác Phù Nam này!

Vòm cửa cong cong tựa như một khung tranh tuyệt đẹp, nổi bật giữa nền tối là bóng dáng một người con gái trong bộ y phục trắng, vẻ đẹp thanh thoát tưởng như có thể thổi bay tất cả mọi tà khí, u linh. Ánh mắt nàng vẫn trong sáng như trẻ thơ, đang đứng dang đôi tay ra như chờ đợi một niềm an ủi, và ngẩng đầu nhìn những bức tượng Nguyệt thần, khóe mắt chảy ra những giọt nước long lanh. Phù Nam thoáng chốc xao lòng, nhưng rồi lại nhanh chóng cố gắng cưỡng lại sự dao động đó.

Nhất định không thể sa vào bẫy của Yểm quỷ một lần nữa!

Bên cạnh vẻ bề ngoài thuần khiết vô tội ấy, là thanh Bạch Cốt sắc nhọn sẵn sàng đâm vào cổ họng người khác bất cứ lúc nào.

“Phù Nam huynh... Muội là A Triệt đây mà! Muội không phải là Yểm quỷ... thực sự không phải là Yểm quỷ mà... Huynh hãy tin muội!” Ánh mắt nàng rời khỏi những bức tượng Nguyệt thần, nhìn về phía hai người bạn toàn thân đầm máu, và hiểu rằng mình sẽ không thể lấy lại lòng tin ở bất kỳ ai được nữa.

Ngọn lửa tuyệt vọng như đang thiêu đốt tâm can, nàng vứt bỏ thanh kiếm trên tay, bất chấp tất cả chạy về phía Phù Nam, vừa khóc vừa dang hai tay ra, “Phù Nam huynh! Muội là A Triệt đây... huynh không còn tin muội nữa hay sao?”

“Chớ có lại gần!” Phù Nam lập tức quát lớn, giơ kiếm lên định ngăn cản.

Thần Triệt không hề có ý định né tránh, mặc cho thanh Khước Tà kiếm đâm vào cơ thể mình.

“A Triệt!” Trong khoảnh khắc thanh kiếm xuyên qua cơ thể Thần Triệt, bất chợt chạm vào ánh mắt đầy bi thương và tuyệt vọng của nàng, Phù Nam bỗng nhiên có cảm giác thật kỳ lạ, như một cái gì đó vừa bình tĩnh, và rồi hết lên đau xót.

Đó là A Triệt! Đó đúng là A Triệt!

Nỗi niềm đau đớn và hồi hận nhói buốt con tim - chàng đã tự tay giết chết A Triệt?

“Bởi độc tố của Long huyết, Yểm quỷ tạm thời không thể thao túng muội...” Thanh Khước Tà đã xuyên qua cơ thể, nhưng trong giây phút này, ít ra nàng cũng đã được gần Phù Nam, được cảm thấy hơi ấm của chàng. Nàng hoang mang như một đứa trẻ, “Muội không biết phải làm sao nữa... Yểm quỷ sẽ nhanh chóng tỉnh lại! Lúc đó... muội không biết phải làm sao...”

Phù Nam sững người nhìn đôi mắt sáng trong ứa lệ trước mặt, cuối cùng đã hiểu ra, cất giọng run run, “A Triệt... A Triệt! Đúng là muội ư? Muội đã tỉnh lại thật rồi sao?”

Thế nhưng, mặc dù vậy, tay chàng vẫn không bỏ kiếm ra, vẫn cố ý dùng thân mình chắn giữa Thần Triệt và Phiêu Bích.

“Phù Nam huynh... muội biết là huynh sẽ không bao giờ có thể tin muội được nữa” Thần Triệt lùi một bước, giơ tay ra và không hề tỏ chút đau đớn gì, miệng lẩm nhẩm, “Vậy thì... huynh hãy giết muội đi... Muội đến tìm huynh cũng là để nhờ huynh giết muội...”

Khi nàng lùi lại, Phù Nam kinh ngạc khi nhìn thấy vết thương trên ngực nàng nhanh chóng hồi phục lại hoàn toàn như trước.

Đó là Yểm quỷ!

Ý nghĩ đó vụt lóe lên như tia lửa điện, không kịp nghĩ ngợi gì thêm, tranh thủ lúc Thần Triệt lùi một bước, Phù Nam giẫm đúng vào vị trí đó, cúi người xuống, vặn dây cốt dưới đáy khám thờ.

“Kẹt... kẹt...” Mặt đất của Thần miếu bỗng nhiên rung chuyển, một miệng hố to và tối đen mở ra.

Thần Triệt giật mình, rồi dười như tỉnh ngộ điều gì. Bản năng thôi thúc nàng nhảy khỏi cái bẫy đó - thế nhưng, chỉ mới nhảy được nửa bước, nàng liền khống chế cơ thể mình lại. Không, không thể trốn chạy! Chỉ có giam cầm bản thân mình mãi mãi, thì mới tránh làm hại nhiều người khác nữa!

Trong tích tắc, khi đang ở giữa không trung, nàng bắt mình không được vùng vẫy, để mặc cho cơ thể nhẹ rơi như một tờ giấy.

“Phù Nam huynh... Phù Nam huynh!” Nàng ngẩng đầu lên nhìn Phù Nam, giơ tay về phía chàng, ánh mắt ngập tràn sự cô đơn và sợ hãi - Giây phút này, nàng biết chuyện gì đang chờ đợi mình.

Nàng biết rằng, sau khi rơi xuống d8áy hồ sâu, sẽ tiếp tục là những ngày tháng dài lê thê với nỗi buồn cô độc.

Nhìn thấy Thần Triệt rơi xuống, trong lòng Phù Nam chợt nghe như có bao nhiêu tiếng thét gào dữ dội, ồ ạt như dòng thác lũ, lẫn lộn buồn vui. Khi bóng áp trắng lướt qua người, chàng bỗng nhiên cảm thấy có một bàn tay nhỏ lạnh toát nắm lấy cổ tay mình. Thần Triệt nhìn chàng, ánh mắt đầy vẻ tuyệt vọng và mong mỏi được nương tựa.

“Phù Nam huynh...” Phù Nam như nghe thấy giọng nàng vang lên khe khẽ, “Muội sợ lắm.”

Lúc này, tính yếu mềm thiên bẩm lại trỗi dậy, Phù Nam như quên đi tất cả, chỉ nghĩ duy nhất một điều rằng, mình không thể bỏ mặc người con gái này được - từ nhỏ nàng đã sợ bóng tối, sợ cô đơn, sao nỡ để nàng cô lẻ một mình đối mặt với bóng đêm vô tận?

“Đừng sợ!” Phù Nam khẽ nói, và nắm lấy đôi bàn tay bé nhỏ, lạnh giá.

Lần này, chàng nắm thật chặt, thật chắc, như để bù đắp lại tất cả những hối tiếc do chính sự bạc nhược của mình tạo ra trong suốt bao năm qua. Thần Triệt thôi không còn vùng vẫy, trên môi nàng nở nụ cười mãn nguyện. Cứ thế, hai người nắm chặt tay nhau, cùng rơi xuống đáy hồ sâu thăm thẳm.

Hồng Liên U Ngục nhanh chóng khép lại, như là chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Men theo bức tường đá, đi từ bên này qua bên kia, tổng cộng 37 bước.

Nếu không đi men theo một vách tường mà đi chéo từ góc này sang góc kia, tổng cộng là 45 bước.

Nàng cười không thành tiếng, quay đầu nhìn chàng trai trong bộ y phục trắng nơi góc tường, chàng cũng đang nhìn nàng, nở nụ cười dịu dàng và ấm áp. Thế là nàng lại thấy yên lòng, tiếp tục tiến hành công việc “đo đạc” trong bóng tối thăm sâu - bối rong không gian bị bịt kín và cách biệt với trần gian như thế này, thực ra cũng chẳng còn trò tiêu khiển nào khác.

Hằng ngày, nàng chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lên mặt nước xanh sẫm u ám, nhìn những hồn ma như bầy cá đi tuần qua lại, nghe những hàm răng nham nhở, độc ác, gào lên những âm thanh rền rĩ. Đêm đến, nàng lại giống như Trầm Anh ngày nào, đi xuyên qua bức tường vững chắc, xuống tận cùng dưới đáy sâu để ngắt những cành cỏ Linh chi ở nơi âm cực. Bây giờ thì nàng đã biết rằng: bên ngoài căn mật thất có một khi mộ dưới nước!

Từng linh cữu đều được gắn phù chú nằm yên tĩnh ngủ những giấc ngủ dài - đó đều là những Tế Tư của Bái Nguyệt giáo. Lũ hồn ma không dám lại gần khi thánh địa này, nên nước ở đây lúc nào cũng phẳng lặng. Vô số những cây Linh chi bầy lá trắng muốt âm thầm mọc lên giữa những chiếc quan tài, xòe lá non và tỏa ánh sáng lung linh, xuyên qua những viên pha lê nằm khảm tinh xảo trên nắp quan tài, rồi chiếu rọi những gương mặt ở bên trong.

Những gương mặt ấy vẫn còn giữ được nguyên vẻ tuấn tú như khi còn sống, khí chất mạnh mẽ đội trời đạp đất, dường như đã ăn sâu vào từng nét mặt. Tất cả trông đều thật an tĩnh, trầm mặc, dường như đang say sưa trong giấc ngủ yên lành. Bao nhiêu con người đã khổ công tu luyện đến rất gần cảnh giới ‘thần’, nhưng rồi đây đều đang chìm trong giấc ngủ ngàn thu dưới đáy hồ xanh thẳm và u ám này...

Nàng rất lưu luyến khu thánh địa dưới nước này, nên mỗi ngày ngoài việc đi hái Linh chi, nàng thường thích dạo chơi quanh những chiếc quan tài, ngắm từng gương mặt trong linh cữu, và tưởng tượng xa xôi về cuộc đời của từng vị Tế Tư khi còn sống...

Ngày qua ngày, thời gian cứ thế lặng lẽ trôi.

Cơ thể nàng luôn bứt rứt không yên - Yểm quỷ trong nàng bị trọng thương, do không cam chịu bị nhốt nên thường xuyên nhúc nhích đòi thoát ra.

Yểm quỷ luôn tồn tại với sức mạnh thật dữ dội, đáng sợ, và nó tồn tại ngay trong tâm hồn của mỗi con người. Khi ma quỷ chiếm ngự tâm hồn, thì không một sức mạnh nào có thể ngăn cản nổi.

Thế nhưng Yểm quỷ lại không lường đến lòng hi sinh và tinh thần quyết tâm chế ngự bản thân của loài người, dù không bao giờ có thể ngăn cản sự sinh ra và tồn tại của ma quỷ, nhưng con người từ thế hệ này đến thế hệ khác luôn nối tiếp nhau dùng tinh mạnh và xương máu của mình để chống lại sự tàn sát vô độ của thể lực đó. Họ sẵn chấp nhận hi sinh, chấp nhận giam mình nơi địa ngục, chấp nhận sự cô đơn và cách ly với thế giới trong suốt cả cuộc đời... Đó là Lưu Quang, Phù Nam hay Trầm Anh và nàng.

Một ngày, rồi lại một ngày; một năm, rồi lại một năm.

Vân Túc đại nhân đã từng nói: Trên đời này, mỗi người đều là một hòn đảo cô độc. Và cho đến tận ngày nay, tại chốn hoang vu vắng lặng ở thế giới bên kia, người con gái ấy vẫn âm thầm sống trong bóng tối, tựa như một bông hoa lặng lẽ lớn lên, nở hoa và lụi tàn... Điều này chỉ có Phù Nam ở cạnh bên nhìn thấy và cảm thấy, nhưng chỉ cần có vậy, nàng đã không còn cô độc nữa.

Nàng đã dùng chính bản thân mình để giam cầm những linh hồn ma quỷ, cho đến tận khi cái chết cận kề...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-kiem-cac-4-bi-ngan-hoa>